

MÉS DE 500 PERSONES EN EL I CONGRÉS DE NOVA EVANGELITZACIÓ A MANRESA

Preparats per a la missió

Manresa va acollir el 7 i 8 de gener un gran cenacle de més de 500 persones disposades a fer un pas endavant en la nova evangelització. El que es va concebre com un congrés modest organitzat per les diòcesis de Vic i Solsona es va acabar convertint en un gran esdeveniment eclesial, punta de llança en la promoció agosarada i valenta d'una renovada dimensió missionera al si de les diòcesis i les comunitats cristianes. «Cal un canvi de mentalitat, la nova evangelització exigeix abans que res una conversió pastoral profunda», ha insistit a recordar una vegada i una altra el ponent principal de la trobada, Mons. Dominique Rey, bisbe de la diòcesi de Fréjus-Toulon. El I Congrés de Nova Evangelització, promogut conjuntament pels bisbes Romà Casanova i Xavier Novell, ha comptat també amb l'exemple pràctic d'altres realitats i projectes concebuts en clau evangelitzadora. Com ara l'Oratori dels Nens Petits, el projecte dels Sentinelles del Matí, els Cursos Alpha o el mètode ja consolidat a casa nostra de Tornar a Creure. **P 2 a 5**

«La nova evangelització ha d'arrelar-se en una relació autèntica amb Crist»

MONS. DOMINIQUE REY,
bisbe de Fréjus-Toulon

El «primer anunci» en dibuixos animats

La nova aventura evangelitzadora de Xavier Morlans, impulsor de l'experiència del Tornar a Creure i nomenat recentment consultor del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, és una sèrie de dibuixos animats que presenta el tema del primer anunci cristià amb el gènere d'aventura medieval. *La creu i l'Estel*, que és com s'anomena l'ambiciós projecte, podria veure la llum el Nadal del 2012. **P 1 Catcrist Recursos**

Carles Torner: «Hi ha un interès creixent per l'espiritualitat que depassa l'àmbit estrictament eclesial»

Amb més de cinquanta anys d'història la revista de pensament religiós *Qüestions de Vida Cristiana* estrena director, el poeta Carles Torner, i consell de redacció. L'objectiu és que la publicació auspiciada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat i la

Fundació Joan Maragall continuï sent un punt de trobada entre cristianisme i societat. En l'actual context de diàleg fe cultura d'una banda i entre creients i no creients de l'altra, per a Torner *Qüestions de Vida Cristiana* adquireix un nou relleu. **P 22**

CatCristRecursos

Suplement mensual de formació catequètica, bíblica i litúrgica

Sumari

- P 10 Setmana per a la Unitat dels Cristians
- P 18 Sant Ramon Nonat, temple de pedres vives
- P 23 Trobada poètica de la Fràter de Lleida
- P 24 Curs per a monitors en educació afectiva
- P 25 Vint-i-cinc anys sense J. V. Foix

Editorial

Claus per a la nova evangelització

Quan parlem de nova evangelització —terme encunyat pel beat Joan Pau II— hem de defugir una doble temptació: en primer lloc, creure que fins ara no s'ha evangelitzat bé, amb prou profunditat. La història de l'evangelització és molt llarga i ha quedat palès que s'han esmerçat molts esforços i mètodes diversos per portar a molta gent la bona notícia de la Salvació. El Regne de Déu s'assembla a aquell cap de casa que treu del seu tresor coses noves i velles (Mt 13,52). La segona temptació és confondre «nova» amb «diferent». La paraula *nou*, *nova* en l'evangeli no significa simplement una altra, sinó aquella mateixa portada a plenitud. El Nou Testament és la plenitud de l'antic. Per néixer de nou no hem de tornar al si de la mare, com preguntava sàviament Nicodem a Jesús (Jn 3,4), sinó que hem de néixer en esperit i en veritat. Homes i dones nous no són uns altres, sinó els mateixos que han desenvolupat totes les seves virtuts. Després de molt de temps de parlar de qüestions ètiques, la nova evangelització es fixa també en les qüestions estètiques. No debades, l'atri dels gentils que se celebrarà el mes de maig a Barcelona té com a lema «Art, bel·lesa i transcendència». Bondat, veritat, bel·lesa, són camins diversos cap a la unitat. El temple de la Sagrada Família de Barcelona ha esdevingut la icona del nou dicasteri per a la nova evangelització. Les diòcesis de Vic i Solsona acaben d'organitzar a Manresa un congrés de Nova Evangelització. Totes dues tenen problemes importants de secularització i totes dues tenen al capdavant bisbes joves i amb inicia-

tiva. És interessant la diversitat de propostes que s'hi han presentat: unes adreçades als infants més petits com l'Oratori dels infants que porta el religiós valencià Gonçal Carbó. Seguint les intuïcions de sant Josep de Calassanç, l'infant parteix d'allò que palpa per descobrir Jesús en la Paraula, l'Eucaristia i els necessitats. Una altra, adreçada als joves, Sentinelles del Matí, presentada pel bisbe de Verona monsenyor Andrea Brugnoli. El prelat, juntament amb un grup de nois i noies, ha iniciat un projecte que coordina activitats de formació i evangelització dels joves a la diòcesi i també en el marc de les parròquies. Una iniciativa adoptada en altres bisbats d'Itàlia. Altres han estat adreçades als adults no creients que busquen tornar a creure, com la que impulsa el sacerdot i teòleg barceloní Xavier Morlans. O el Curs Alpha, una experiència nascuda a Londres i que a partir del 1990 s'ha estès per diversos països del món, amb un context d'acolliment i uns continguts servits fins i tot amb humor, per allunyar els prejudicis contra l'Església. Monsenyor Dominique Rey, bisbe de Toulon (França), ha presentat la seva experiència de servir una diòcesi en clau de missió, revalorant la tradició. No es tracta tant d'un discurs teòric sobre la nova evangelització, com de motivar la seva experiència en zones fortament descristianitzades. De totes aquestes iniciatives ens en fem ressò en aquest número de *Catalunya Cristiana*. La propera celebració de la Missió Metròpolis a Barcelona i en deu capitals europees més serà també una nova ocasió d'evangelitzar cercant la plenitud.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Joan Botam, Agustí Codinach, Delfi Dalmau, F. Diego Espuny, Pere Fàbregues, Enric Frigola, Núria Ferret, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Marta Miquel, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Hilari Raguier, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Carmen Sobrevilla, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €
Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

Per uns altres camins

Aquells savis d'Orient dels quals parla l'Evangeli, es van deixar guiar per l'estrella que els conduí a Jesús fins a trobar-lo, però donada la situació conflictiva que veieren a l'entorn, van haver de tornar per un altre camí. No fou un caprici, sinó la mateixa llum que els tornava a guiar i anar a la recerca d'altres indrets per camins no acostumats. Tota una lliçó per a nosaltres, que també cerquem donar respostes noves a la nova realitat que cada dia va apareixent.

Per fer aquest recorregut, és una bona llum la Doctrina Social de l'Església elaborada al llarg dels anys i basada totalment en la resposta evangèlica per a cada moment i època, des de la vehemència amb la qual parlen i escriuen els Sants Pares dels primers

segles fins al seguiment detallat que podem fer del pensament social des de Lleó XIII fins a Benet XVI. I, a l'entremig i com a tresor documental valuós per al nostre temps, el Concili Vaticà II, l'ardor del qual ens manté vigilants i actius per donar una resposta de diàleg amb les persones, creients i no creients, i d'encarnació en aquest món nostre que Déu tant estima fins al punt d'enviar-hi el seu Fill, Jesús. Jesús ho va dir molt clar i és Ell mateix el qui ens dona el criteri per a la nostra actuació: «Vi nou en bots nous.» Si no és així, tot pot rebentar! La mentalitat de canvi per a la qual ens va preparar el Concili Vaticà II i va assenyalar, per inspiració de l'Esperit Sant, nous camins per als seguidors de Jesús, ens

està assenyalant un esforç constant de conversió.

Pensem, tanmateix, que a l'hora d'aplicar els principis de la Doctrina Social de l'Església, és la nostra experiència concreta, discernida en la pregària personal i comunitària, la que constitueix el terreny sobre el qual ha d'incidir l'Evangeli, per tal d'influir en la transformació de la realitat social. La feina és de tots, però prioritària per als laics i laiques cristians que de cap manera poden abdicar de la participació en la política, és a dir, de la multi-forme i variada acció econòmica, social, legislativa, administrativa i cultural, destinada a promoure de forma orgànica i institucional el bé comú.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

Nova Pentecosta al cor de Catalunya

Èxit rotund del I Congrés de Nova Evangelització a Manresa

Samuel Gutiérrez
Manresa

Un detall del magnífic retaule del Sant Esperit de la Seu de Manresa ha presidit el I Congrés de Nova Evangelització organitzat per les diòcesis de Vic i de Solsona. Metàfora eloqüent de l'experiència sense precedents que durant els dies 7 i 8 de gener ha tingut lloc a la capital del Bages. Pentecosta eclesial, en ple hivern, al cor de Catalunya. L'Esperit Sant ha estat, sens dubte, el gran protagonista d'un congrés que ha desbordat totes les expectatives i que ha esdevingut ja, sense pretendre-ho, punta de llança en la promoció agosarada i valenta d'una renovada dimensió missionera al si de les diòcesis i comunitats cristianes. «Cal un canvi de xip, un canvi de mentalitat, la nova evangelització exigeix abans que res una conversió pastoral profunda», s'ha insistit a recordar una vegada i una altra al llarg de la trobada.

El I Congrés de Nova Evangelització celebrat a Manresa ha estat el primer esdeveniment d'aquestes característiques que té lloc a tot l'Estat espanyol, amb la presència de ponents i experiències de diverses parts del món capdavanteres en la nova evangelització. El que inicialment va ser concebut com unes jornades senzilles per a fidels de les diòcesis de Solsona i Vic s'ha acabat convertint en un gran cenacle de més de 500 persones, amb una participació molt significativa de preveres joves, i de gent d'arreu d'Espanya: Valladolid, Toledo, Còrdova, Jaén, Getafe, Santiago de Compostel·la, Sant Sebastià, Múrcia... Mig miler de persones, de carismes i sensibilitats ben diverses, que en un ambient de profunda comunió, en un format gairebé de petit concili, s'han posat a l'escolta de l'Esperit Sant per rebre un nou impuls, ara sí de manera definitiva i sense marxa enrere, davant dels grans reptes evangelitzadors del segle XXI.

«De la pastoral de la campana hem de passar a la pastoral del timbre.» Així ho va manifestar gràficament, com a conclusió, el ponent principal del congrés, Mons. Dominique Rey, bisbe de Fréjus-Toulon. La seva diòcesi ha estat completament renovada en els darrers anys en clau de nova evangelització i ha esdevingut referència per a tota l'Església. L'experiència ben reeixida de Mons. Rey ha aportat una alenada d'esperança per superar aquest temps

Les ponències principals van tenir lloc al Teatre Conservatori de Manresa.

de «perplexitat i desconcert» que es viu actualment a les diòcesis catalanes, i en general a tot l'Occident europeu, segons va expressar Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona. «Aquests dies —ha afirmat Novell— hem pres encara més consciència que la nova evangelització no és un nou material catequètic ni una nova activitat pastoral. És l'obra de l'Església d'ahir, d'avui i de sempre... I és obra de l'Esperit Sant. Hem de recuperar l'esperit d'evangelització i primer anunci com a clau de tota la nostra tasca pastoral. Cal continuar la missió iniciada per Jesús! Cal ser proactius, cal sortir a l'encontre de la gent i anunciar-los amb paraules i fets la Bona Nova de l'Evangeli!».

Nous mètodes i nou ardor

L'experiència de Mons. Domini-que Rey va ser l'eix vertebrador d'un congrés que va comptar també amb l'exemple pràctic d'altres realitats i projectes internacionals concebuts en clau evangelitzadora. Un dels objectius, precisament, de la trobada ha estat la recerca conjunta de les millors eines per poder insuflar un «nou ardor» a la dimensió missionera de les comunitats cristianes.

Nous mètodes, nous llenguatges, nou ardor. Els trets de la nova evangelització són clars. El repte és traslladar-los a iniciatives concretes. Com ara l'Oratori dels Nens Petits, el projecte dels Sentinelles del Matí, els Cursos Alpha o el mètode

«De la pastoral de la campana hem de passar a la pastoral del timbre. La nova evangelització exigeix una conversió pastoral profunda»

ja consolidat a casa nostra de Tornar a Creure, de Mn. Xavier Morlans. El capellà i teòleg vallesà, recentment nomenat consultor del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, va viure amb molt d'interès un congrés que posa en solfa les intuïcions que ell ja fa temps que intenta desenvolupar a Catalunya. «Tant en la pastoral ordinària, com en l'extraordinària, hem de potenciar els elements de primer anunci —ha recordat—. Abans de la catequesi i de la inserció en la vida sacramental, hem de presentar l'oferta càlida de l'amistat personal amb Jesús. Hem de moure fitxa, ens hem de posar les piles amb iniciatives que ofereixin la novetat i frescor de l'Evangeli.» I afegeix: «Els mètodes poden ser molt diversos, però cal un canvi de mentalitat, gairebé diria

que un canvi de paradigma. Cadascú des del nostre carisma i sensibilitat, hem d'esdevenir agents evangelitzadors actius!»

Així ho ha entès el matrimoni format pel Carles i la Glòria, que han assistit al Congrés amb els seus dos fills, el Pau i la Lourdes. Membres del Seminari del Poble de Déu, establerts a Vic des de fa un any, estan cada vegada més convençuts que el futur passa per aplicar sense retard les noves intuïcions missioneres a partir de la formació de comunitats cristianes en clau evangelitzadora. «El congrés —asseguren— ha estat una gràcia de Déu! Ens han presentat el que l'Esperit Sant està inspirant avui a l'Església i és realment engrescador. Tots estem en la mateixa causa i per tant hem de treballar plegats.» També ho pensa d'aquesta manera un altre matrimoni, Jesús i Maria del Mar, tots dos catequistes d'infants que amb els seus dos fills han vingut des de Tarragona per assistir al Congrés. Vinculats al moviment Christifideleslaici, fa anys que viuen en l'esperit de la nova evangelització, tot i que ara han rebut exemples i instruments concrets per poder dur-lo a terme. «La trobada ens referma en les nostres conviccions —confessa Jesús—. La necessitat del primer anunci és cada vegada més urgent. No podem continuar fent el desentès. El primer anunci ha de ser previ a la catequesi. Hem de deixar de funcionar amb esquemes que ja són anacrònics.»

Impuls juvenil

La presència dels joves al congrés ha estat també força significativa. Entre ells hi havia molts capellans i religiosos, de carismes i espiritualitats diverses, i alguns dels delegats de Pastoral Juvenil de les diòcesis catalanes. Cridava especialment l'atenció un grup de 60 joves de Toledo, Madrid i Getafe, membres del moviment Joves pel Regne de Crist. Aquest grup du a terme des de fa poc diverses activitats i iniciatives d'evangelització al carrer. Amb la voluntat d'aprofundir en aquesta metodologia, es va oferir durant tot el dissabte un taller impartit pel P. Andrea Brugnoli, juntament amb alguns joves del projecte internacional Sentinelles del Matí, consolidat ja a 40 diòcesis italianes. Brugnoli és un dels profetes de la nova evangelització, pioner en l'aposta pels mètodes més agosarats i valents. «Els joves han de ser evangelitzats pels joves —afirma taxatiu—. L'evangelització,

El congrés va ser viscut en un ambient de gran comunió eclesial.

però, no és espontània i cal un esforç i unes tècniques per dur-la a terme. El primer evangelitzador és l'Esperit Sant i per tant la nostra acció ha d'arrencar sempre des d'una profunda convicció del cor.»

El taller va esdevenir un petit laboratori per a la nova evangelització. Després d'una sintètica formació teòrica, presentada amb un llenguatge modern i atractiu, els joves van ser enviats en missió pels carrers de Manresa, una de les ciutats més importants de Catalunya, amb una forta empremta religiosa, però on la descristianització es fa avui dia més palesa. De la teoria a la pràctica. De la campana al timbre. Amb una mica de por i fins i tot vergonya, però amb la força i l'entusiasme que contagiaven els joves italians, grupets de dues o tres persones van fer una experiència concreta de primer anunci. «Teniu ganes de tenir un encontre amb Jesús?», preguntava la Maria, de 18 anys, a un grupet de noies que passejava per un dels carrers més transitats de la capital del Bages. «Doncs Ell sí que té ganes de trobar-se amb vosaltres!» S'iniciava així un diàleg tranquil, de vegades més sec, d'altres més animat, on sovint sortien a

«Ningú no pot ser enviat si abans no ha estat als peus del Mestre, no podem ser bons evangelitzadors si en la nostra mirada no hi ha el foc de l'enamorat»

la llum temes essencials: «Si Déu ens estima tant a tots, per què hi ha patiment i mort?» La conversa acabava amb una invitació: la vetlla de pregària, amb el Santíssim exposat, que a partir de les deu del vespre tindria lloc a la parròquia de Crist Rei de Manresa.

Precisament la pregària i les celebracions litúrgiques, amb l'Eucaristia com a «centre i cim», van ser l'ànima i el cor de tot el congrés. En paraules de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i amfitrió

TERESA VALERO, DELEGADA DE NOVA EVANGELITZACIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

«Aquest congrés ha estat un petit miracle»

Juntament amb Anna Lleida, del bisbat de Vic, Teresa Valero, delegada de Nova Evangelització de la diòcesi de Solsona, ha estat l'ànima amagada d'un congrés que, tot i el gran esforç que ha suposat i les dificultats d'última hora, ha estat qualificat per tothom com de gran èxit. Amb rostre cansat, però plena de joia, la Teresa ens ofereix les primeres impressions postcongrés amb la satisfacció de la feina feta a la llum de l'Esperit.

Com heu viscut aquest desbordament inesperat d'assistents al congrés?

Ho hem viscut amb agraïment i amb joia. Ha estat com un petit miracle! També és

veritat que això ens ha obligat a fer ajustaments i que ha provocat algunes incomoditats d'última hora, però la gent, en general, està molt contenta. Veig amb satisfacció que els inconvenients no pesen davant d'una experiència que ens ha enriquit a tots.

L'aigua s'ha acabat convertint en vi, i del bo i millor...

Això mateix deia un dels ponents quan li vam demanar que pregués pel congrés. «No patiu», va dir, «nosaltres hi posem l'aigua, és el Senyor qui la converteix en vi.» Jo crec, sincerament, que en aquest congrés ha passat realment això. El Senyor ens ha tocat el cor i ens ha donat un nou impuls missioner. És temps ara de sortir al carrer i treballar de valent per aquesta nova evangelització.

La mateixa Teresa Valero és un fruit eloqüent d'aquesta nova evangelització. Explica aquest fet millor el seu entusiasme?

La nit de Nadal va fer cinc anys que vaig viure una experiència de conversió. Va ser gràcies a la meua filla i al bisbe Xavier Novell a través del mètode de Tornar a Creure impulsat per Mn. Xavier Morlans. Per això no puc més que estar fermament convençuda de la nova evangelització. Ara simplement dono el que jo mateixa abans he rebut i continuo rebent.

de la trobada, «ningú no pot ser enviat si abans no ha estat als peus del Mestre, no podem ser bons evangelitzadors si en la nostra mirada no hi ha el foc de l'enamorat». «Les multituds tenen el dret de conèixer el misteri de Crist —va dir també—. Els homes poden salvar-se per altres camins... Però podem

salvar-nos nosaltres si per negligència o vergonya deixem d'anunciar l'Evangeli?» «Aquest congrés —va acabar dient el bisbe Casanova— ha estat un do immens de Déu per a tots nosaltres. Ens ha ajudat a viure millor i amb més intensitat l'aventura preciosa de la nova evangelització.»

Quatre experiències reeixides de nova evangelització

L'Oratori dels Nens Petits, el projecte dels Sentinelles del Matí, els Cursos Alpha i les trobades de Tornar a Creure van ser les quatre experiències concretes que es van presentar en el congrés com a exemple de desenvolupament reeixit dels nous mètodes evangelitzadors en infants, joves i adults.

El P. Gonçal Carbó, creador de l'Oratori, va explicar que la seva història era la història d'una gràcia, «la de la trobada gratuïta de Jesús amb els infants». «A partir de la sensibilitat —explicava—, els infants descobreixen la presència de Jesús en la Paraula, l'Eucaristia, en els germans que ens necessiten... i creixen en l'amistat amb ell.» L'exemple pràctic d'Oratori presentat durant el congrés va fer les delícies de tothom. Els infants van esdevenir, sense voler-ho, mestres privilegiats en l'art de la pregària: «Sento al cor que Jesús és el meu amic per sempre i que m'abraça.»

El projecte dels Sentinelles del Matí,

molt transversal i dinàmic, es caracteritza per coordinar diverses activitats de formació i evangelització dels joves dins de la diòcesi i en el marc de les parròquies. «És un projecte de primer anunci —afirma Brugnoli— que pre-

tén desenvolupar en els batejats la crida essencial de l'Església a esdevenir evangelitzadors en la vida ordinària.» Entre les seves propostes més profètiques hi ha «Una llum a la nit», «La barca» o «El cafè teològic».

Més conegut a Catalunya, amb implantació a diverses parròquies i amb el suport dels bisbes, Mn. Xavier Morlans va presentar durant el congrés el mètode de primer anunci Tornar a Creure. «L'objectiu d'aquesta proposta —va recordar als congressistes— és fer de la secularització i de la indiferència una oportunitat per tornar a presentar la fe a les generacions absents de les parròquies: 30-45 anys.» El pòquer d'experiències evangelitzadores es va completar amb el Curs Alpha, nascut a Londres en el si de l'Església anglicana i al qual han assistit ja més de 16 milions de persones. «Deu sopars per fer una experiència del cristianisme —defineix José Antonio Barrera, coordinador general d'Alpha a Espanya—. Es tracta d'un mètode senzill i eficaç, que no dona res per suposat i que intenta generar un espai on la persona pugui formular les preguntes fonamentals de la seva vida.»

«L'evangelització del món comença per l'evangelització d'un mateix»

Mons. Dominique Rey, bisbe de Fréjus-Toulon

S.G.

Un dels pastors que amb més entusiasme encarna avui a Europa el repte de la nova evangelització és Mons. Dominique Rey, bisbe de la modesta diòcesi francesa de Fréjus-Toulon. Ell ha estat el ponent principal del I Congrés de Nova Evangelització celebrat a Manresa el 7 i 8 de gener. La seva experiència episcopal ha servit com a referència privilegiada per entendre la importància decisiva dels nous moviments i comunitats en la missió evangelitzadora urgent de l'Església. Per a Mons. Rey, format a la Comunitat de l'Emmanuel, «la nova evangelització ha d'arrelar-se en una relació autèntica amb Crist, particularment en l'adoració Eucarística».

Nova evangelització. Sembla que sigui avui l'expressió de moda en l'Església.

L'expressió de nova evangelització va ser emprada més de 300 cops per Joan Pau II. Ell la va definir com l'anunci de la salvació amb «un nou ardor, un nou llenguatge, noves expressions». L'Evangeli és el mateix, però la manera de significar-lo, de proclamar-lo, és diferent en un context marcat per la secularització, l'individualisme i el pluralisme religiós.

Hi ha el perill que, de tant fer-la servir, l'expressió perdi la força?

És evident que es corre el risc de reduir la nova evangelització a un simple eslògan, oblidant que la missió és intrínseca a la vida de l'Església, perquè «l'Església existeix per evangelitzar» (Pau VI, *Evangelii nuntiandi*) i que l'evangelització del món comença per l'evangelització d'un mateix, és a dir, per una conversió contínua d'un mateix a Crist, i per una transformació de la vida de l'Església perquè en ella s'hi reflecteixi el rostre del Ressuscitat.

Són els nous moviments i comunitats nascuts arran del Concili Vaticà II els que millor reflecteixen i aborden la nova evangelització?

La nova evangelització afecta tota la vida de l'Església que ha de mobilitzar-se amb una actitud d'anunci i testimoni. Les noves comunitats i els nous moviments eclesials tenen una responsabilitat particular per afavorir aquest nou alè missioner en el si de l'Església. Elles tenen molt a rebre de la saviesa i de l'experiència de les altres comunitats que porten fidelment el testimoni de la fe. En realitat, els uns i els altres tenen molt per aportar-se mútuament. Ningú no pot atribuir-se el monopoli de la nova evangelització. Es tracta de viure una fecunditat mútua. Aquesta incubació recíproca requereix de la part dels bisbes i dels sacerdots, una sol·licitud particular amb la finalitat d'afavorir una conversió pastoral a la nova evangelització.

Nomenat l'any 2000 bisbe de Fréjus-Toulon, què el va impulsar a afavorir de forma tan agosarada la presència a la seva diòcesi de tantes noves realitats eclesials?

Després de Pau VI, Joan Pau II i Benet

Ludovic Margot

XVI es van pronunciar sovint sobre l'acollida generosa i paternal de les noves realitats eclesials. Penso, en particular, en la bella reflexió del cardenal Ratzinger el 1998 sobre el lloc teològic dels nous moviments eclesials. Aquesta llarga meditació de l'avui Benet XVI subratlla el següent: a través de la història de l'Església (des del desenvolupament de la vida monàstica en els inicis de l'Església, passant pel naixement dels ordes mendicants a l'inici de l'edat mitjana, fins a l'eclosió de les congregacions religioses i els instituts missioners en el segle XIX) el profetisme dels nous carismes va regenerar el teixit eclesial, i els Papes van donar suport i van acompanyar aquestes noves expressions de vida evangèlica i missionera que ells consideraven com la resposta a l'immobilisme i a les diferents crisis que va poder conèixer l'Església. Jo mateix ho descobreixo a la meua diòcesi: el desenvolupament de l'evangelització i el creixement de les vocacions, tant religioses com sacerdotals, així com el sorgiment d'un laïcat compromès, estan vinculats a l'acollida de les noves comunitats.

Quines són les claus d'aquesta acollida «generosa i paternal»?

Cal fer un doble esforç. D'una banda, ajudar les comunitats a inscriure el seu carisma al servei de la vida diocesana, sortir de l'exclusivisme i de la suficiència, adquirir una maduresa teològica i pastoral... De l'altra, el paper del bisbe i dels sacerdots, en particular, és el d'acollir positivament les noves formes de viure la fe que cada carisma aporta, deixant-se interpel·lar per les noves realitats que poden qüestionar la nostra manera de viure avui com a «cristians». El carisma no té una finalitat en ell mateix, i l'Església és la comunió de totes les comunitats.

Mons. Rey també ha fundat diferents realitats. Sent la responsabilitat del carisma de fundador?

Miro d'aplicar les intuïcions espirituals i missioneres que jo tinc com a bisbe, és a dir, com a primer evangelitzador

«A la meua diòcesi, el desenvolupament de l'evangelització i el creixement de les vocacions, així com el sorgiment d'un laïcat compromès, estan vinculats a l'acollida de les noves comunitats»

de l'Església en la qual sóc pastor. Això m'ha portat a desenvolupar certes experiències pastorals, però també a fundar una comunitat que porta per nom Fraternitat Missionera Nostra Senyora de la Missió i l'objectiu de la qual és promoure a l'interior de la vida diocesana l'anunci de la fe, la formació de nous evangelitzadors i la revitalització pastoral de les parròquies. He confiat la moderació d'aquesta fraternitat al rector del seminari diocesà. En realitat, més que ser fundador, cerco donar suport als fundadors per trobar les condicions per desenvolupar els seus projectes. La meua responsabilitat com a pastor ha d'estar marcada per la benvolença i l'exigència per integrar cada realitat en el paisatge eclesial i en una eclesiologia de comunió.

Com li ha marcat la seva pertinença a la Comunitat de l'Emmanuel en aquesta manera tan «nova» d'exercir el ministeri episcopal?

El meu propi itinerari personal m'ha conduït, efectivament, a partir de l'experiència d'una nova comunitat, la Comunitat de l'Emmanuel, a descobrir el misteri de l'Església i la meua crida a ser ministre. Aquesta experiència forma part de les meves arrels. Avui faig l'experiència inversa: en la meua res-

pensabilitat episcopal he de descobrir i rebre cada carisma com un do de Déu i he de fer una tasca de discerniment i de regulació eclesial per acompanyar aquests carismes en el seu desenvolupament orgànic. La meua pertinença a la Comunitat de l'Emmanuel, essent rector a París o com a responsable de sacerdots i seminaristes, em va permetre descobrir que la nova evangelització havia d'arrelar-se en una relació autèntica amb Crist, particularment l'adoració Eucarística; però també en el testimoni de la vida fraterna i en la complementarietat dels estats de vida.

Com explica el recel que de vegades desperten les noves realitats eclesials?

Nombrosos obstacles es presenten en la ruta cap a la nova evangelització: l'immobilisme, la dificultat de l'autoqüestionament de certes pràctiques pastorals, el funcionament i la burocràcia, l'autisme quan evitem mirar el que passa en altres llocs. L'individualisme, el «cadascú per ell mateix», així com també l'escepticisme quan la societat projecta sobre l'Església els escàndols i els fracassos que són mediatitzats... No veiem per què canviar, com canviar i cap a on anar! Les crisis espirituals que ha travessat i travessa l'Església, van ser i són sempre l'ocasió per viure conversions i motiu per tornar als fonaments de l'Evangeli. Aquest és el camí exigent que som convidats a recórrer. Aquesta ruta passa per dos imperatius: d'una banda, la personalització de la fe, és a dir, passar d'una fe rebuda com a simple herència i tradició, a una presa de posició personal, una trobada viva amb Crist, una cristianització de la vida. De l'altra, l'imperatiu d'una socialització de la fe. Un cristià sol està en perill! Cada batejat ha d'inscriure el seu itinerari espiritual en la cultura de pertinença a una comunitat viva i que confessa la seva fe, o afiliar-se a una xarxa on l'ajudaran a assumir i a verificar les exigències de l'Evangeli.

Un refrany castellà afirma: «A Dios rogando y con el mazo dando.» Què es pot i s'ha de fer per revitalitzar avui les fredes i envellides Esglésies d'Occident?

La nova evangelització ha d'articular diferents elements: abans que res, una renovació de la vida interior, perquè l'Esperit Sant és el protagonista de la missió. Ell ens convida a tornar contínuament al cenacle. La segona prioritat és la de trobar i donar un testimoni comunitari de la fe en un món atomitzat. La comunitat reposa sobre quatre pilars profundament vinculats els uns als altres: l'anunci de la fe (kerigma), la intel·ligència de la fe (la catequesi), la celebració de la fe (litúrgia i sagraments) i el servei a la humanitat (diaconia). La renovació de la missió ha de reprendre totes les seves dimensions a partir del testimoni de models que inciten el canvi (testimoni de noves iniciatives i de noves realitats). El paper dels sacerdots és també fonamental per estimular la conversió de les comunitats de les quals ells són ministres.

Programació 2012

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

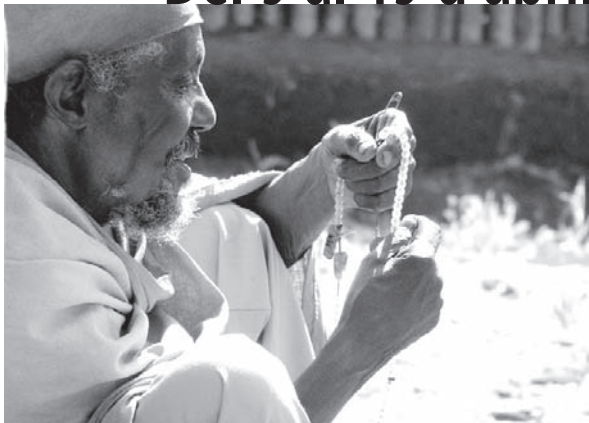
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua
Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la
Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

CAPITALS BÀLTIQUES:

LETÒNIA, SUÈCIA I ESTÒNIA

Del 16 al 23 de maig

RIGA, capital bàltica cosmopolita

ESTOCOLM, tradició i Modernitat

TALLIN, essència Medieval

Durant 8 dies farem un complet recorregut per les tres capitals més encisadores del Bàltic: **RIGA – ESTOCOLM i TALLIN.**

Sortida amb guia acompanyant de Ruth Travel des de Barcelona.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Jesús, centre de l'autèntica pau

Benet XVI presideix la celebració de Santa Maria, Mare de Déu

ACI
Ciutat del Vaticà

Durant l'eucaristia celebrada a la basílica de Sant Pere de Roma amb motiu de la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, el Papa va assenyalar que l'Església, com Maria, és mitjancera de la benedicció de Déu per al món que és el mateix Jesús, centre de l'autèntica pau.

En recordar els passatges bíblics sobre la benedicció del naixement de Jesús, el Pontífex va afirmar que «Maria, la Mare de Déu, esposa de Josep, que Déu ha escollit des del primer instant de la seva existència per ser la mare del seu Fill fet home, ha estat la primera a ser plena d'aquesta benedicció». Benet XVI va assegurar que l'evangelí de Lluc presenta Maria com la dona completament dedicada a conservar i meditar en el seu cor tot el que es refereix al seu fill Jesús.

«El misteri de la seva maternitat divina conté de manera sobreabundant aquell do de gràcia que tota maternitat humana porta, de manera que la fecunditat del ventre s'ha associat sempre a la benedicció de Déu. La Mare de Déu és la primera beneïda i és ella qui porta la benedicció; és la dona que ha acollit en ella Jesús i l'ha donat a llum per a tota la família humana», va dir el Bisbe de Roma.

El Papa va recordar que Maria és mare i model de l'Església que acull en la fe la Paraula divina i s'ofereix a Déu com a «terra fecunda» en què Ell pot seguir complint el seu misteri de salvació.

En referir-se a la commemoració de la 45a Jornada Mundial de la Pau, celebrada l'1 de gener, el Pontífex va assenyalar que «la pau, en el seu sentit més ple i alt, és la suma i la síntesi de totes les benediccions (...) També l'Església, en el primer dia de l'any, invoca de manera especial aquest bé suprem, i com la Mare de Déu, ho fa mostrant Jesús a tothom».

«En el compromís per una educació integral, entra també la formació per a la justícia i la pau»

Després de saludar els cardenals, bisbes, capellans i cos diplomàtic presents, el Papa va recordar que «educar els joves en la justícia i la pau és la tasca que és responsabilitat de cada generació i, gràcies a Déu, la família humana, després de les tragèdies de les dues grans guerres mundials, ha mostrat tenir-ne cada cop més consciència, com ho demostra, d'una banda, declaracions i iniciatives internacionals i, de l'altra, la consolidació en els darrers decennis entre els mateixos joves de moltes i diferents formes de compromís social

en aquest camp».

També va fer referència a les ombres que enfosqueixen aquesta educació dels joves, com la cultura relativista. Benet XVI va assenyalar que assumir aquesta responsabilitat «en el coneixement de la veritat i en els valors fonamentals, significa mirar el futur amb esperança. En aquest compromís per una educació integral, entra també la formació per a la justícia i la pau».

El Bisbe de Roma va concloure dient que «en aquests dies l'Església celebra el gran misteri de l'encarnació: la veritat de Déu ha brotat de la terra i la justícia mira des del cel, la terra ha donat el seu fruit. Déu ens ha parlat en el seu Fill Jesús. Escoltem el que ens diu Déu: Ell anuncia la pau. La Mare de Déu avui ens ho indica, ens mostra el camí: Seguim-la! I tu, Mare Santa de Déu, acompanya'ns amb la teva protecció».

Vespres i «Te Deum»

Les primeres vespres de la solemnitat de Maria Santíssima, amb l'entonació

del *Te Deum*, la benedicció eucarística celebrada a la basílica vaticana i la visita al pessebre col·locat a la plaça de Sant Pere van tancar l'any civil en la vida de la diòcesi de Roma. En l'homília Benet XVI va recordar que la fe en el Verb fet home és el cor de la missió de l'Església: «En el teixit de la humanitat lacerat per tantes injustícies, dolenteries i violències, irromp de manera sorprenent la novetat joiosa i alliberadora de Crist Salvador, que en el misteri de la seva Encarnació i del seu Naixement ens fa contemplar la bondat i la tendresa de Déu.»

Amb el cant del *Te Deum* traïem el llindar del 2012 per col·locar en les mans del Senyor «les tragèdies d'aquest món i les esperances en un futur millor». Benet XVI va explicar la intensitat d'aquest himne després d'haver recordat l'espera confiada d'un nou any que ens fa pensar que, tot i que breu i fugaç, la vida és travessada per una pregunta: «Quin és el sentit que hem de donar als nostres dies, en particular als que són dolorosos? La resposta està escrita en el rostre d'un Infant que fa dos mil anys va néixer a Betlem i que avui és el Vivent.» «Jesucrist és la clau, el centre i el fi de tota la història humana.»

En les seves paraules el Bisbe de Roma va subratllar la necessitat de sostenir els pares de família definint-los com els «primers educadors a la fe dels seus fills», per això va exhortar a promoure itineraris adreçats a acompanyar les comunitats parroquials i les realitats eclesials en la millor comprensió dels sacraments mitjançant els quals l'home es fa partícip de la vida mateixa de Déu.

El P. Lombardi comenta l'any 2011 de Benet XVI

VIS / Ciutat del Vaticà

El director de l'oficina de premsa vaticana, el pare Federico Lombardi, s.j., en una entrevista a Ràdio Vaticana, ha passat revista a l'activitat del Papa l'any 2011. Parlant dels viatges, el P. Lombardi va subratllar que el viatge a Alemanya, al setembre, va reflectir la preocupació del Papa per parlar de Déu i del seu primat en la societat d'avui, molt secularitzada, sobretot en el context europeu. En canvi, la visita a Espanya durant les Jornades Mundials de la Joventut es va caracteritzar per «la gran experiència de la vitalitat de la fe i del seu futur». Al Benín, Benet XVI va firmar l'exhortació apostòlica postsinodal *Africae munus*, tractant amb amplitud d'horitzons els problemes del continent africà i «indicant amb confiança els motius d'esperança realista per enfrontar-s'hi reconeixent la dignitat dels africans». Una altra cita

clau va ser la trobada interreligiosa d'Assís, celebrada a l'octubre, i centrada en la «recerca de la veritat». A la trobada van participar no únicament representants de diverses confessions sinó també «sincers cercadors de la veritat encara que no es reconguin en Déu».

Entre els documents del 2011 cal esmentar el *motu proprio Porta fidei* amb què el Pontífex convoca, a partir de l'octubre del 2012, l'Any de la Fe. Una iniciativa lligada a un dels grans temes del pontificat, la nova evangelització. Així mateix, cal recordar l'eucaristia pel bicentenari de la independència de diversos països llatinoamericans durant la qual el Papa va anunciar el proper viatge a Cuba i Mèxic.

Cada any a l'època nadalenca el Bisbe de Roma porta a terme visites de solidaritat. La d'enguany va ser a la presó romana de Rebibbia. El Papa va contestar amb espontaneïtat les

preguntes dels reclusos. La trobada va posar en relleu «com l'Església, encara que deixi a la societat civil les responsabilitats d'orde legislatiu i organitzatiu de problemes dramàtics com la justícia i les presons pot donar un missatge molt fort pel que fa a la reconciliació, l'esperança de reinserció en la societat».

El 2011 el Papa va parlar en connexió amb els astronautes de l'estació espacial internacional, «demostrant així, amb gran alegria i disponibilitat, l'amistat de l'Església per la recerca científica i tècnica posada al servei del bé i de la humanitat». La beatificació de Joan Pau II va ser un altre dels esdeveniments multitudinaris del 2011 que «va mobilitzar l'Església universal» i es va viure amb «enorme alegria». També enguany es va publicar la segona part de l'obra de Joseph Ratzinger *Jesús de Natzaret*, dedicada a la mort i resurrecció de Crist.

* RàdioEstel

DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

Publicades les indicacions per celebrar l'Any de la Fe

El Catecisme i el Concili Vaticà II, temes fonamentals

ACI / Ciutat del Vaticà

La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha publicat una nota amb indicacions pastorals per a l'Any de la Fe, en què es ressalta la centralitat del Catecisme de l'Església catòlica i els documents del Concili Vaticà II per a aquesta important celebració. Aquest Any, explica la nota, «serà una ocasió propícia perquè tots els fidels comprenguin amb més profunditat que el fonament de la fe cristiana és "l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida, i amb ell, una orientació decisiva"».

L'Any de la Fe s'iniciarà l'11 d'octubre del 2012 i acabarà el 24 de novembre del 2013 en la solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers. L'inici de l'Any de la Fe, indica el text, coincideix amb el record «de dos grans esdeveniments que han marcat el rostre de l'Església dels nostres dies: els cinquanta anys passats des de l'obertura del Concili Vaticà II per voluntat del beat Joan XXIII i els vint anys des de la promulgació del Catecisme de l'Església catòlica, llegat a l'Església pel beat Joan Pau II».

La nota ressalta també que des de l'inici del seu pontificat, Benet XVI «s'ha compromès fermament a procurar una correcta comprensió del Concili, rebutjant com a errònia l'anomenada "hermenèutica de la discontinuïtat i de la ruptura", i promovent la que ell mateix ha anomenat "hermenèutica de la reforma", de la renovació dins de la continuïtat de l'únic subjecte-Església, que el Senyor ens ha donat; és un subjecte que creix en el temps i es desenvolupa, però romanent sempre el mateix, únic subjecte del poble de Déu en camí».

En aquest context, prossegueix la nota, el Catecisme de l'Església catòlica apareix com a «autèntic fruit del Concili Vaticà II» i «intenta afavorir-ne l'acollida», considerant que és «un compendi de tota la doctrina catòlica i un text de referència segura per als catecismes locals» ofert als fidels d'arreu del món. Les indicacions pastorals presentades per la nota estan dividides en quatre àmbits: Església universal, conferències episcopals, àmbit diocesà, i l'àmbit de les parròquies i moviments eclesials.

Església universal

El principal esdeveniment a l'inici de l'Any de la Fe serà la 13a Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, convocada pel Pontífex per a l'octubre del 2012 i dedicada al tema de *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*.

S'encoratgen, a més, els pelegrinatges dels fidels a Roma i a Terra Santa per professar la fe en Déu; així com les iniciatives que permetin incrementar la devoció a la Mare de Déu, en especial pelegrinatges als principals santuaris del món.

La nota convida a peregrinar a Terra Santa.

«S'encoratja la promoció del coneixement dels sants, així com d'iniciatives artístiques per promoure la fe»

Un altre esdeveniment central en aquest àmbit és la celebració de la Jornada Mundial de la Joventut de Rio de Janeiro, el juliol del 2013, que «oferirà als joves una ocasió privilegiada per experimentar la joia que prové de la fe en el Senyor Jesús i de la comunió amb el Sant Pare, en la gran família de l'Església». També caldrà promoure la realització de simposis i congressos internacionals per promoure la fe catòlica i la redescoberta dels ensenyaments del Concili Vaticà II.

La promoció del coneixement i l'estudi del Catecisme de l'Església catòlica serà essencial per a tots els fidels. En aquest àmbit s'espera una difusió més gran dels ensenyaments del Papa, diverses iniciatives ecumèniques per promoure la unitat dels cristians, i l'organització d'un seguit d'activitats liderades pel Pontífex Consell per a la Nova Evangelització a través d'una Secretaria per a l'Any de la Fe.

«Al final d'aquest any, en la solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de l'Univers, tindrà lloc una Eucaristia celebrada pel Sant Pare, en què es renovarà solemnement la professió de fe», indica la nota.

Les conferències episcopals podran dedicar jornades d'estudi al tema de la fe, així com reeditar els documents

del Concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església, en edicions econòmiques i de butxaca per difondre'ls, a més, amb les noves tecnologies. S'encoratja la promoció del coneixement dels sants, així com d'iniciatives artístiques per promoure la fe. La nota exhorta a preparar subsidis de caràcter apologètic perquè els fidels puguin «respondre millor a les preguntes que sorgeixen en els diferents contextos culturals», especialment davant les sectes, el secularisme i el relativisme.

Cada bisbe, explica el text, «podrà dedicar una carta pastoral al tema de la fe, recordant la importància del Concili Vaticà II i el Catecisme de l'Església, tenint en compte les circumstàncies específiques de la porció de fidels a ell confiada». S'espera, a més, que en «cada diòcesi, sota la responsabilitat del bisbe, s'organitzin esdeveniments, catequístics per a joves i per als que busquen trobar el sentit de la vida, per tal de descobrir la bellesa de la fe de l'Església, aprofitant l'oportunitat de reunir-se amb els seus testimonis més reconeguts».

Els bisbes podran «organitzar celebracions penitencials, particularment durant la Quaresma, en les quals es po-

si un èmfasi especial a demanar perdó a Déu pels pecats contra la fe. Enguany serà també un temps favorable per acostar-se amb més fe i freqüència al sagrament de la Penitència».

L'Any de la Fe, diu la nota, «serà una ocasió per donar més atenció a les escoles catòliques, llocs privilegiats per oferir als alumnes un testimoni viu del Senyor, i conrear la fe amb una oportuna referència a l'ús de bons instruments catequístics, com per exemple el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica o el Youcat».

Àmbit parroquial

«Els capellans podran dedicar més atenció a l'estudi dels documents del Concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església catòlica, recollint-ne els fruits per a la pastoral parroquial —catequesi, predicació, preparació als sacraments, etc.—, i proposant cicles d'homilies sobre la fe o alguns dels seus aspectes específics.» Les parròquies podran difondre el Catecisme de l'Església, així com subsidis que promoguin la fe de les famílies a casa seva. Les missions populars seran una tasca a fer per ajudar els fidels a redescobrir el do de la fe baptismal i la responsabilitat del seu testimoni, conscients que la vocació cristiana «per la seva mateixa naturalesa, és també vocació a l'apostolat».

«En aquest temps, els membres dels instituts de vida consagrada i de les societats de vida apostòlica són cridats a comprometre's en la nova evangelització mitjançant l'aportació dels seus carismes, amb una renovada adhesió al Senyor Jesús, fidels al Sant Pare i a la sana doctrina.» «Les associacions i els moviments eclesials estan convidats a fer-se promotors d'iniciatives específiques que, mitjançant la contribució del propi carisma i en col·laboració amb els pastors locals, s'incorporin al gran esdeveniment de l'Any de la Fe. Les noves comunitats i moviments eclesials, de manera creativa i generosa, trobaran els mitjans més eficaços per oferir el seu testimoni de fe al servei de l'Església.»

«Les indicacions ofertes tenen l'objectiu de convidar tots els membres de l'Església a comprometre's perquè enguany sigui una ocasió privilegiada per compartir el més valuós que té el cristià: Jesucrist, Redemptor de l'home, Rei de l'Univers, "iniciador i consumidor de la nostra fe"», conclou la nota.

Mons. Monteiro de Castro, nou penitencier major

SIC / Ciutat del Vaticà

El Vaticà ha fet públic el nomenament de Mons. Monteiro de Castro, anterior nunci a Espanya i actualment secretari de la Congregació de Bisbes com a penitencier major. Actualment el càrrec estava ocupat pel cardenal Fortunato Baldelli, que va presentar la renúncia en haver arribat al límit d'edat previst. Mons. Monteiro de Castro ha exercit des del 1985 de nunci a les Antilles anglòfones, concretament a les Bahames, Barbados,

Belize, Dominica, Grenada, Jamaica, Saint Lucia i Trinitat i Tobago. I alhora era nomenat arquebisbe. Dos anys després es fa afegir Antigua i Barbuda com a país on representar el Vaticà. El 2000 va ser nomenat nunci apostòlic a Espanya i Andorra, i va ser substituït en el càrrec el 2009 per Mons. Renzo Fratini. Aquest any Benet XVI el nomena secretari de la Congregació per als Bisbes. El 18 de febrer vinent serà creat cardenal en un consistori en què es nomenaran 22 nous membres del Col·legi Cardenalici.

Itàlia

L'any 2011 registra 26 agents pastorals assassinats

Fides
Roma

Com cada any, l'agència Fides publica una llista dels agents de pastoral que van perdre la vida de manera violenta en els darrers 12 mesos. De la informació recollida, l'any 2011 van ser 26 els agents pastorals assassinats, un més que l'any passat: 18 sacerdots, 4 religioses i 4 laics.

Per tercer any consecutiu, amb un nombre extremadament alt d'agents pastorals assassinats, encapçala la llista Amèrica, banyada per la sang de 13 sacerdots i 2 laics. La segueix Àfrica, on van ser assassinats 6 agents de pastoral: 2 sacerdots, 3 religioses i 1 laic. Després Àsia, on van ser assassinats 2 sacerdots, 1 religiosa i 1 laic. Finalment, a Europa va ser assassinat un sacerdot. N'hi ha que van ser víctimes de la violència que combatien o de la voluntat d'ajudar els altres tot posant en segon terme la pròpia seguretat. Fins i tot molts han mort en intents de robatori o segrestos que van acabar malament, sorpresos a casa seva per lladres o joves que potser havien ajudat en el passat, a la recerca de botí fàcil. Uns altres van ser eliminats perquè, en nom de Crist, van sobreposar l'amor a l'odi, l'esperança a la desesperació, el diàleg a l'oposició

El P. Fausto Tentorio, missioner italià del PIME, assassinat a Mindanao (Filipines).

violenta, el dret a l'abús.

En el dia de la festa litúrgica del màrtir Esteve, el 26 de desembre, Benet XVI va recordar a l'Àngelus: «Igual que en els temps antics, avui l'adhesió sincera de l'Evangeli pot exigir el sacrifici de la vida i molts cristians a diverses parts del món ocasionalment estan exposats a la persecució i el martiri. Això no

obstant, el Senyor ens recorda que "el qui es mantindrà ferm fins a la fi, se salvarà".»

L'informe recull noms com la germana Angelina, assassinada al Sudan del Sud per part de militants de l'Exèrcit de Resistència del Senyor mentre transportava ajuda mèdica als refugiats; Maria Elizabeth Macías Castro, del

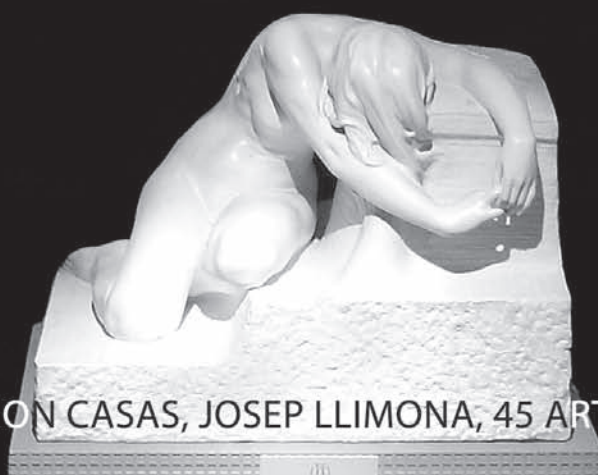
moviment Scalabrinià de Nuevo Laredo (Mèxic), que treballava en un diari i es va ocupar d'ajudar els migrants, segrestada i assassinada pels traficants de drogues; el P. Fausto Tentorio, missioner italià del PIME sacerdot a Mindanao (Filipines), que va dedicar tota la seva vida al servei de l'alfabetització i el desenvolupament dels pobles indígenes; el laic Rabindra Parichha, assassinat a Orissa a l'est de l'Índia, molt involucrat en l'àmbit jurídic i com a promotor dels drets humans.

El càlcul de Fides no tan sols se centra en els missioners *ad gentes* en sentit estricte, sinó en tots els agents pastorals morts de manera violenta. No es fa servir a propòsit el terme «màrtirs», si no és en el seu sentit etimològic de «testimonis», per no caure en el judici que l'Església podria fer a alguns d'ells, i també per la manca de notícies que, en la majoria dels casos, es pot recollir sobre les seves vides i fins i tot sobre les circumstàncies de la seva mort.

A la llista provisional redactada anualment per Fides, també s'hi ha d'afegir la llarga llista de tots aquells dels qui no es tindran mai notícies o, fins i tot, dels qui no se'n coneixerà el nom i que a tots els racons del planeta pateixen i paguen amb la seva vida la seva fe en Crist.

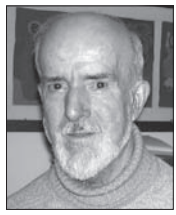

MUSEU DEL MODERNISME CATALÀ

BALMES, 48 08007 BARCELONA
93 272 28 96
www.mmmcat.cat

ANTONI GAUDÍ, RAMON CASAS, JOSEP LLIMONA, 45 ARTISTES I MÉS DE 350 OBRES

Punt de vista

Joan Botam

President del Centre Ecumènic de Catalunya

Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians

A través del Consell Pontifici per a la promoció de la unitat dels cristians i de la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies, durant els dies 18-25 de gener, de nou som invitats a pregar, enguany tenint com a lema les paraules de Pau: «Tots serem transformats per la victòria de Nostre Senyor Jesucrist» (1C 15,51-58).

En pregar superem barreres. El Senyor de l'univers prega en nosaltres i nosaltres amb Ell. Receptius al seu do, fem el camí del Regne i, conscientment o no, testimoniem l'harmonia del misteri que tot ho presideix. No hem de pregar un temps. Hem de pregar sempre, amb l'entorn, amb nosaltres mateixos, amb la llum que ens porta sempre més endavant. Pregar és conatural al fet mateix d'existir.

Tradicionalment, l'anomenada Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener, proposada per Paul Wattson l'any 1908, cobreix el període comprès entre la festa de Pere (càtedra d'Antioquia) i la de Pau (conversió de l'apòstol). Té un sentit simbòlic. A l'hemisferi sud el gener és temps de vacances; per això hom hi opta per la Pentecosta, aquesta, també, una data simbòlica. En invitar-nos a pregar, ambdues instàncies eclesials ens recorden que l'únic important és posar-s'hi. Ni el temps, ni el lloc, ni la forma són rellevants. Recomanen, però, de fer-ho junts tots els batejats. Si podia ser a partir d'experiències compartides de servei social i eclesial, guiats pel Consell de les Esglésies amb què compten la majoria de països, bé

que no és el cas del nostre, tot i la recomanació que en fa el Directori Ecumènic (166). Pel sol fet de reunir-nos, el Senyor és present enmig nostre. En sentim l'alè, el batec del cor, l'amor amb què ens estima i vol que ens estimem els uns als altres.

Enduts per l'esperit de competitivitat, tampoc els cristians no sabem sovint renunciar als afanys de protagonisme. Ens creiem els únics posseïdors

de la veritat. I així no som Evangelis. No som respectuosos amb les nostres diferències en Crist; no som creïbles. Al respecte, els textos de la setmana d'enguany, elaborats per un grup de representants de l'Església catòlica romana, de l'Església ortodoxa i de les Esglésies velles catòliques i protestants presents a Polònia, tot evocant la història tan trasbalsada d'aquest país, adés independent, adés sota la dominació dels uns i dels altres, amb tota una sèrie de victòries i derrotes de resultats contradictoris, amb molt d'encert han plantejat la reflexió dels dies de la setmana per tal que ens convencem que l'única victòria dels cristians no pot ser altra que la de Jesucrist.

Una setmana per evidenciar, doncs, la gratuïtat de la nostra experiència cristiana, atesa sobretot la missió que tenim encomanada com a única Església de Jesucrist: testimoniar l'evangelí de l'amor i la reconciliació als nostres temps. Ben entès que

«evangelitzar el món —afirma Enric Capó— no serà possible des de la divisió. No podem invitar els no creients a la pau amb Déu —conclou—, si els cristians som incapaços de reconciliar-nos els uns amb els altres».

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Visió ampla?

He estat a punt d'escriure com a títol d'aquest article «balanços negatius». M'explico.

Els humans, en general, tendim a fer balanços negatius. Només cal parar esment a les converses, mirar la televisió, escoltar la ràdio o llegir la premsa. Els mitjans de comunicació estan plens de males notícies. Les converses es refereixen, en moltes ocasions, a les queixes; difícilment destaquen la gratitud. Parlem de les persones i els esdeveniments amb molta negativitat. Sempre tenim a punt «un sí, però...». Tanmateix, cadascú ha d'escollir el filtre amb el qual vol mirar la realitat.

En efecte, davant dels avatars de l'existència podem escollir el filtre per contemplar la realitat.

Afirmació important. Cal tenir present la possibilitat de mesurar el bé o la de queixar-nos de tot i de donar la culpa sempre als altres. És important agafar les regnes de la muntura i decidir cap a on volem anar.

Hi ha alguna manera de no rendir-se? Sí, la de tenir una visió llarga de la jugada. La visió curta ens mena a la consideració «immediata». Llavors tota persona és deficient. No hi ha ningú que no tingui defectes o realitats que siguin totalment perfectes. L'anàlisi dels altres, amb una mirada immediata o curta, sempre té més buits que plens. Sempre hi ha «serrells» per millorar, tant en el nostre caràcter com en les relacions familiars, amicals, laborals i socials.

Què hem de fer davant la «pobra» realitat? Tenir una postura d'acceptació dels altres. Una mirada ampla ajuda a deixar de banda les persones i coses defectuoses o negatives. Un escriptor ho descriu amb la similitud d'un caminant viatger: en les grans travessies passen de llarg les coses negatives. El que importa és no extraviar-se.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Valors o escala de valors?

Massa sovint sento a dir que a la joventut li manquen valors. I, dit això, es queden tan tranquils. Per començar, el problema és anterior. Mafalda deia que és «el continuouse del empezose de ustedes». I, sens dubte que cal tenir ben pensat, acceptat i decidit ser fidel a una escala de valors. Aquí volia arribar.

Aquests dies vaig veure un dels concerts que es retransmeten per televisió. Cap al final, el cor va entonar l'*Adeste fideles* i l'auditori va acompanyar cantant, segons el text original llatí, o en la seva llengua vernacle. Vaig sentir una satisfacció interior perquè aquest text era acceptat pels assistents, vaig pensar que, dins seu, hi batejava la fe cristiana. A continuació, a l'inici dels primers acords es van aixecar tots entusiasmat. Era el moment anunciat d'una cançó de tall patriòtic. L'orquestra va sonar en vibrant to major. Els rostres resplendien. Vaig observar el gran entusiasme expressat amb veu i postures, i vaig recordar que, la melodia dedicada al Nen Jesús, s'havia cantat prosaïcament asseguts a les còmodes butaques del local. Si comparem totes dues actituds, hom dedueix que aquella Criatura que convidem a anar a adorar-la, que és Senyor nostre, mereix menys honors que una realitat purament humana i històrica. Això és una demostració del que deia abans i que, tristament, avui és una realitat: l'error en l'escala de valors. Aleshores també vaig pensar que a la fe de la nostra cultura occidental decadent li manca entusiasme. Raons molt raonables poden convèncer, però no moure. I avui cal una gran agitació, no promoguda pels poderosos, els importants o els famosos, sinó pels senzills. Igual que tants grans canvis biològics són conseqüència de l'acció d'organismes minúsculs astuts, de vegades estimulats per catalitzadors enigmàtics que actuen sense espectacularitat i en petites dosis. D'aquí a uns mesos Bruce Springsteen actuarà a Barcelona i ja se n'han venut totes les entrades. Difícilment hi aniran esperant ensenyaments o aprenentatges. El que els mourà serà l'entusiasme i l'alegria que els suscita el personatge.

Sobren crítics que retoquin i brunyïn les actuacions dels altres. El Senyor no va convidar a denunciar, sinó a evangelitzar. Aquí en teniu dos exemples. La Mireia és una universitària que va anar a les JMJ de Madrid una mica per lliure sense estar encotillada en cap moviment. Fa pocs dies li vaig donar un DVD amb un reportatge de la trobada. Com tot-hom, sempre està molt ocupada, així que va aprofitar un viatge amb tren per veure'l amb el portàtil i reviu així aquests bons moments. Va observar de reüll que la dona que tenia al seu costat mirava la pantalla amb interès. Quan va acabar, li va preguntar si sabia de què anava. Com que no ho sabia, li ho va explicar entusiasmada. Jo li vaig preguntar si va notar alguna reacció, però em va dir que no. Ella hi va colgar la llavor, ara jo, que sóc vell i que no tinc cap encant, prego perquè germini i creixi. Aquesta és una de les funcions de la meua realitat sacerdotal. Uns testimonis de Jehovà van trucar a casa de l'Alberto. El que segueix és comú d'aquestes trobades, el que és original és que els va demanar el seu correu electrònic i cada setmana els envia el meu article, qui sap on deu anar a parar! Això d'enviar textos que poden ser interessants és un bon sistema. Sé que n'hi ha «que no tenen temps» però sí que tenen un telèfon dels que reben tantes dades, aprofiten els desplaçaments per llegir-les, cosa que a casa, encara que s'ho proposin, gairebé mai no ho fan.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Multes per intentar sobreviure

«L'ajuntament de Madrid multarà amb 750 euros qui busqui menjar a les escombraries.» Així començava un article d'un diari del qual em van arribar notícies.

Fa un temps que aquesta imatge, que no era tan habitual al nostre país en el temps de les vaques grasses, es repeteix, i sembla que ens estem acostumant a veure-la.

Segons el que es llegia en aquest diari, les baralles a les portes dels supermercats entre la pobra gent que anava a recollir les deixalles cada dia eren més nombroses. Això alarmava la gent benestant dels entorns sempre a punt de denunciar allò que fa mal als ulls i a la imatge d'una ciutat.

Què és el que originava aquelles baralles? Ni més ni menys que la necessitat de sobreviure. Anaven a cercar uns aliments que no podien adquirir de cap altra manera. Es tracta sovint d'aliments que els propietaris dels supermercats saben que no es vendran perquè caduquen el mateix dia, però que encara no estan passats.

I és que cada vegada augmenta més el nombre de desposseïts que volen aprofitar el que encara és molt aprofitable: tomàquets, pebrots, fruita, pollastres...

Aquestes baralles es devien sentir com una amenaça a la seguretat ciutadana i l'alcalde les va prohibir. Però no les baralles sinó allò que les originava: la recollida del menjar que es llença cada dia a les nostres ciutats. La ironia és palesa. Una multa de 750 euros per a aquells que, precisament, perquè no en tenen, van a recollir el que altres llencen.

Aquesta notícia em va arribar quan les festes de Nadal i Cap d'Any estaven de celebració i les taules de molta gent estaven plenes. Cosa que em sembla molt bé quan alegre i fa festa, sempre que se sàpiga compartir i, sobretot, que no es llenci res que faria goig al qui no té el necessari per sobreviure.

Contrastant amb aquesta notícia, les alegries són més paleses: aquella multitud de gent necessitada que ha pogut gaudir d'un bon dinar i uns regals el dia de Nadal a la basílica de Sant Just i Pastor, organitzat per la Comunitat de Sant'Egidio. I com aquest fet, molts altres de desconeguts, però reals, que fan possible seguir esperant enmig de les injustícies d'un món que crea les desigualtats.

Per això no ens podem estranyar d'algunes reaccions: tornàvem de la Missa de Gall. A prop de casa, arribant al Raval, uns homes que solen dormir i, fins i tot, viure, en una plaça amb les seves andròmines en carros de supermercats, s'estaven allà com de costum. Ens vam acostar a saludar-los i a preguntar si volien alguna cosa calenta. Uns ja dormien, altres estaven sota l'efecte del vi que anaven bevent d'unes ampolles ja mig buides. Ens van agrair el nostre interès però ens van dir, que, vivint com ells vivien, sense aquesta «gasolina» no podrien passar...

I vam entendre que allò era el que els escalfava i els feia oblidar les penes.

Zoom

Eduard Brufau

L'assassinat d'un noi senegalès el 3 de gener al barri del Besòs de Barcelona ha tensat la convivència entre gitanos i subsaharians. Finalment els representants de totes dues comunitats han aconseguit calmar els ànims amb una manifestació conjunta de condemna de la violència. Diverses entitats, però, com ara el Centre Unesco de Catalunya, denuncien que les administracions han oblidat els barris amb més necessitats.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La secularització com a etiqueta

S'afirma sovint que «Catalunya és el país més secularitzat del món després d'Holanda», que «Catalunya és un dels països europeus (i la comunitat autònoma espanyola) on la gent se sent menys religiosa», etc.

Enfront d'aquestes afirmacions que, a base de repetir-les, es consoliden en l'imaginari col·lectiu, em pregunto si es tracta d'una formulació científica, sociològicament comprovable, o d'una etiqueta. Si aquestes conclusions sorgeixen d'un estudi, cal analitzar amb rigor les variables que s'han aplicat en la confecció, així com el mètode i els criteris d'interpretació utilitzats.

Moltes vegades es dona gat per llebre i es distorsionen els resultats. Per exemple, no es poden comparar els matrimonis catòlics amb el total de matrimonis civils, perquè un matrimoni catòlic, extretes les dades de bodes per nul·litat o viduïtat, poc rellevants numèricament, només és comparable amb el matrimoni civil contret en primera instància, no amb tots. El Dr. Joan Estruch, investigador prestigiós, va afirmar fa dos anys a partir d'un estudi fet per la Lliga per la Laïcitat que «es pot afirmar que "Catalunya ha deixat de ser catòlica" i es pot afirmar tot el contrari, depèn del punt de vista des del qual es parla». L'objectivitat és el primer requisit per apropiarse respectuosament a la realitat i intentar conèixer-la sense prejudicis ni pors. Però no sempre és així. A Catalunya, vam creure ingènuament que si es publicaven les balances fiscals tothom obriria els ulls. Amb tot, els que no hi volen veure, neguen les xifres o n'ignoren la validesa.

Les etiquetes segueixen una altra dinàmica. Poden tenir diversos orígens, però fixen en la ment diagnòstics inamovibles de realitats canviants. Es perden els matisos. Es prescindeix de les anàlisis i dels aspectes crítics. Es creuen a ulls clucs i no es discuteixen. Es consoliden per repetició. Els grups creadors d'opinió poden manipular els fets per convertir-los en etiquetes amb l'interès de dirigir el pensament col·lectiu en una direcció determinada. La perversió parteix del desig per forçar la realitat perquè sigui vista d'una manera precisa. El diagnòstic no sorgeix dels fets. Una societat que estructura el seu pensament en etiquetes no és lliure. Hi ha moltes etiquetes i resulta indispensable desactivar-les.

El problema es presenta quan les persones actuem d'acord amb les etiquetes, perquè les assumim sense més ni més. La realitat religiosa de Catalunya està influïda pel món global, però presenta perfils propis. Hi ha ombres, però a la vegada nombrosos punts de llum. La diferència amb altres zones no implica més secularització, sinó sensibilitat diferent. Si la jerarquia no és bel·ligerant amb el poder polític en general, com en altres territoris, no significa manca de consistència. Potser avala un caràcter més dialogant. El compromís social de les comunitats cristianes és innegable. Els mitjans de comunicació subratllen, quan ho fan, les aportacions socials dels cristians, però deixen en la penombra la dinàmica espiritual que les promou. No és just comparar sense més ni més, des d'una òptica espiritual i creient, la realitat actual amb les èpoques del nacionalcatolicisme. Hi ha un retrocés sociològic, però potser hi ha més personalització de la fe. Existeix inquietud espiritual.

Em resisteixo a acceptar etiquetes sense més ni més, perquè gairebé sempre són injustes i manipuladores. Podem dialogar sobre la secularització de la Catalunya actual, però sense prejudicis ni etiquetes perquè uns i altres impossibiliten el diàleg i allunyen de la veritat.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Europa

A la façana de Montserrat hi ha un relleu de sant Benet amb la inscripció: *Europae pater*, «pare d'Europa». S'hi va posar en els anys d'or de l'europeisme, després de la Segona Guerra Mundial, quan molts alemanys i francesos volien impedir que mai més no es repetís.

Hi havia dos grans projectes. Un era el de la democràcia cristiana, amb Adenauer a Alemanya, De Gasperi a Itàlia i sobretot Schuman (d'origen alemany) a França. Però hi havia també el projecte socialista, amb l'alemany Willy Brandt i el belga Spaak, que somniava l'Europa dels treballadors, amb llibertat de circulació i de contractació, i amb els mateixos drets socials arreu d'Europa. Pius XII recolzava la democràcia cristiana i, de cara a la futura Europa unida, va proclamar

sant Benet Pare d'Europa. Volia així evocar el paper del cristianisme, particularment per mitjà dels monestirs, en la construcció d'aquella cristiandat medieval que, malgrat els seus innegables defectes, és la realització més plena que mai s'hagi fet de l'arrelament social de l'evangeli. Més endavant, Pau VI el declararia patró litúrgic d'Europa, en el sentit del que després se n'ha dit les arrels cristianes d'Europa, tal com a la façana de Montserrat, a l'altra banda del sant Benet, s'hi havia esculpit la frase atribuïda a Torras i Bages: «Catalunya serà cristiana o no serà.» Lamentablement, quan finalment s'ha realitzat

la Unió Europea, el resultat no ha estat ni l'Europa cristiana ni la socialista, sinó la de les multinacionals. Durant la guerra d'Algèria, als primers anys seixanta, una personalitat important de les finances, que vivia a Tànger, important centre bancari internacional, em deia: «A Algèria hi ha francesos que lluiten i moren perquè De Gaulle ha dit que l'economia de França necessita el petroli i el gas d'Algèria, i hi ha algerians que lluiten i moren per la independència de la seva pàtria, però hi ha una societat internacional que ja ha pactat amb els francesos i amb el Front d'Alliberament, de manera que, guanyi qui guanyi la guerra, el petroli i el gas seran per a aquella societat.» Ara el capital internacional mana més que tots els governs plegats.

La sal de la terra

La mort dels mestres

Astuts banquers com els retratats al documental sobre la crisi del 2008 *Inside Job* (2010) van haver de contractar dissenyadors, enginyers i publicistes, per convertir la tasca d'educar en l'art d'entretenir, distreure, fer passar l'estona sense que calgui pensar gaire. N'hi ha prou amb jugar?

I com en un gran casino havien començat les apostes per un dels més lucratiu *negotiums* on la marca (logo) i la pantalla van anar imposant-se a l'artesanía i a la lletra impresa. La tradició analògica fou substituïda per la innovació digital. Els supermercats temàtics i multimèdia rebaixen productes i pantalles —amb plasma o sense— per veure la realitat només a través de la càmera. Per això van pensar que els mestres no calien?

El gest i la mirada, com a expressió de la relació entre deixeble i mestre, maldaran per ser

presentes tant en el disseny d'escola que senten als països pobres d'Amèrica del Sud i d'Àfrica, com ací voldríem, recordant el «diseney de cançons» que cantà Raimon.

Com a *l'Assassinat a l'Orient Express* d'Agatha Christie, no hi ha un únic culpable, més aviat diversos sospitosos. En direm cinc: intel·lectuals còmplices més que visionaris utòpics; banquers —liberals i mercantilistes— que en van veure l'interès; enginyers rics i dissenyadors o publicistes famosos; inventors de parcs temàtics amb les seues productores, i malauradament també nosaltres mateixos que ens hem acomodats a no moure el cos, mentre ens deixem gronxar al sofà i empapussar menjar precuïnat.

Ens engreixem amb el menjar ràpid i alhora enyorem una cuina de mercat que permet esco-

llir i donar llibertat individual per atrevir-nos a pensar.

Esforcem-nos cada dia a millorar com a persones i ciutadans. Individualment i en grup, deixem clar que volem una altra escola i un altre institut, un líder o capdavanter del grup classe i una aula més càlida i propera, una universitat de qualitat. Cal reivindicar la figura ètica dels mestres, el mateix nom —gens neutral— però sense eufemismes: ensenyants, professionals de la transmissió de coneixements. També admirar-los. D'ells i d'elles, mestres de les primeres lletres fins a la post-universitat, depèn el present i futur d'un temps i d'un país.

El mestre/a, com el profeta, té l'específica i difícil funció de revitalitzar l'ètica de la societat, i això, sovint exigeix jugar-se la vida.

O és una casualitat que hagin anunciat la mort dels mestres?

Mirada al món

Valors del pelegrinatge

Són molts i molt diferents els sentiments, les vivències o els valors que cada pelegrí experimenta al llarg del seu pelegrinatge però avui us vull acostar-ne alguns dels que la mateixa paraula «peregrinar» deixa entreveure.

Paciència en podria ser el primer. Paciència amb un mateix ja que les hores de camí, amb molts moments de soledat, et fan retrobar amb el que realment ets, amb el més profund, amb les teves virtuts però també amb els teus límits; i paciència també amb els altres en la convivència dels albergs.

Escolta és el segon. Cal estar atent, cal escoltar en el sentit més ampli de la paraula, no només les paraules sinó també els gestos i la vida de les persones amb qui t'aniràs creuant. Segurament elles i la natura t'aproparan a Déu.

Respecte. Cada persona som un món i en el camí coexistim quotidianament amb una pluralitat molt gran de gent. Les diferents cultures i for-

mes de viure s'entrellacen i és bàsic el respecte a la realitat de vida de l'altre i al seu fer i actuar. Espera podria ser el següent. Per exemple, en el Camí Francès, i sobretot en èpoques com Setmana Santa i l'estiu, les cues als albergs són comunes i cal esperar pacientment.

Gratuitat. Aquest és un valor al qual sovint no donem la importància que té. En la vida quotidiana moltes de les nostres accions i relacions tenen un rerefons d'interès i en el camí tenim l'oportunitat que això sigui diferent.

Ritme. Que n'és, d'important, trobar el nostre ritme quan caminem! Tots tenim el nostre pas i de ben segur que la nostra velocitat coincidirà en algun moment amb la d'un altre, però no la podem forçar, o si de cas només ho podem fer puntualment, quan percebem que algú ho necessita.

Incertesa és un altre valor. Hi ha molts moments al llarg del pelegrinatge en què dubtem sobre la nostra resistència... així també és la nostra vida.

Necessitat. Tots som éssers necessitats però és en els moments de més debilitat, cansament o soledat quan això es fa palès amb més força. Amistat podria ser el penúltim. Curiosament, les relacions que es creen durant el pelegrinatge són desinteressades perquè no han estat prèviament calculades sinó que es donen de forma providencial.

I per acabar el realisme. Potser una de coses més importants en la vida és saber acceptar la pròpia realitat i no voler caminar disfressats d'allò que no som. Trobar-se amb un mateix i alegrar-se del que forma part del propi ésser sovint no és fàcil i requereix tot un procés que necessita espais llargs de silenci que el camí també regala i val la pena aprofitar. Bon camí!

Hilari Raguer

Monjo de Montserrat

F. Diego Espuny
Pedagog

Marta Miquel Grau

Santiago de Compostel·la

La família és vital

«Si la família emmalalteix, la societat es trenca.» Són paraules del cardenal Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid, durant una entrevista concedida als mitjans de comunicació unes hores abans de presidir la tradicional missa de les Famílies a la plaça de Colom de la capital espanyola.

Són unes declaracions que hauria de tenir molt en compte el nou govern que hi ha a Espanya des que les urnes van parlar el mes de novembre passat. Tots respectem l'aconfessionalitat de l'Estat espanyol—la independència de l'Església i de l'Estat—, però és que la veritat no deixa de ser veritat pel fet que la digui un representant eclesiàstic, ni tampoc la veritat pel fet que la digui un representant eclesiàstic, ni tampoc la veritat es transforma en una imposició d'un grup religiós pel fet que la posi de manifest un dels membres. Això hauria de tenir-ho molt clar tothom, polítics i societat civil. El que necessita aquest país és que s'ajudi la família, aquella que es fonamenta en el matrimoni entre un home i una dona. Per tant, les accions més importants que caldria dur a terme inclouen la derogació de les lleis que permeten les unions entre persones del mateix sexe, els divorcis i que les separacions siguin més àgils; la supressió de la possibilitat que formes de convivència que no tenen res a veure amb el matrimoni puguin ser ens amb capacitat per adoptar nens, la derogació de les lleis de l'avortament del 1985 i del 2012, la potenciació de les cures pal·liatives i la vigilància estricta i càstig de formes encobertes d'eutanàsia que des de fa anys es produeixen al nostre país, així com l'aprovació d'ajudes econòmiques i d'una altra índole a les famílies, especialment les nombroses.

Tot això beneficiarà la societat espanyola. Si l'actual govern no ho porta a terme, els espanyols ens veurem profundament defraudats.

ADRIANO SIBECAS

Barcelona

Per la cultura de la vida

Mons. Osoro, arquebisbe de València, en la missa de la festivitat dels Sants Innocents, va afirmar que «estem fent d'aquesta humanitat un camp de concentració, un camp d'extermini»; «la vida és el més sagrat que existeix i ningú no pot qüestionar-la ni decidir sobre ella». Va dir la veritat en un moment de la història en què no busquem la veritat, no la proclamem i l'amaguem, per falsa prudència, en ambigüitats.

La cultura de la mort es troba davant d'una societat que clama per la vida i sent un rebuig profund per la matança d'innocents, en nombre ja incalculable en el cas de l'avortament. Juan Ignacio Moreno Iturralde, professor de Filosofia, ho expressa així: «Més enllà de conveniències o inconveniències, de desitjos o rebuigs, la societat de més ecolò-

La «felicitat» dels pobres

De vegades, hi ha gent que comenta que les poblacions dels països pobres són felices. Quan m'arriben afirmacions d'aquest estil, em fa molta pena perquè entenc que qui ho diu no coneix la realitat.

Una cosa és que les persones aprenguin a viure amb poca cosa, que aconseguixin tirar endavant malgrat tota mena de privacions, que es resignin a portar de la millor manera possible una situació que probablement els acompanyi sempre, etc. Una altra de ben diferent és que aquest estat pugui produir-los felicitat. Si bé és cert que la felicitat no la donen ni els diners ni els béns materials—en la història hi ha hagut casos de famosos milionaris que han acabat suïcidant-se—, també és cert que un mínim de diners i de béns materials sí que calen per viure dignament. Personalment, que cadascú miri si viu la vida de forma digna però austera i, en la mesura en què pugui, ajudi els qui pateixen, començant pels més propers. Pel que fa a les administracions públiques, que siguin valentes i posin en primer lloc l'atenció a les persones, sense que importi la seva nacionalitat, i reconsiderin la seva postura sobre la justícia o injustícia de fer pagar deutes eterns a països pobres, mentre a altres països els els perdonen, segons el continent al qual pertanyin.

ROBERTO BLANCO HURTADO
Ortigueira

gia humanista aposta per protegir i emparar l'infant que ve de camí i la dona que el sosté. L'ecofeminisme més solidari i pacífic defensa la tolerància zero respecte de la violència al si de la vida humana. Es tracta de fer sostenible una genuïna cultura de la igualtat d'oportunitats davant de l'aventura de l'existència.» Sobre el tema de la vida humana, el mateix Moreno Iturralde escriu: «La cultura de la vida emergeix del respecte i magnanimitat amb els mortals.»

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Els nens autistes

Jeannie Pascual Cornwall, dissenyadora tèxtil i mare d'un nen amb autisme, ha creat una marca de complements de moda. Els beneficis es destinen a l'associació Aleph-Tea (Associació Lliure per a l'Educació Personalitzada i Humana dels Trastorns de l'Espectre Autista) per mantenir i reforçar el centre escolar creat per aquesta entitat, al qual assisteixen 35 infants, els programes de lleure i la formació de voluntaris.

El director científic del Centre de Recerca Biomèdica en Xarxa de Salut Mental (Cibersam) afirma que «els infants autistes pateixen un conjunt d'alteracions que afecten el desenvolupament infantil. Aquests canvis es produeixen perquè hi ha un trastorn neurològic de base». Actualment la prevalença és d'un cas per cada 250 nens. En els anys

setanta s'estimaven cinc casos per cada 10.000 infants examinats. Això significa un augment d'un 40% dels casos en els darrers 35 anys.

Molts pares no saben com afrontar aquesta situació i dubten que la vida del seu fill sigui bona. Obliden que una vida sempre és una alegria, l'existència és un do diví. D'altra banda, els especialistes asseguren que «és important advertir les famílies que no caiguin en tractaments que no tenen cap fonament científic, com poden ser les megadosis de vitamines o l'eliminació de determinats aliments».

Diverses associacions d'autisme promouen projectes d'integració d'infants amb aquesta dolença en plena revolució tecnològica. Al mateix temps que aprenen coses noves, es familiaritzen amb les pantalles tàctils o els telèfons mòbils creats especialment per a ells. «Quan feu amb la violència vessar les primeres llàgrimes a un infant, ja heu posat en el seu esperit la ira, la tristesa, l'enveja, la venjança, la hipocresia», va escriure Azorín.

CLEMENTE FERRER
Madrid

Al mateix vagó

El tren avançava ràpidament. Al vagó, silenci. Cadascú tancat en el seu egoisme. El tren es va aturar en un baixador i una dona amb el seu fill van pujar al vagó, i van canviar amb la seva presència el lloc. La mare parlava amb el nen i li feia petons i l'acariciava. El nen, abraçat ben fort a la seva mare, amb un somriure d'amor li responia. Saltant als braços de la mare, aquell infant va trencar amb les seves rialles el silenci. El vagó va despertar del seu ensopiment. La gent es va alegrar amb les coses de l'infant, que es va fer viatger al vagó, compartint amb tothom el destí.

Viatjant de Madrid a Pontevedra, vaig ser testimoni d'aquest fet.

JOSÉ CARRETERO RUIZ
Màlaga

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Por

M'agradaria superar la por de la mort. Els darrers anys he viscut tres defuncions a la família i m'angoixo pensant en la mort. Cada cosa que em passa, per petita que sigui, ja penso que m'he de morir. Sóc cristià i penso que hi ha alguna cosa després d'aquesta vida, però no ho acabo de veure clar. De vegades penso que ja no tinc fe. Li agrairia alguns pensaments que em donessin pau...

La por és un sentiment que escapa sovint a la nostra determinació. Jo crec que és perfectament compatible amb la fe experimentar aquesta sensació de por, encara que la nostra fe ens hauria d'ajudar, i molt, a superar-la. Per tant, no ho dubti: vostè té fe i també té por. El que ha de fer és que la fe passi per damunt de la por i en aquest sentit miraré de fer-li unes consideracions. Com a cristians efectivament creiem, com vostè diu, que hi ha alguna cosa després d'aquesta vida, però això no és suficient. La fe ens diu molt més. Que hi ha alguna cosa després de la vida ho creu molta gent sense ser cristià. Uns insisteixen en la immortalitat de l'ànima, altres creuen en la reencarnació. Nosaltres, com a cristians, creiem en la resurrecció i en la vida que s'han manifestat en Jesucrist i que Ell ha promès als seus seguidors. Sant Pau, insistint en la resurrecció, arriba a dir que els cristians, si els morts no ressusciten, seríem els més desgraciats entre els homes. La raó és que Jesucrist ha ressuscitat com a primícia. És a dir, en Ell ja ha començat a realitzar-se el que Déu vol realitzar en tots nosaltres. Contemplar aquesta veritat de fe, meditar en l'oració que Jesús és viu i ha vençut la mort, ajuda a superar la por.

Penso que Déu no vol que visquem obsessionats pensant en la mort. El que cal fer és centrar-se en la vida, esforçar-se per viure una vida digna d'un fill de Déu, plena d'amor a Déu i al proïsme. Viure la vida com el qui va fent una sembra d'amor i de bé, amb la certesa que això augura la millor collita. Un pensament centrat en la mort és malaltís i paralitzador. No vull dir amb això que de vegades, i sobretot per a segons qui, pot resultar saludable tenir en compte la mort. Però si mirem de viure una vida cristiana positiva no hi hem de perdre gaire temps. També ajuda a superar el temor a la mort la convicció de fe que ens assegura que el Senyor és amb nosaltres i, com diu el Nou Testament, tant si vivim com si morim som del Senyor. Ell també ens diu que el seu jou és suau i la seva càrrega lleugera, la qual cosa equival a dir que Ell porta amb nosaltres i suporta la càrrega més feixuga del pes de la vida i la mort. Mediti-ho i sigui positiu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

La solidaritat amb els immigrants

L'Església celebra avui la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat. Una iniciativa del Sant Pare, que ha publicat un missatge sobre aquest dia en el que comenta el lema escollit per a aquesta ocasió: «Migracions i nova evangelització.» En ell afirma: «L'actual fenomen migratori és també una oportunitat providencial per a l'anunci de l'evangeli en el món contemporani.»

És especialment significatiu el realisme que reflecteixen les paraules de Benet XVI, qui reconeix que «es fa difícil trobar una referència unificadora que estimuli la formació d'una única família de germans i germanes en societats que són cada vegada més multiètniques i interculturals, on també persones de religions diferents es veuen impulsades al diàleg, perquè es pugui construir una convivència serena i profitosa en el respecte de les diferències legítimes».

Em sembla que cal reconèixer, enmig de la crisi actual i de les no poques dificultats a les que ha de fer front la nostra societat, que entre nosaltres existeix un clima de respecte i d'acolliment als

immigrants i als refugiats. Em plau reconèixer que, en l'actual context pluralista, cultural i religiós, són molts els sacerdots, els diaques, els religiosos i religioses i els cristians i cristianes laics que fan realitat el desig manifestat pel Sant Pare en el missatge que comento: «Les Esglésies d'origen, les de trànsit i les d'acollida dels fluxos migratoris han d'intensificar la cooperació, tant en benefici de qui parteix com de qui arriba, i en tot cas de qui necessita trobar en el seu camí el rostre misericordiós de Crist en l'acollida del proïsme.»

«Trobar el rostre misericordiós de Crist en l'acollida del proïsme.» Heus ací unes paraules que defineixen l'esforç que estan fent entre nosaltres moltes persones i comunitats cristianes i també institucions com Càritas i altres per tal d'acollir les persones i les famílies immigrades i facilitar la seva integració en la nostra societat. Cal reconèixer que l'actual crisi econòmica fa difícil i fa especialment àrdua la realització dels programes polítics, eco-

nòmics o socials que puguin ajudar els immigrants. Però les dificultats no han de ser obstacle per assolir el que les administracions i la iniciativa de les institucions privades han de fer en aquest sentit. Voldria acabar amb una crida als immigrants que són de religió catòlica. Dic sovint que a l'Església ningú no s'ha de sentir foraster. Els demano que se sentin a casa seva en les nostres comunitats. Ja és una realitat la seva presència i representa un enriquiment recíproc. Catalunya, país de «marca», país fronterer, té una llarga experiència d'acolliment i d'integració de les persones que hi arriben. Aquesta tradició no s'ha estroncat, sinó que ha de ser un impuls per respondre als nous reptes del moment present.

La nostra arxidiòcesi de Barcelona en l'actual Pla Pastoral —com ja ho va fer en l'anterior— proposa com un dels objectius prioritaris de totes les seves activitats la d'expressar la solidaritat amb els qui sofreixen com a expressió de la fe cristiana i fomentar la participació dels immigrants amb els que compartim la fe en les comunitats cristianes.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Emigrants i refugiats

Aquest diumenge 15 de gener l'Església celebra la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat. Proposa als cristians atendre com millor sapiguem aquelles persones desplaçades dels seus països per motius de fam, pobresa i altres necessitats o persecucions que posen en perill la seva vida. Emigrant i refugiat, ambdues condicions tenia Jesús infant quan els seus pares el van portar a Egipte per escapar d'un perill imminent. Josep —relata l'evangeli— va sentir en somnis la veu de l'àngel que li deia: «Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo» (Mt 2,13). Qualsevol de nosaltres que tingui certa edat recordarà que abans eren molt pocs els estrangers —així els anomenàvem— que vivien als nostres pobles. A les ciutats n'hi havia més, però ens sorprenia quan viatjàvem a alguna capital europea, a Londres o a

Roma, i trobàvem moltes persones que per la seva raça o els seus vestits es veia que procedien de països llunyans.

Avui és habitual creuar-se pel carrer amb persones arribades de tot arreu, que no són turistes, sinó persones que han emigrat dels seus països, generalment a la recerca de condicions de vida millors. La majoria s'han integrat perfectament a les nostres comunitats i ajuden les famílies fent tasques d'acompanyament de nens o de gent gran, quan no treballen en l'agricultura o en altres tasques. L'Església gaudeix d'aquesta pluralitat i convivència, que és mostra que la fraternitat universal, fruit de la consideració que tots som fills estimats de Déu, s'imposa davant qualsevol diferència de color, de costums, d'ideologies i de creences.

Al mateix temps la nostra responsabilitat ens porta a acollir-los de la millor manera possible en les

seves necessitats materials i espirituals. Benet XVI, en la carta escrita a propòsit d'aquesta jornada, ens convida a la nova evangelització a aquests col·lectius. Alguns procedeixen de països catòlics i es troben amb un ambient en què la fe ha deixat de ser una convicció personal i també una confessió comunitària, per quedar reduïda a un fet cultural. D'altres vénen de països no cristians i, com els anteriors, esperen de nosaltres una confessió respectuosa i sincera de la nostra fe, és a dir, veure mostres de la caritat autèntica i d'una vida cristiana que respongui a les creences que proclamem. Tenim molt per aprendre dels immigrants i refugiats, i també molt per oferir-los. Són hostes que han arribat a casa nostra i hem de tractar-los com si fossin Crist mateix, que no només es va exiliar a Egipte, sinó que està present en cada un dels germans necessitats.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

GENER

15. DIUMENGE

II de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Samuel 3,1a.3b-10.19 / Salm 39 / 1 Corintis 6,13c-15a.17-20 / Joan 1,35-42
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau, erm.; Maur i Plàcid, ab.; Habacuc i Miquees, prof.; Efisi, mr. Francesc Fernández Capillas, prev. i mr.; beat Jaume de Villa, rel.; Santes, Secundina, vg. i mr.
16. DILLUNS

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Samuel 15,16-23 / Salm 49 / Marc 2,18-22
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel I, p. i mr.; Fulgenci d'Écija, b.; Berard, prev. i mr.; Santes, Priscil·la.
17. DIMARTS

Sant Antoni abat (MO), *Verd.* Lectures: 1 Samuel 16,1-13 / Salm 88 / Marc 2,23-28
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Leonil·la, mr.; Rosalina de Vilanova, rel.
18. DIMECRES

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Samuel 17,32-33.37.40-51 / Salm 143 / Marc 3,1-6.

- Urgell: *Sant Jaume Hilari Barbal* (ML), *Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Volusià, b.; Santes, Prisca, mr.; Margarida d'Hongria, vg.
19. DIJOUS

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Samuel 18,6-9;19,1-7 / Salm 55 / Marc 3,7-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Canut, rei; Màrius, Marta, Audifaç i Àbac, mr.; Gumersind i Servideu, mr.; beat Marcel Spínola, b. i card.; beats Jaume de Sales, Guillem Sautemouche, Melcior Grodecz, Esteve Pongracz i Ignasi d'Azevedo, prev. i mr.; Santes, Pia i Germana, mr.
20. DIVENDRES

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Samuel 24,3-21 / Salm 56 / Marc 3,13-19-19. O bé: *Sant Fabià* (ML), *Vermell*; *Sant Sebastià* (ML), *Vermell.*
21. DISSABTE

Sants Frutuós, Auguri i Eulogi (F), *Vermell.* Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, beata Josepa-Maria de Santa Agnès, rel.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

Andreu presenta el Messies al seu germà Simó

L'endemà que Joan Baptista descrivís Jesús com «l'anyell de Déu que ve a treure el pecat del món», en veure'l de nou que passava per allà, el presenta a dos dels seus deixebles dient: «¡Mireu l'anyell de Déu!» Joan, en un incís parentètic, precisa que «Andreu, el germà de Simó Pere, era un dels dos que havien escoltat el que deia Joan» sobre Jesús i que «se n'anaren darre-re d'ell», deixant així la comunitat de Joan i passant a formar part de la nova comunitat de Jesús. No es menciona el nom de l'altre deixeble, probablement és el mateix que ho està redac-tant. «Jesús es girà i, en veure que el seguien, els diu: "¿Què busqueu?"» No vol que el segueixin per treure'n algun profit, pretén que el coneguin a fons. «Ells li preguntaren: "Mestre, ¿on demores?" Els diu: "Veniu i vegeu." Vingueren, doncs, i veieren on demorava i demoraren amb ell aquell mateix dia.» El verb «demorar», repetit, enllaça amb els signes d'identitat que permeteren a Joan d'identificar el Messies: «Aquell damunt del qual vegis que baixa l'Esperit i demora damunt d'ell, aquest és el qui bateja en Esperit Sant.» Els dos deixebles han fet la mateixa experiència que Joan. La primera cosa que fa Andreu és anar a cercar el seu propi germà Simó i li diu: «Hem trobat el Messies (que significa "Ungit").» Andreu ha entès a fons la proclama del Baptista: Jesús és el Messies que, com el Servent de Jahvè, empen-drà amb la seva mort «l'èxode fora de Jerusalem», com comenten Moisès i Elies (segons Lc 9,31), actualitzant la primera pasqua en la seva qualitat de «l'anyell de Déu», l'anyell pasqual que llevarà el pecat que oprimia l'entera humanitat. Andreu presentà Simó a Jesús. Aquest se'l mirà fixament i digué: «Tu ets Simó, el fill de Joan; tu t'anomenaràs Quefes (que significa "Pedra").» No es diu que passi a formar part del grup de Jesús. Segons Lluc-Beza, ho refusà, entestat en reclutar gent per una causa que farà fallida (Lc 5,6-8 D).

Lectures bíbliques

Diumenge II durant l'any

Lectura primera

1Sa 3,3b-10.19

Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta

Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.» Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí compregué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: "Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta."» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.» Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

Salm responsorial

39

Tenia posada l'esperança en el Senyor i ell, inclinant-se cap a mi, ha inspirat als meus llavis un càntic nou, un himne de lloança al nostre Déu.

R. Jo us dic: «Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, i m'heu parlat a cau d'orella; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. **R.**

Per això us dic: «Aquí em teniu: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vull fer la vostra voluntat, guardo la vostra llei al fons del cor.» **R.**

Anuncio amb goig la salvació davant del poble en dia de gran festa. no puc deixar d'anunciar-la; ho sabeu prou, Senyor. **R.**

Lectura segona

1Co 6,13c-15a.17-20

Els vostres cossos són membres de Crist

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu

cos, però el fornicador peca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

Al·leluia

Jn 1,41,17b

Hem trobat el Messies.
La gràcia i la veritat ens ha vingut per ell.

Evangelí

Jn 1,35-42

Veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir "mestre", «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir "l'Ungit". I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

Les festes

Dies marcats en el calendari

Hi ha calendaris que mostren exclusivament la situació dels dies, les setmanes, i els mesos, en el conjunt de l'any, sense cap altra indicació, amb prou feines amb el nom del dia: diumenge, dilluns, dimarts... Però això no és el més corrent. Si més no, en els nostres calendaris s'assenyala el diumenge amb un color diferent. N'hi ha, però, especialment els de les agendes, que es «men-gen» un dia cada setmana: el dissabte i el diumenge queden fusionats en un «cap de setmana» sense altre nom... Per als cristians, assenyalar el diumenge és fonamental (vegeu l'article anterior).

Si mirem més calendaris, trobarem de seguida altres dies senyalats, que es destaquen dels altres: són les festes. I veurem que les motivacions de les «festes» són diverses. Unes provenen de la societat civil, unes altres del calendari de l'Església, altres, encara, tenen un ressò mundial. La presència, en el calendari, d'uns dies festius concrets prové de la comunitat que els ha volgut assenyalar, i de l'acceptació mútua que n'ha fet la societat. Així, en països de tradició cristiana es troben alhora els dies festius de la societat civil (normalment dies referents a la història del país) i tots o alguns dels dies festius de l'Església, a més del diumenge. Tanmateix, aquesta acceptació de les festes de l'Església no acostuma a ésser completa, i varia segons els casos. El fet que no

s'accepti com a festiu una festa del calendari de l'Església no vol dir que l'Església no el continuï considerant festiu, i precisament en aquell dia de l'any, mentre no disposi ella una altra cosa.

Les festes de l'Església

En el Codi del Dret Canònic hi ha l'elenc dels dies que l'Església romana té com a festius «de precepte», amb la doble consideració de dies en els quals els fidels són cridats a celebrar l'Eucaristia, i han d'abstenir-se de treballar. L'elenc actual és més reduït del que era, per exemple, a començament del segle XX. El papa sant Pius X va deixar de tenir com a «festius de precepte» un bon nombre de festes, per exemple la Candelera o el 25 de març, festa de l'Anunciació del Senyor. Noteu que no va suprimir la festa com a tal, sinó el seu caràcter «de precepte». El calendari publicat després del Concili Vaticà II preveu que algunes festes del Senyor puguin traslladar-se al diumenge (Corpus, Epifania, Ascensió), perquè el diumenge és sempre una festa del Senyor. Dificilment hi ha actualment un país en el qual s'acceptin totes les festes de l'Església tal com estan previstes en el Codi. Els calendaris laborals depenen de l'autoritat civil, i no sempre aques-

ta segueix el Codi de Dret Canònic... Es planteja aleshores una qüestió en la qual les conferències episcopals tenen autoritat per fer decisions, d'acord en principi amb les autoritats civils pel que fa al tema del descans laboral, no però per canviar el dia de la festa. L'Assumpció de Maria, per exemple, l'Església la celebra el 15 d'agost, tant si el calendari laboral ho accepta, com si no. Els bisbes poden dispensar del precepte de participar en l'Eucaristia, però no per això decidir que celebraran l'Assumpció de Maria el dia X en què l'autoritat civil declari dia de descans. Així com no pertany a l'Església canviar de dia l'11 de setembre, per exemple, tampoc pertany a l'autoritat civil canviar de dia l'1 de novembre, Tots Sants.

Un aclariment sobre aquests temes ens convé a tots, per adonar-nos del sentit del que fem, i del per què. En molts llocs del món, els cristians celebren les festes de l'Església participant de l'Eucaristia sense deixar d'acudir als llocs de treball, i entre nosaltres també n'hi ha que participen a la missa en els dies laborables. Quan es mouen els calendaris festius, ens cal reafirmar allò que és una festa de l'Església, a part del diumenge: un dia en el qual tota la comunitat cristiana, més enllà de les fronteres polítiques, es reuneix en assemblea per celebrar els misteris de la nostra fe. Quan això deixa de fer-se, es va perdent la memòria dels misteris, i s'empobreix la confessió de la fe.

Pere Tena

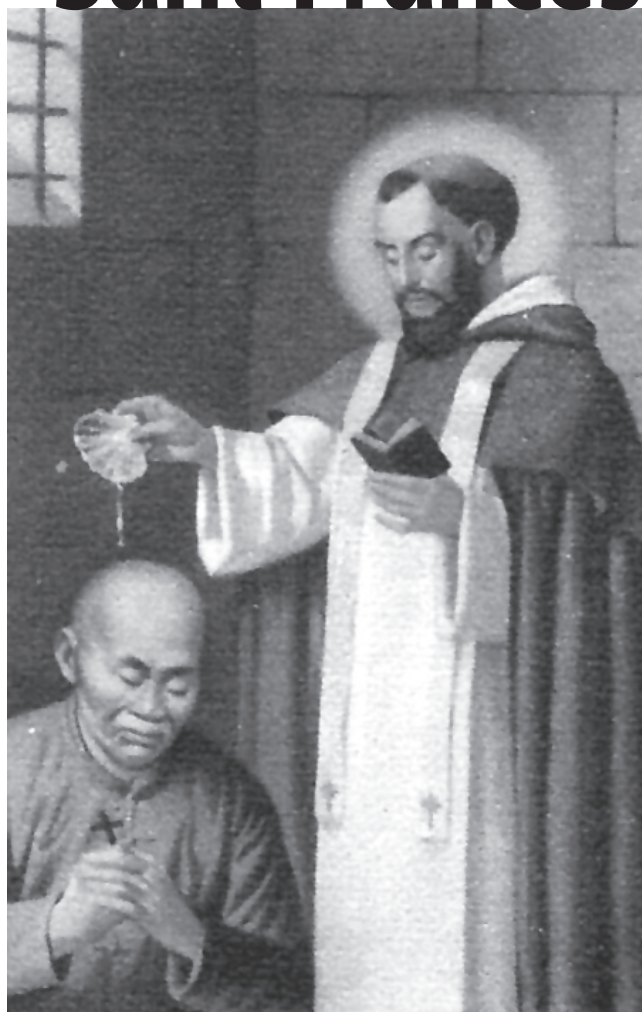
Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Francesc Fernández de Capillas

- ✓ Nascut a Baquerín de Campos, Castella, el 1607
- ✓ Frare dominic, missioner a la Xina i les Filipines
- ✓ Va morir màrtir a Fogan, sud de la Xina, l'any 1648
- ✓ Canonitzat l'any 2000 per Joan Pau II

Aquest sant castellà va entrar al convent dels dominics de Valladolid amb només 17 anys, i quan encara era diaca va ser enviat com a missioner a Àsia juntament amb altres companys. La primera destinació de sant Francesc Fernández de Capillas va ser les Filipines, on va ser ordenat sacerdot el 1631. Durant deu anys va dur a terme una gran tasca evangelitzadora a l'illa principal, Luzón, i va aconseguir nombroses conversions al cristianisme.

Passat aquest temps, i davant de l'èxit de les seves predicacions, els superiors el van enviar al sud de la Xina. En aquest país no va tardar a aconseguir noves conversions, però van sorgir els primers entrebancs seriosos. Mentre que a les Filipines no havia tingut problemes perquè les illes pertanyien a la corona espanyola, a la Xina sant Francesc Fernández de Capillas quedava a la mercè de les autoritats de Pequín. L'imperi xinès no va veure bé la missió evangelitzadora del dominic castellà, que el va considerar un perill religiós i polític vingut de l'estranger, i el va fer arrestar. Va ser obligat a abjurar de la fe cristiana sota tortura, però ell s'hi va negar. Finalment va ser executat i es va convertir així en el primer màrtir de la Xina.

[CatCristRecursos]

SUPLEMENT DE FORMACIÓ CATEQUÈTICA, BÍBLICA I LITÚRGICA

Actualitat

Nova evangelització en dibuixos animats

Xavier Morlans impulsa un ambiciós projecte audiovisual centrat en el primer anunci

Samuel Gutiérrez

Fa gairebé 20 anys que el capellà Xavier Morlans treballa amb passió el tema de la nova evangelització i del primer anunci. Ha esdevingut el seu company fidel de camí, com una força que l'empeny constantment a cercar noves formes de transmetre al món d'avui el tresor de l'Evangeli. Fruit d'aquest anhel van néixer els grups de Tornar a Creure i Tupper Mistic, tan reeixits a Catalunya. L'afany, però, de Morlans no s'atura aquí i des de fa més d'un any ha obert una nova finestra que des del camp audiovisual vol dialogar amb el món modern i, molt especialment, amb els més menuts. La nova pensada de l'intrèpid teòleg vallesà, nomenat també consultor del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, és una sèrie de dibuixos animats que presenta el tema del primer anunci cristià amb el gènere d'aventura medieval. *La creu i l'Estel*. Així s'anomena el seu nou i ambiciós projecte evangelitzador, ja força avançat, que podria veure la llum el Nadal del 2012.

«He fet una descoberta: una història medieval. El protagonista es diu Guiu, com jo. Entrem al túnel del temps!» Amb aquesta suggeridora presentació s'inicia una aventura que Morlans va començar a gestar de manera casual, com qui no vol la cosa, en una d'aquelles llargues esperes d'aeroport en el decurs d'un viatge a Sud-àfrica. La idea va anar prenent cada vegada més forma i de tornada a Barcelona, en estreta col·laboració amb la religiosa M. Teresa Llach, coguionista de la història, van posar fil a l'agulla. «Ens vam endinsar a les primeries del segle XV —explica Llach— i vam anar creant una història que tot i tenir presents algunes realitats històriques també s'ha pres les llicències necessàries per fer intel·ligible als joves destinataris del segle XXI un missatge que combina la fe i les aventures dels protagonistes.»

En Guiu és un noieta d'una família pagesa pobra que emigra amb el seu pare des del Pirineu fins a la Barcelona del 1400. «Al voltant de Santa Maria del Mar —ens avança la coguionista— viu una colla d'aventures amb pillets del barri, alhora que va descobrint els elements de la fe.» Descobreix Jesús, la comunitat, la vida... *La creu i l'Estel* esdevé així un instrument privilegiat de nova evangelització, una manera senzilla de parlar de la vida humana a la llum de la fe. «L'objectiu és parlar amb naturalitat de Jesús als infants a través d'una simpàtica història de dibuixos animats», recorda el polifacètic Morlans.

«Al voltant de Santa Maria del Mar, el nostre jove protagonista va descobrint els elements de la fe»

Després de la redacció dels tretze primers capítols, que són el nombre mínim per ser considerada sèrie televisiva, el projecte va iniciar fa mesos la seva fase de producció, encomanada a Tabor Produccions. Actualment s'enllesteix el sisè capítol i durant el mes de gener es pretén acabar la careta d'entrada i de sortida de la sèrie. «Estem seguint un bon ritme de treball —afirma Israel Arenas, responsable de Tabor Produccions— i esperem tenir el projecte acabat abans del proper Nadal.» Arenas valora molt positivament el sistema de valors en el qual s'emmarca *La creu i l'Estel* —valors humans i també altres d'específicament cristians— i assegura que tot l'equip és molt sensible a aquest projecte. «A través dels personatges i l'ambientació que fa la dibuixant, i gràcies també a

cristià de primer anunci de la fe.»

Amb una durada de sis minuts cada capítol, el nou projecte audiovisual encapçalat per Xavier Morlans presenta, segons els experts, un gran potencial de difusió. Així ho creu Jordi Roigé, director d'Utopia Global, que serà l'encarregada de la distribució. «D'una banda —afirma Roigé—, no hi ha continguts d'aquestes característiques al mercat. I de l'altra, cada vegada hi ha més finestres que necessiten aquest tipus de continguts.»

Un cop finalitzada la producció dels tretze primers capítols, que si tenen èxit podrien donar peu a molts més, es preveu una distribució a tres nivells: televisions temàtiques, sobretot catòliques; publicació de llibre-DVD, i distribució en línia dels capítols a través de les noves plataformes digitals. «És un contingut molt universal —reconeix Jordi Roigé—, és la història d'Europa i el cristianisme, i totes les cultures cristianes poden entendre perfectament aquest missatge, no hi ha límit geogràfic. Per això creiem que val la pena intentar l'aventura internacional.» Aquest serà el gran repte a llarg termini. Abans, però, caldrà aconseguir l'èxit a casa. «Aquest producte pot tenir molt de recorregut —asseguren des d'Utopia Global—. Tant és així que ja treballem en la versió espanyola i anglesa.»

La nova aventura audiovisual impulsada per Xavier Morlans s'emmarca també dins del seu particular carisma d'«explicar històries». Gairebé és una vocació dins de la vocació. Les explica enmig d'una eucaristia, en el decurs de la pregària, amb les seves cançons... Ara ho vol fer a través del mitjà audiovisual, en el llenguatge d'avui, donant a conèixer un cristianisme modern, atractiu, en diàleg amb la modernitat. *La creu i l'Estel* és potser fins ara el seu projecte més agosarat. La més pura nova evangelització en dibuixos animats. L'objectiu no és cap altre que oferir als més menuts el primer anunci de l'Evangeli.

la laboriosa i eficaç tasca de tot l'equip que forma part de la sèrie —continua dient el productor—, estem creant un producte que busca l'equilibri entre un estil que recupera l'esperit dels dibuixos més clàssics, i una estètica moderna i actual.» I afegeix: «Aquesta sèrie és un producte diferent d'allò que es troba al mercat i això és per a tots nosaltres un gran repte: el de posar a l'abast de nens de deu i onze anys una història medieval que interactua amb el món d'avui i que no s'acomplexa per oferir un contingut

Amb bon humor...

El suplement CatCristRecursos està pensat com a eina perquè pares, catequistes i professors puguin treballar la Religió amb els més joves. Desitgem contribuir d'aquesta manera al desenvolupament espiritual i maduratiu d'infants, adolescents i joves.

«Moltes famílies realitzen una fantàstica missió de transmissió de la fe»

Trini Catalán, delegada de Catequesi de la diòcesi de Lleida

Jordi Curcó

La diòcesi de Lleida té des de fa poc una nova delegada de Catequesi. Substitueix en aquesta responsabilitat una altra dona, la Roser Garcia, que ho ha estat en aquests darrers anys. Ella és la Trini Catalán Carrera, funcionària de la Diputació de Lleida, casada, amb una filla de 18 anys i un fill de 21. Tot i que va estudiar Magisteri, per circumstàncies de la vida no ha exercit mai de mestra, però sí que fa tretze anys que és catequista a la parròquia de Sant Ignasi de Lleida i en fa vuit que coordina no solament la catequesi en aquesta parròquia de la qual tenen cura els jesuïtes, sinó també la de l'arxiprestat de Santa Maria de Gardeny, a la ciutat de Lleida.

Què representa per a vostè aquesta nova responsabilitat a l'Església de Lleida?

Tot i que fa uns quants anys que col·laboro en l'equip de l'anterior de-

legada, la Roser Garcia, i sé com va la maquinària de la Delegació, no és el mateix ser un vagó del tren que la locomotora. Per tant, és un repte personal molt gran.

Què ha de fer una delegada de Catequesi?

Primer de tot, estar en sintonia amb el que diu el bisbe diocesà i intentar realitzar el que ell voldria fer en aquest camp pastoral. Conèixer la realitat dels i de les catequistes, els seus problemes, les seves cares i noms, el seu lloc de treball pastoral. Intentar respondre a les necessitats que plantegen els catequistes a nivell de formació espiritual, personal, catequètic i facilitar-los material per les seves sessions. Saber donar resposta a les dificultats que troben en el desenvolupament de la catequesi.

Quants catequistes hi ha a la diòcesi de Lleida?

No es pot donar un nombre exacte dels catequistes de la diòcesi, ja que

Jordi Curcó

La Trini Catalán fa tretze anys que és catequista de la parròquia de Sant Ignasi de Lleida.

cada any varia. Hi ha algunes persones que per diverses causes ho han de deixar i altres que algú els ha cridat i hi han respost. El que sí que puc dir és que aquest any s'han repartit des de la delegació 350 agendes, que han arribat als catequistes de Primera Comunió.

Davant la necessitat d'una nova evangelització, quin paper hi té la catequesi?

La catequesi té un paper molt important i fonamental, perquè col·labora en tot un procés dinàmic i global que fa madurar la fe inicial i educar la persona en un coneixement més profund i sistemàtic de la persona i del missatge de Jesucrist.

Ens lamentem de vegades que les famílies ja no són transmissores de la fe, ho pensa així?

Discrepo una mica, perquè sí que hi ha famílies que són transmissores de la fe. Una mostra són els i les catequistes, que són pares o mares, i que els seus primers catequitzats són els seus propis fills. Penso que hi ha un nombre bastant gran de famílies que realitzen una fantàstica missió de transmissió de la fe amb paraules i fets als seus fills i familiars. Aquesta feina no se sent, no es veu, però existeix.

Reflex d'això són els grups de famílies que es troben cada cert temps per aprofundir en la fe; en les Pasqües familiars, on no n'hi ha dues o tres, sinó que hi ha vint o trenta famílies; Pasqües joves; els joves voluntaris a les parròquies i en els diversos àmbits pastorals de les diòcesis.

Ara bé, també ens trobem amb una altra realitat que és molt nombrosa i potser és la que més es veu. Les famílies que no transmeten la fe. Les causes són molt diverses, des del fet que la fe dels pares s'ha quedat infantil i ha perdut tot el seu sentit, fins a l'activitat, la velocitat, les ganes de tenir i de ser més, és més important que la pròpia persona, que l'interior d'un mateix. Tot això fa que, a poc a poc, un es vagi allunyant de Jesús i del seu missatge.

Quina és la realitat de la catequesi de Primera Comunió. Creu que

encara és manté?

La realitat és molt diversa. Des del nen que ve a fer la Primera Comunió convençut i sap realment la importància del pas que arribarà a fer en rebre un nou sagrament, perquè a casa ho viuen realment i la catequesi ha de ser molt viscuda, fins a aquell nen que fa la Primera Comunió perquè ho ha fet el germà, ho ha fet la mare i el pare, o potser els padrins ho volen. Una Primera Comunió que es viu com un acte social. Penso que aquesta segona realitat, malgrat que és bastant important, a poc a poc va disminuint i va obrint pas a les famílies i els nens que la fan convençuts.

No passa el mateix a la catequesi de Confirmació, oi?

Almenys a Lleida, la catequesi de Confirmació és competència de la Delegació de Pastoral de Joventut, i donat el poc temps que fa que sóc delegada i que fins fa poc no s'ha nomenat un nou delegat a Lleida de Joventut, no hem pogut parlar d'aquest tema, però confio que en breu ho puguem fer i així les dues delegacions treballarem en xarxa per a una millor catequesi.

En aquests darrers temps s'han fet esforços per unificar la catequesi de les diòcesis de Catalunya. Creu que estem en un bon moment en aquest aspecte?

Sí, crec que estem en un bon moment. La implantació del catecisme *Jesús és el Senyor* amb les fitxes elaborades amb pel SIC, ha ajudat molt a aquesta unificació i a aquest treball en equip.

A part de la formació que pugui arribar a donar cada delegació, també és important remarcar la feina de formació que realitza el SIC en dos moments molt importants en el temps. Un a començament de curs, el novembre, i l'altre al final, el juliol, de formació de catequistes i de responsables amb uns temes en cada trobada força interessant així com els ponents, les experiències viscudes i els tallers que s'arriben a realitzar.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 237,86 €** ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania: 315,81 €** ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Pregar amb els Salms

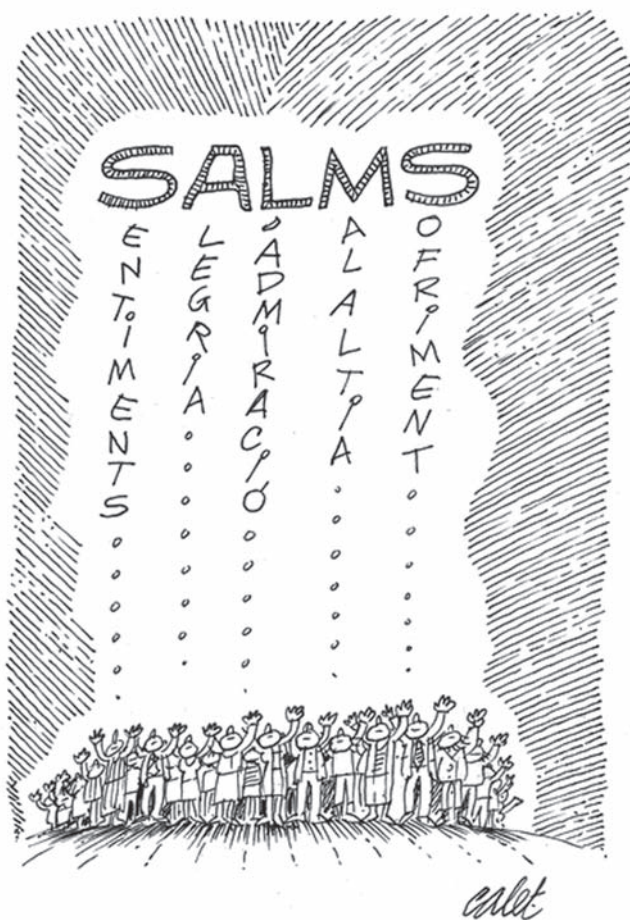
Agustí
Borrell
Biblista

La Bíblia és un llibre de diàleg. Sobretot perquè és l'expressió del diàleg sorprenent entre Déu i la humanitat al llarg de la història. Déu no s'ha limitat a crear l'home i la dona, sinó que ha volgut mantenir amb ells una relació intensa i propera. De mica en mica i a través de diversos mitjans s'ha fet conèixer, primer a persones concretes del poble d'Israel, i finalment a tota la humanitat, en Jesucrist, el Fill fet home.

La reacció adequada davant d'aquesta manifestació meravellosa de Déu és en primer lloc l'escolta. L'home és convidat a acollir amb atenció i amb admiració aquesta presència amorosa que li surt a l'encontre en la història. I el pas següent és la resposta, que pot prendre tota mena de modalitats: l'agraïment, la lloança, la petició...

El llibre dels Salms és un recull extraordinari de 150 poemes o càntics que han sorgit de la resposta que els creients del poble d'Israel han donat a Déu al llarg d'uns quants segles. Es tracta d'una veritable antologia de pregàries que moltes persones van anar fent a partir de les circumstàncies en què es trobaven, viscudes a la llum de la fe. Aquestes composicions, un cop difoses i conegudes, van ser assumides per altres persones i, sense perdre la seva formulació sovint individual, van esdevenir pregària de la comunitat. Amb el temps, van passar a formar part fins i tot del recull de textos considerats com a Paraula de Déu.

En temps de Jesús, els Salms eren ja la pregària més habitual i més característica del poble jueu. També Jesús prega sovint amb els Salms, per exemple quan participa en les celebracions setmanals a la sinagoga. Per això, no és estrany que en determinades ocasions, a Jesús li surtin espontàniament expressions dels Salms per parlar amb el Pare; per exemple, quan és a la creu, a punt de morir, exclama: «Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat» (Mateu 27,46; citació del Salm 22,2).

I si van ser la pregària de Jesús, els Salms també poden ser i són de fet un mitjà privilegiat de pregària per a tots els cristians. En els Salms hi trobem, amb un llenguatge vital, sovint apassionat i poètic, l'expressió de tota mena d'experiències i de sentiments, des del sofriment fins a l'alegria, passant per la confiança, la por, la malaltia, l'admiració, la pobresa, la injustícia... Es pot dir que res del que és veritablement humà queda fora d'aquest conjunt únic de pregàries que és el Salteri.

A més, allò que tenen de realment atractiu els Salms, i que els fa sempre vàlids i actuals, és que tot ho contemplen a la llum de la fe i la confiança. Qualsevol situació humana és portada al diàleg intens amb Déu, i això permet de descobrir una nova perspectiva sobre la realitat de la vida personal i de la història. Quan no sabem com iniciar el diàleg amb Déu, els Salms constitueixen una ajuda immillorable per trobar paraules que expressin el que hi ha en el nostre cor.

La pregunta...

IVÁN ALVARADO / SANT BOI DE LLOBREGAT

Per què el judaisme s'oposa a les escultures i obres de caràcter figuratiu?

Respon:

Teresa Solà

Doctora en Teologia bíblica

Si hom llegeix l'Antic Testament una mica superficialment té la impressió que els jueus manifestaven envers els diferents tipus de representació d'éssers animats el mateix refús que expressaran molt més tard els corrents més ortodoxos de l'islam. La destrucció de les imatges de Buda a l'Afganistan per ordre dels talibans n'és una confirmació. L'art islàmic, com a art religiós, refusa la representació humana en les mesquites i opta per la representació geomètrica (*tastir*) de formes vegetals (*ataurique*) o cal·ligràfica, però no la repudia totalment, com ho palesen certs gravats perses. La idea subjacent en el refús de la representació del cos humà és evitar la idolatria, entesa aquesta com a culte a les imatges/idols. Però no hem d'oblidar que Buda no solament refusà les imatges físiques, sinó que es dedicà amb totes les seves forces a destruir les altres imatges més subtils, les de la ment, començant pel mateix concepte de Déu. Entre la postura iconòfoba d'origen espiritual i filosòfic i la iconoclasta fonamentalista hi ha graus. Pel que fa a la Bíblia, si es miren les coses més detingudament, es veu immediatament que la resposta ha de ser matisada i que la reprovació es donà al final del desenvolupament de la religió d'Israel, perquè no existia en les èpoques antigues. El segon manament de la Torà és formulat així en el llibre de l'Èxode: «No et fabriquis ídols; no et facis cap imatge del que hi ha dalt al cel, aquí baix a la terra o del que hi ha en les aigües d'aquí baix» (Ex 20,4).

Al llarg de la història hi ha hagut opinions diferents sobre els textos de la Bíblia referents a la producció d'imatges (escultures o obres plàstiques de caràcter figuratiu). És cert que al llarg dels segles els jueus s'han aferrat al ja esmentat manament d'Ex 20,4; però també en Ex 25,18ss Moisés rep instruccions per construir un santuari i els querubins d'or: «Fes també dos querubins cisellats en or i posa'n un a cada extrem de la coberta.»

En el programa que actualment s'imparteix en el Centre de Formation Initial et Continue pour l'Education Juive, de París, tenint per matèria l'art i la creativitat, el curs és presentat amb la citació d'Ex 31,1-5: «El Senyor va parlar a Moisés i li digué: Mira, he escollit a títol personal Bessalel, fill d'Uri i nét d'Hur, de la tribu de Judà. L'he omplert de l'esperit diví perquè tingui talent, intel·ligència i coneixement, i sigui un expert en tota mena de treballs: creació artística; cisellar l'or, la plata i el bronze; tallar pedres d'encast; esculpir la fusta i fer qualsevol altre treball.»

Per a molts jueus, la prohibició de la figura humana es refereix a obres escultòriques. El filòsof jueu E. Lévinas, per altra banda l'home dialogant amb la cultura moderna i amb el món catòlic, creu que l'obra d'art deixa de ser ídol. Però no és acceptable el prejudici de domini comú segons el qual el poble de la paraula, del *dabar*, ha subordinat la percepció a favor de la idea abstracta, a favor d'allò espiritual.

A partir del segle XIX creix el nombre de pintors i escultors jueus: C. Pissarro, J. Israels, M. Liebermann, etc. En el segle XX acudeixen a París molts artistes jueus com M. Chagall, S. Modigliani, M. Katz. Alguns d'ells, com Chagall i Katz, tracten temes bíblics. Però després de l'Holocaust els grups d'influència ortodoxa extremen la radicalitat en el compliment de la prohibició d'Ex 20,4: «No et facis cap imatge del que hi ha dalt el cel, aquí baix a la terra o a les aigües d'aquí.»

S'ha de tenir en compte que aquest manament d'Ex 20,4 no solament és d'una època força recent, sinó que a més tan sols s'aplica a les imatges culturals; no sembla referir-se a altres representacions de tipus profà. Ara bé, segons el testimoni de les excavacions a Palestina, els israelites, i ja abans d'ells els cananeus, no semblen haver estat seduïts pel geni de l'art. S'ha trobat un gran nombre de petites figures que representen probablement els déus de la vida de cada dia; altres representacions no sembla que tinguessin gaire importància.

La Bíblia ens diu que l'home es relaciona amb Déu també amb els sentits, gràcies als quals reconeix la bellesa de la creació i lloa el Creador. Però en els llibres bíblics hi ha la preocupació de la representació del diví i de com evitar la idolatria. El segon Concili de Nicea del segle IV accepta sense dificultat la legitimitat de les imatges. Els artistes de tots els temps i de les diferents branques s'han inspirat en la Bíblia, que certament no es pot dir que sigui contrària a l'art. Però això no significa que l'artista tingui llibertat de traïr el missatge bíblic. L'artista és un intèrpret com l'exegeta-teòleg, un intèrpret viu, sonor, literari, poètic i l'intèrpret ha de reflectir això que vol interpretar, no negar-ho o desfigurar-ho.

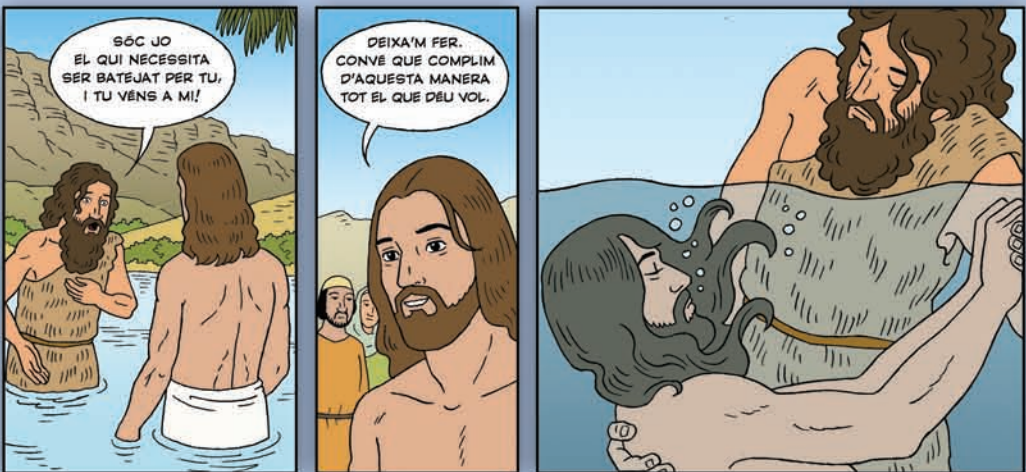
**ENVIA'NS LES TEVES PREGUNTES
CATEQUÈTIQUES, BÍBLIQUES I LITÚRGIQUES A**
Catalunya Cristiana
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 / fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

Baptisme de Jesús

Història

Dibuixeu o escriviu com continua la història.

Dibuixeu o escriviu com acaba la història.

Art

Quina imatge correspon al Nou Testament, i a quin episodi?

1

2

3

Catecisme

Jesús és el Senyor

- 2. Som una gran família
- 8. Prepareu el camí al Senyor
- 12. El baptisme de Jesús
- 27. Cridats a col·laborar en l'Església

Predicar en el desert

Joan Baptista va patir la incomprensió de la gent del seu temps. Se'l tenia per un home estrafolari, vestit d'una manera estrafolària i que deia coses estrafolàries. Predicava en el desert i no hi anava gairebé ningú, a escoltar-lo. També ara quan tenim la impressió que no ens escolta ningú, que ningú no entén el que nosaltres plantegem o no hi vol participar, diem que és "predicar en el desert".

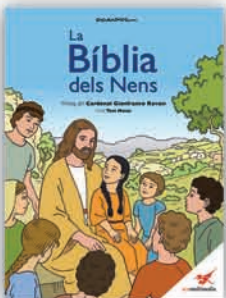
Coneixements

La Bíblia dels Nens

Amb pròleg del
Cardenal Gianfranco Ravasi,
President del Consell Pontifici de Cultura

Edició completa

Si encerteu la resposta del
joc d'Art rebreu un regal.
Escriviu-nos!

BCNmultimedia
L'alternativa intel·ligent

AVUI CONEIXEREM... EL FRONTAL D'AVIÀ

Rosa Ribas Garriga

Llicenciada en Filosofia i Lletres, Ciències Religioses
i Teologia (especialitat Bíblia)

Pintura sobre taula segle XIII. MNAC

Qüestions:

- 1- Observa el frontal amb detall, fes una descripció de les diferents parts i identifica cadascun dels personatges.
- 2- Busca al Nou Testament els textos corresponents a les escenes representades.
- 3- Quines actituds i quina expressió manifesten cadascun dels personatges? (Observa'n els gestos, les mirades, la posició de les mans)
- 4- En les manifestacions plàstiques de l'art romànic el simbolisme és molt important, quins són els principals elements simbòlics que podem veure en aquest frontal? (Observa'n els colors, la disposició dels personatges, la distribució de l'espai...)
- 5- En la majoria d'esglésies romàniques hi havia frontals d'altar semblants al d'Avià. Després d'observar amb atenció les imatges i fer una lectura bíblica i simbòlica, quina finalitat creus que tenien els frontals d'altar?

SAPS QUI ÉS?

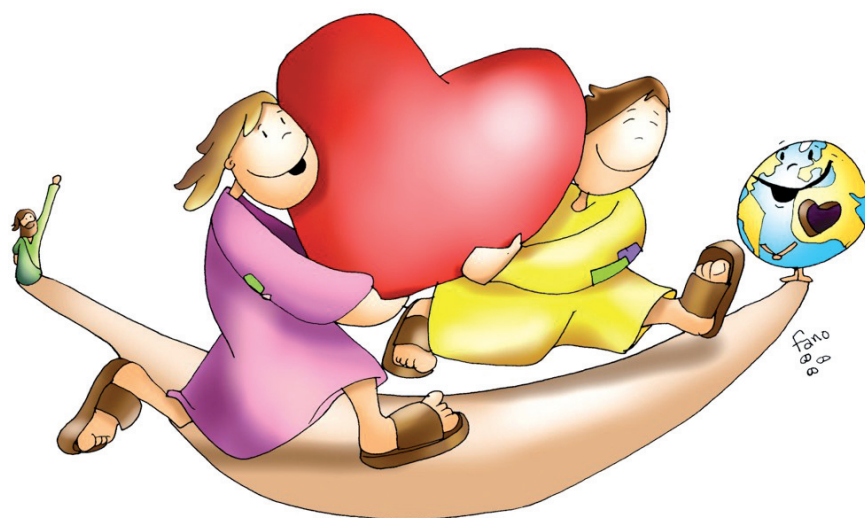

- Va ser bisbe de Ginebra i doctor de l'Església
- Cofundador de la Congregació de la Visitació
- La seva festa se celebra el 24 de gener
- És el patró dels periodistes

BUSCA-HO A LA BÍBLIA

El 15 de gener l'Església celebra la Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat. Enguany el tema és *Sortim a l'encontre... obrim portes. Nova evangelització i migracions*. En les següents cites bíbliques trobareu pistes sobre com vol Déu que acollim l'estranger.

Ex 22, 1 Jr 22, 3 Sal 146,9 Mt 25,35 Ac 10,28 Ef 2,19

ON SOM?

GUANYADORS DEL CONCURS

Ja tenim els primers guanyadors del concurs del joc d'Art de la secció **Descobrim la Bíblia!**

- Quim Aguilar (Terrassa)
- Jessica Fernández (Mollerussa)
- Roger Font (Barcelona)
- Laia Gumà (Sant Feliu de Guíxols)
- Jordi Parramon (Barcelona)

Tu pots ser el proper! Anima't a participar-hi!

Catalunya Cristiana
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 / fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

Per què peregrinar a Terra Santa?

Aquests darrers decennis la facilitat de viatjar pel món ha coincidit amb la difusió abundant i popular de la Sagrada Escripura. Abans, la il·lusió dels catòlics havia estat «anar a Roma i veure el Papa», però des de l'invent de la televisió i amb el Papa corrent pel món, l'eslògan romà s'ha aigualit, i ja no s'usa en la parla normal. Però anar al «Sant Penediment de Jerusalem», com el rei de Sicília sol·licitava a Tirant Lo Blanc al segle XV (cap. CI), és com un desig incontenible, un somni de molts cristians.

Ha estat un do de Déu que persones, institucions, comunitats, parròquies i bisbats, amb la Bíblia oberta a les mans, hagin pogut viatjar a Terra Santa per amarar-se dels paratges geogràfics que inspiraren moltes pàgines de la Sagrada Escripura. Però hauríem de fer més en aquest sentit. Aquells que tenen un càrrec de govern a les comunitats parroquials i religioses haurien de facilitar més als seus col·laboradors pastorals o súbdits de poder fer campus bíblics, principalment la gent jove. No s'ha d'esperar que «et paguin» una anada a Terra Santa com a premi quan un ja és jubilat. Un grup de laics em comentava en certa ocasió que des que havien estat a Terra Santa coneixien si un capellà, per la seva manera de predicar, havia estat a Israel o no.

Terra Santa no s'acaba mai, i per moltes vegades que hi vagis sempre necessitaràs tornar-hi. Les obres d'art, musicals, novel·lesques, escultòriques, cinematogràfiques, pictòriques, d'arquitectura, etc., que han arribat a la sublimació sempre necessiten retornar-hi perquè amb motius, formals o informals, de color, dibuix, paraules, pedra, etc., alimenten el nostre esperit de valors, conviccions, fruïció, contemplació, mística i èxtasi de difícil definició.

Si amb l'art literari, plàstic, musical, etc., podem interioritzar-nos i al mateix temps ascendir fora de nosaltres, passa molt més amb la terra de la Bíblia: Egipte, el Sinaí, els deserts del Nègueb i Arabà, Petra, Judea, Samaria, la Galilea, el Líban, Síria, Cilícia, Capadòcia, Anatòlia, Àsia Menor, Mar Egeu, Macedònia, Acaia, Corint, Roma... Per aquestes terres caminaren i predicaren homes i dones que foren testimonis de les paraules, fets, vida, passió, mort, resurrecció i ascensió de Jesús de Natzaret, el Verb encarnat. Aquesta realitat supera tots els impactes de les arts juntes. No hi ha paraules per expressar-ho, la Pasqua de Jesús és una explosió de llum, veritat i joia infinitament més profunda i transcendent que tots els Big Bangs i les danses expansives de

Corazin, la ciutat que no acceptà Jesús.

Tòtem sinaític a prop de Santa Caterina.

Pòdium de Sant Pau? sobre l'areòpag d'Atenes.

Anton M. Vilarrubias
Guia bíblic

constel·lacions i galàxies. És el tot en tots, la Bona Nova, la Bona Notícia de l'Evangeli, Jesús glorificat que és per tot i il·lumina camins, aigües, *wadis*, viles, deserts, ciutats, fonts, penya-segats, falles, mars, depressions, cims granítics, etc., que inspiraren els textos bíblics per suggerir i expressar quelcom que és inexpressable amb paraules humanes. Per això retornar i retornar a Terra Santa no s'acabarà mai, és una terra infinita com Déu mateix.

Les lluites i baralles a la terra d'Israel, cançó de l'enfadós, són l'expressió i síntesi de les problemàtiques i pecats humans. La terra d'Israel mai no ha tingut pau ni mai cap grup l'ha dominada del tot. Aquesta terra ha estat laminada per hitites, egipcis, assiris, babilònics, perses, macedònics, selèucides, romans, herodians, bizantins, àrabs, croats, aiúbides, mamelucs, fatimis, otomans, francesos, anglesos, palestins i israelians. Si Déu s'havia de comprometre a parlar-nos de pau ho havia de fer en aquest lloc, que és el més conflictiu del món.

La mateixa geologia expressa aquesta inestabilitat humana pel desplaçament oposat de plaques tectòniques, les falles del Jordà i de l'Arabà, les diaclasses que s'obren en ratlles pètries de diorita i basalt entre els granits i *gneis* del Sinaí, els terratrèmols, la varietat sorprenent de detritus de roques hercianes, metamòrfiques, volcàniques, calcàries, fragments conglomerats, sorres i gresos al llit del riu Jordà. Les terres de la Bíblia són un conjunt geològic natural que Déu escollí per manifestar-se. El més sublim i el més destructor, la gràcia i el pecat, tant dels humans com de l'orografia, tot és allí. Endinsar-se en aquesta terra, com Egèria, Jacint Verdaguer, Bonaventura Ubach, Albert Vidal, i el mateix Josep Pla, ni que sigui una mica tan sols, et torna savi.

TERRA SANTA

Del 12 al 23 d'agost
(12 dies)
Guiatge bíblic: Anton M. Vilarrubias i Codina (claretà)
Viatges Magister:
c/ Roger de Llúria, 67-69,
4t 1a
08009 Barcelona
Tel. 934 879 423
info@viajesmagister.com
www.viajesmagister.com

Conèixer l'any litúrgic

L'any litúrgic és una de les riqueses més grans de la vida eclesial. Desenvolupat al llarg dels segles de la història cristiana a partir del nucli central de la Pasqua, l'any litúrgic ens convida a reviure els misteris de Crist pas a pas, perquè amarín tota la nostra vida. El gran esforç de renovació i recuperació promogut pel Concili Vaticà II ha fet possible que aquest recorregut anual es mostri ara amb tota la seva llum i vigor. Recorrent l'itinerari de les lectures, els textos eucològics, els símbols, l'autor ens acompanya en la vivència del que l'any litúrgic significa i aporta al nostre camí cristià.

Ramiro González, *Vivir el año litúrgico*. Editorial CPL, Col·lecció Dossiers CPL, 2011, 223 pàg.

La vida de Jesús

L'Editorial Paulinas acaba de publicar la vida de Jesús amb el format del tradicional joc de l'oca. Els més menuts hauran de construir el joc, seguir el recorregut i descobrir els moments més importants de la vida de Jesús. Dins del llibre hi ha tot el material necessari per jugar: instruccions, tauler, figures, dau i targetes de preguntes. Aquest joc està disponible en català i castellà. És una eina ideal per treballar a la catequesi o en família.

Grupo El Sicómoro, *El joc de l'oca. La vida de Jesús*. Editorial Paulinas, 2011

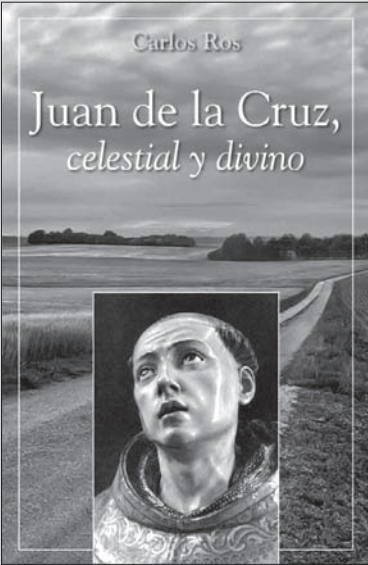
Un diari papal

Vols conèixer la vida de Joan Pau II explicada per ell mateix? A través d'aquest diari-ficció, ens submergim en els seus moments més significatius i en els sentiments que l'aclaparaven. «Sóc Karol Wojtyła, i des del 1978, quan vaig ser nomenat Papa, tothom em coneix com a Joan Pau II. He decidit explicar-vos la meua vida a vosaltres, els més joves dels joves. Ho faré a través del meu diari. Perquè pugueu entendre com vaig arribar a ser representant de Jesús a la terra, i el que ha passat durant el meu pontificat, us explicaré el més important que m'ha succeït durant aquests anys.» Així comença aquest llibre sobre un Papa que sempre va estar amatent i proper als joves.

Julio César Romano, *Juan Pablo II. No tengáis miedo*. Ediciones Palabra, Col·lecció Yo Soy, 2011, 125 pàg.

El sant del no-res

El fet de glossar la figura de sant Joan de la Creu, el sant del no-res, com el va anomenar Hegel, el trobador del cel, el poeta per la gràcia de Déu, el mestre del camí de la creu i cercador de Déu, l'home celestial i diví, tal com el va anomenar santa Teresa de Jesús, no és una tasca fàcil. Joan de la Creu volia ser cartoixa però Teresa de Jesús el va convertir en descalç. Aquest sant va escollir la vida amagada de silenci, pregària i penitència, però no va rebutjar els oficis; en va tenir diversos i d'alta responsabilitat. En aquesta biografia l'autor mostra la seva admiració pel místic poeta de Fontiveros.

Carlos Ros, *Juan de la Cruz, celestial y divino*. Editorial San Pablo, Col·lecció Semblanzas, 2011, 539 pàg.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscribiu-vos-hi
per 124,80 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- ☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP Tel. NIF

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de 124,80€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 62,40€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Amb els infants d'Amèrica... Parlem de Jesús

OMP

Activitats

Els MISSIONERS són aquells que escampen bones notícies als altres. Gràcies a Jesús sabem que Déu és Amor, que tots som germans i que després de la mort continua la Vida. Jesús, com als seus deixebles, ens va demanar fer una gran tasca: CONTINUAR transmetent als altres aquest amor de Déu i demostrar amb la nostra vida que Ell, Crist, sempre és amb nosaltres. Voler transmetre tot això és el que ens fa dir-nos MISSIONERS.

- *Llegir i comentar en grup els diversos testimonis dels infants d'Amèrica que ens parlen de Jesús.*
- *Fer una paperina com si fos un megàfon, anar passant-lo entre nosaltres, dient ben fort idees sobre a qui i com podem parlar de Jesús.*
- *Compromís final: construir un avió de paper i escriure-hi qui és Jesús i a qui li regalarem l'avió amb el missatge.*
- *Resar una pregària demanant per aquesta persona a la qual se li vol portar el missatge de Jesús regalant-li l'avió, i oferir en la missa del diumenge el megàfon de paper amb el missatge.*
- *Acabar (i/o començar) cantant, escoltant o meditant una cançó missionera.*

Secretariat Diocesà de
Catequesi
Albacete

Aquesta catequesi per a la Jornada d'Infància Missionera (22 de gener) s'integra dins del recorregut pels cinc continents que es fa aquests anys, recordant el compromís missioner amb els infants d'arreu del món. En anys anteriors, amb els infants de l'Àsia vam buscar Jesús, amb els de l'Àfrica ens vam trobar Jesús, amb els d'Oceania vam seguir Jesús, i enguany, **amb els infants d'Amèrica parlem de Jesús**. Estem convençuts que els infants poden ser evangelitzadors dels infants, i fins i tot dels adults, amb les seves obres i paraules. Però, perquè els infants siguin realment missioners, cal que parlin més de Jesús, que comuniquin les seves experiències d'amistat amb Ell, els descobriments que van fent sobre la seva persona; en definitiva, el camí que recorren plegats i que els fa créixer també en la fe i en el seu compromís missioner.

Objectius

- Fer que l'infant descobreixi que, per ser missioner, cal parlar de Jesús als altres.
- Conscienciar l'infant perquè reconegui i recordi les experiències que ha tingut amb Jesús i la importància de comunicar-les als altres.
- Aconseguir que l'infant es descobreixi a si mateix com a evangelitzador d'altres infants i adults.
- Reconèixer els indrets i la manera com hem de parlar de Jesús.
- Conèixer a través de testimonis concrets com els infants d'Amèrica parlen de Jesús.

«Després Jesús va arribar a la regió de Cesarea de Filip, i preguntava als seus deixebles: "Qui diu la gent que és el Fill de l'home?" Ells respongueren: "Uns diuen

Els infants d'Amèrica ens parlen de Jesús

GARY DENILSON (12 anys, Bolívia)

«Per a mi, Déu és un pare que ens estima a tots. Dono gràcies a Jesús per la meva família. Jo estic content perquè vaig a l'institut; hi he conegut amics i amigues. El que m'encanta de Jesús és que té cura de tota la meva família. Li demano a Jesús anar a la universitat i que el meu germà tingui feina. Dono gràcies a Déu pel meu avi de Bolívia, que està bé.»

ERNESTO (9 anys, Argentina)

«Jesús és un amic que no falla mai. Cuida la meva família. Jo li reso cada nit. Li demano que tingui cura de la meva mare, que és al cel. Mai no estic sol. Sé que Ell m'estima.»

MARÍA Yaelin (11 anys, Bolívia)

«Jesús ens estima. Li dono gràcies perquè els meus pares, germans, oncles, cosins i amics estan bé. Li dono gràcies perquè podem anar a l'escola i a catequesi. Li dono gràcies perquè tothom pot aprendre a llegir i escriure. Li dono gràcies perquè els avis estan bé. Li dono gràcies perquè sempre està al nostre costat. Li dono gràcies pel menjar i l'aigua, perquè tenim una casa on viure i una església on resar.»

HARLING (8 anys, Guatemala)

«Els diumenges sempre m'agrada anar a l'església. Allí reso i canto amb la meva família. Sempre en surto amb un somriure, perquè Jesús és amb mi»

RUBÉN (10 anys, Cuba)

«Jo parlo a la meva família de Jesús. Ells no en saben gairebé res i ara en saben més coses»

que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes." Ell els pregunta: "I vosaltres, qui dieu que sóc?" Simó Pere li respongué: "Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu."» (Mt 16,13-16)

- Partint de la lectura d'aquest text, preguntar als infants què han sentit als altres sobre Jesús (en família, als companys, amics, professors, catequistes...) i què saben ells de Jesús.
- Comentar amb els infants si creuen important comunicar als altres el que ells saben de Jesús, especialment aquells altres infants que no el coneixen.
- Fer una llista o un mural amb les coses més importants que es podrien dir sobre Jesús.

Com parla de Jesús un infant missioner?

AMB PARAULES. Per exemple, dient als altres infants tot el que hem escrit en la llista anterior o en el mural. També podem comentar a casa o al col·legi el que ens han dit de Jesús a la catequesi, a la missa...

AMB ACCIONS. Es tracta que ens portem amb els altres com ens diu l'Evangeli que Jesús es portava amb tothom: amb amor, amb misericòrdia, sabent perdonar, sense discriminar

ningú, cercant sempre el bé per als altres... Així, tota la nostra vida parlarà de Jesús als altres.

COM ELS SANTES. Al llarg de la història hi ha hagut moltes persones que ens parlen de Jesús no únicament amb paraules, sinó amb la vida i l'exemple. Una mostra són els sants. (Es pot posar l'exemple concret d'un sant i remetre'ns també al tema 44 del catecisme *Jesús és el Senyor*).

ON PARLAR DE JESÚS?

A tot arreu, especialment a les persones que no el coneixen bé: a la nostra *família*, al *col·legi*, a *catequesi*, a la *parròquia*, amb els nostres *amics*...

Cridats a col·laborar amb la missió de l'Església

Quan parlem de Jesús

1. Estem col·laborant amb la missió de l'Església d'anunciar i establir a tots els pobles el Regne de Déu.
2. Complim amb la nostra missió de ser-ne deixebles i realitzar el seu mandat: «Aneu arreu del món i proclameu l'Evangeli a tota la creació.»
3. Som missioners i evangelitzadors dels altres.

(Es pot treballar en aquest punt el tema 27 del catecisme *Jesús és el Senyor*).

Lleida

Aitona acull la cloenda del bicentenari del P. Palau

El bisbe Piris el reivindica com un «sant de casa nostra»

Jordi Curcó

Aitona

Si fa un any va ser la catedral de Barcelona on es va fer l'Eucaristia d'inici del bicentenari del naixement del P. Francesc Palau, el 29 de desembre va ser Aitona, el seu bressol i «bressol de sants», la que en va acollir la cloenda.

La celebració va tenir lloc el mateix dia en què fa 200 anys va venir al món el P. Palau i a la mateixa església de Sant Antolí on va ser batejat, el mateix dia del seu naixement. Aitona es preparava per viure l'efemèride com una jornada de festa grossa i alhora històrica.

A les set de la tarda, hora prevista per a l'inici de l'Eucaristia de cloenda del bicentenari, l'església parroquial, de considerables dimensions, era plena a vessar de religioses de les dues branques filles del P. Palau: les Carmelites Missioneres, amb comunitat a Lleida, i les Carmelites Missioneres Teresianes, presents a Aitona amb dues comunitats que tenen cura del Col·legi P. Palau, així com de la cova i de la seva casa natal. Gairebé 200 religioses vingudes de Tarragona, Barcelona, Valls, el Vendrell, l'Arboç, les Borges del Camp, Saragossa i d'altres indrets, a més de les de Lleida i Aitona, que en van ser les amfitriones.

També s'hi van fer presents altres congregacions de religioses com les Germanetes dels Ancians Desemparats de Santa Teresa Jornet, amb residència a Aitona, així com un gran nombre de fidels d'Aitona, «tot el poble» en paraules de la gent, i de pobles veïns, així com de la ciutat de Lleida, de la Seu d'Urgell, de Tarragona i les seves comarques i més enllà. Va presidir l'Eucaristia el bisbe de Lleida, Joan Piris, juntament amb el bisbe d'Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives, i el provincial dels Carmelites de Catalunya, el P. Agustí Borrell. Van concelebrar cinquanta preveres més, bona part d'ells religiosos carmelites.

Destacada va ser també la participació de grups de laics vinculats a l'esperit i família palautiana.

Durant la celebració, si el cant de la processó d'entrada ja intuïa el caràcter marcadament palautià de la celebració, «Jo cerco una Església nova, un lloc d'alegria i festa, que visqui en comunió...», en el moment del salm responsorial es va fer encara més evident. La resposta era una relectura del salm 83 feta pel mateix P. Palau i que ell va emprar en els cursos de l'Escola de la Virtut de Barcelona: «*Vivir según el corazón de Dios*», bellament cantat pel Cor Parroquial que va solemnitzar tota la celebració.

Aitona, bressol de sants

El bisbe Piris, en l'homilia, es va referir al qualificatiu que es dona al poble d'Aitona com a bressol de sants: «La història ho diu i espero que el futur

La missa va ser concelebrada pel bisbe Piris, l'arquebisbe Vives i el P. Agustí Borrell.

El bisbe de Lleida amb les superiores generals de les dues congregacions.

també. Déu ha de voler alguna cosa de nosaltres, que ha beneït l'Església de Lleida donant-nos sants com santa Teresa Jornet, el beat P. Palau, oncle i neboda tots dos fills d'Aitona i el més recent, el jove màrtir Francesc Castelló.»

El bisbe de Lleida, referint-se al P. Palau, el va qualificar de «sant de casa nostra», «i s'ha de dir amb veu alta i cor agraït, pel seu exemple heroic de vida cristiana. El P. Palau va viure amb un amor agraït a l'Església i obert als altres».

En aquest sentit, Mons. Joan Piris va reflexionar en l'homilia sobre l'experiència vital del P. Palau, que fou el seu enamorament per l'Església, i va recordar així un dels seus pensaments: «Tu ets les delícies del meu cor.» «Per al P. Palau —digué el bisbe Piris—, l'Església és la bellesa infinita, que ell anava recercant.»

El bisbe de Lleida va convidar final-

ment les seves filles i els fidels a donar glòria a Déu «per aquest fill d'Aitona, i que sigui per tots un bon intercessor. "Quan vagi al Cel, reclameu-me que jo us ajudaré", digué».

Finalitzada l'homilia, va tocar el moment de pregar i es va fer molt especialment per les Carmelites Missioneres i les Carmelites Missioneres Teresianes, filles del P. Palau, i pels altres religiosos i religioses carmelites, prou representats en la celebració «perquè continuïn fidels a l'exemple de Maria, Mare del Carmel i model de l'Església».

Moment especial i ple de simbolisme fou també el de les ofrenes, en el qual, amb el pa i el vi per l'Eucaristia, les seves filles religioses pujaren a l'altar l'antic Llibre de Baptismes de la parròquia, amb la partida baptismal del P. Palau, del 29 de desembre de 1811. Feia just aquell dia 200 anys.

Projecte solidari Haití 2011

S'ofrenaren també unes llibretes bancàries amb 151.911,52 euros, recollits per les religioses en aquest any del bicentenari i destinats al projecte solidari Haití 2011, concretament al Taller de Pròtesis San José de Port-au-Prince, on s'han atès 100 adults i 25 infants i joves. En finalitzar l'Eucaristia, Xavier Solà, metge d'aquest projecte, va donar les gràcies «per tanta generositat», i va dir que aquests diners rebuts suposaven dos anys de treball i manteniment del centre.

Abans de la benedicció final, van prendre la paraula Luisa Ortega, general de les Carmelites Missioneres Teresianes, i Cecília Andrés, general de les Carmelites Missioneres, per agrair en nom de totes dues congregacions al poble d'Aitona la seva acollida i per «aquest any de gràcia que ha estat el bicentenari del P. Palau». Les dues superiores van convidar tothom a fer realitat la invitació del beat a «no escatimar res quan de l'amor es tracta», palesant el seu reconeixement pel suport rebut pel que fa al projecte solidari del bicentenari.

També va prendre la paraula l'alcalde d'Aitona, que va participar en la celebració acompanyada pels regidors de l'Ajuntament i altres autoritats i representacions. Rosa Maria Pujol va dir també que per a Aitona el bicentenari del P. Palau havia estat un any de gràcia: «El nostre fill i el nostre poble han estat presents en la pregària de l'Església en molts indrets del món. Que Aitona continuï sent bressol de sants.» Paraules que coincidiren amb el desig expressat pel bisbe Piris a l'inici de la celebració.

Com no podia ser d'una altra manera, la missa va acabar amb l'himne al P. Palau, cantat amb especial emoció per les seves filles, gairebé 200 assistents a la cloenda del bicentenari: «*Salve Francisco, profeta de Dios, la Iglesia gozosa te aclama. Himnos de triunfo y salmos de amor, el pueblo unido te canta.*»

«El nostre fill i el nostre poble han estat presents en la pregària de l'Església en molts indrets del món. Que Aitona continuï sent bressol de sants»

Barcelona

Sant Ramon Nonat, temple de pedres vives

A cavall de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat, la parròquia va celebrar l'any 2010 el seu 80è aniversari

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Durant aquests dies de Nadal i fins al dia de la Candelera, com marca la tradició, moltes persones han visitat el pessebre monumental de la parròquia de Sant Ramon Nonat, al barri de Collblanc. Amb els seus trenta metres quadrats, aquesta impressionant representació del naixement de Jesús, obra d'un feligrès de la parròquia i que en el seu muntatge implica moltes persones, és sens dubte una cita ineludible per a col·legis i famílies de l'entorn.

Tres fonts d'on brolla l'aigua, un riu, quaranta bombetes que posen llum a les cases i fins a vuitanta figures de persones són alguns dels atractius del pessebre. Segons el rector de Sant Ramon Nonat, Mn. Lluís Ramis, aquesta tradició pessebrística desvetlla una forta expectació.

La parròquia de Sant Ramon Nonat, que comparteix terme municipal de Barcelona i de l'Hospitalet de Llobregat, enfonsa els seus orígens al segle XVII, quan hi havia a la carretera de Collblanc (número 21, ara 29) una petita capella dedicada a la Mare de Déu de la Mercè.

L'any 1888 es van començar a celebrar misses dominicals a la capella i l'any 1920 és elevada a la categoria de tinença parroquial dependent de la parròquia de Santa Maria de Sants sota l'advocació de sant Ramon Nonat. D'aquesta manera, la tradició mercedària, a través de la figura de sant Ramon Nonat, un dels primers mercedaris, roman ben viva en aquesta parròquia de Collblanc. L'any 1925 es va posar la primera pedra de l'església. A continuació es va construir la rectoria (tres plantes) i un col·legi per a nenes i un menjador de beneficència. L'escola es va inaugurar l'any 1928 i va ser confiada a les religioses Serventes del Sagrat Cor de Jesús de Vic.

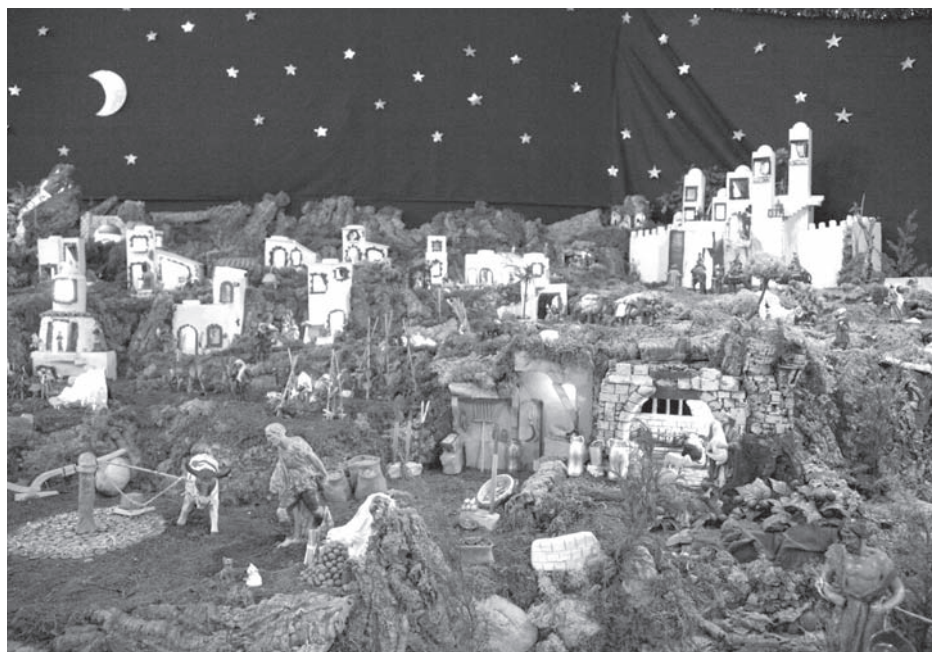
El 22 de novembre del 1930 l'aleshores bisbe de Barcelona, Manuel Irurita, va signar el decret d'erecció canònica de la parròquia de Sant Ramon Nonat i el 1932 es va iniciar la construcció de l'església principal al costat de la primera, que va passar a ser la capella del Santíssim. També comença la construcció de l'escola per a nens. L'any 1935 es va consagrar la nova església parroquial, d'estil neoromànic, de creu llatina i tres naus.

En el context de la guerra civil, grups anarquistes van destruir-ho tot. Tots els mossens, fora del rector, Mn. Florenci Baucells, van ser assassinats durant la guerra. Un cop acabat el conflicte, es va poder reconstruir tot. En record de la figura de Mn. Baucells, l'any 2010 es va col·locar una placa commemorativa a dins de l'església.

L'any 1947 es fan obres d'embelliment de la façana i es construeix el campanar amb el rellotge i tres campanes. El 2005 es va fer el retaule de la

El temple, d'estil neoromànic, és obra de l'arquitecte Enric Sagnier.

El pessebre és un dels atractius d'aquestes festes de Nadal.

«En record de la figura de Mn. Baucells, l'any 2010 es va col·locar una placa commemorativa»

capella del Santíssim sobre els misteris de la llum, obra de l'escultor Josep Ricart Garriga.

L'any 2010, amb motiu dels 80 anys de la proclamació de Sant Ramon com a parròquia i dels 75 anys de la consagració de l'església parroquial, es va pintar l'interior de l'església i es van comprar bancs nous. També va ser l'any del canvi de rector, ja que Mn. Lluís Ramis va prendre el relleu de Mn. Joaquim Brustenga i va esdevenir així el setè rector de la història de la parròquia.

Una història que també està molt lligada a Sant Albert de l'Hospitalet, (C/ Pujós, 99), una parròquia molt petita de

la qual el rector de Sant Ramon és l'administrador. S'hi celebra l'eucaristia els dissabtes a la tarda durant el curs escolar, s'hi fa catequesi d'infants i de confirmació i s'hi reuneixen grups de la JOC i l'ACO.

Perquè, de fet, són les persones les que omplen de vida els temples, com el de Sant Ramon Nonat: les rialles dels nens en la catequesi d'infants i joves, i la implicació dels seus catequistes; les pregàries dels creients que resen cada dia el Rosari o que participen en les misses i les celebracions litúrgiques; les reflexions de les persones grans de Vida Creixent; el compromís dels membres dels grups d'adults «la Colla Jove» i «Fent camí»; les mostres de solidaritat dels voluntaris de Càritas parroquial, de l'associació Ajuda't Ajudant, de la Pastoral de la Salut, de Justícia i Pau; els cants del grup de cant gregorià i de *gospel*; els assajos del grup de teatre... Són les pedres vives que amb la seva fidelitat i constància permeten continuar escrivint el present i el futur de l'Església.

MN. LLUÍS RAMIS, RECTOR DE SANT RAMON NONAT

«La vida parroquial necessita la implicació dels joves»

Quins són els reptes pastorals?

Com passa en altres parròquies, potser un dels reptes més importants és la implicació dels joves així com que la catequesi que reben els infants per a la Primera Comunió tingui una continuïtat. Amb joia puc dir que a partir d'aquest any, gràcies a la implicació del diaca Fernando Acosta, es posarà en marxa un grup de joves. El segon gran desafiament és com atendre els més necessitats en els actuals temps de crisi així com integrar plenament el col·lectiu immigrant en la vida parroquial. També, evidentment, el repte d'oferir una bona acollida a totes les persones que pel motiu que sigui s'acosten a la parròquia. Cal aprofitar qualsevol ocasió per tal de presentar d'una manera sempre nova l'Evangeli de Jesús.

Els laics, en aquest sentit, com es poden comprometre en la nova evangelització?

A través del seu testimoni i d'una paraula oportuna a la feina, a la família, a les associacions... poden fer despertar una certa inquietud en les altres persones. Aquesta seria la forma d'evangelitzar que està més a l'abast de tothom, perquè tots tenim al voltant persones que es troben en aquesta situació de recerca i que no acaben de trobar el que busquen. Pel que fa a l'àmbit parroquial, al Consell Pastoral Parroquial hem d'estudiar amb profunditat els reptes del nou Pla Pastoral Diocesà en el sentit de treballar la nova evangelització així com el repte sempre present de la iniciació cristiana. Pel que fa al tercer repte, el de la solidaritat, ja està més consolidat per les urgències del dia a dia però també perquè ja venia indicat en l'anterior Pla Pastoral Diocesà.

Un altre dels reptes és la manca de relleu generacional, oi?

Sí, perquè la majoria de les persones que col·laboren a la parròquia són d'edat avançada. Moltes vegades la gent pensa més que pot oferir-los la parròquia a ells i no tant que poden oferir ells a la parròquia. Cal abandonar aquesta actitud passiva, disposada només a rebre, i tenir una actitud de donar-se i d'oferir-se cadascú segons les seves possibilitats, els seus dons i els seus talents.

Barcelona

Monges rebosteres

Les clarisses de Santa Maria de Jerusalem posen en marxa un obrador

Mònica García
Barcelona

Pau, assossec, tranquil·litat. Sens dubte és el que tots pensem que es respira en un monestir de pobres germanes clarisses... però això només és així si Déu ho vol. Si Déu disposa alguna aventura de fe, les clarisses del monestir de Santa Maria de Jerusalem de Vallvidrera no diran que no. Les religioses es van trobar que la «Germana Crisi» va trucar a la porta fa uns mesos. Les feines que feia la comunitat, formada per vint religioses, havien anat minvant en els darrers anys i era evident que ja no podien gairebé sobreviure. La crisi —només econòmica— va traspasar el llindar del monestir. Amb hospitalitat franciscana les monges no van tenir més remei que acollir-la amb tota l'alegria possible i conviure-hi mentre fos necessari. Després de rebutjar altres possibilitats, la mare abadessa, Maria del Sagrado Corazón, va prendre una decisió tan meditada com arriscada i plena d'obstacles. «No en tenim la més petita idea però muntarem un obrador de pastes!» Hi ha res que Déu no pugui fer quan 20 dones s'entesten a confiar-li les seves vides?

Sense pensar-s'ho dues vegades, la mare abadessa va despenjar el telèfon i va trucar a les seves germanes de religió del monestir del Sagrat Cor de Jesús de Cantalapiedra, Salamanca. La «Germana Crisi» no els havia visitat i la seva manera de viure, la rebosteria, anava vent en popa. Les religioses de Salamanca es van oferir a ensenyar l'ofici a les catalanes. El seny semblava indicar que tot això no tenia cap sentit ni cap futur: un total desconeixement del món de la rebosteria! La maquinària necessària! Cantalapiedra és a més de 800 km de Barcelona! Distribuir i comercialitzar! Els permisos de sanitat! ...! però hi havia cap altra solució? La mare abadessa, i amb ella totes les seves filles, ja havien tirat pel dret i un benefactor de la comunitat s'havia compromès a fer els impossibles. Sagrat Cor de Jesús, en Vós confiem!

El primer pas era que les clarisses es desplaressin fins a Cantalapiedra per grups per aprendre el nou ofici. El pla previst era que el senyor Pere les portés a Salamanca. Però van haver de passar al pla B quan el senyor Pere va mirar la seva atapeïda agenda: li va demanar al seu amic Santi que les acompanyés. El Santi no podia i va tramir un pla C passant-li l'encàrrec al seu germà Duco, que va acceptar encantat. Tot correcte de camí a Cantalapiedra: Duco i les clarisses estaven contentes dalt la furgoneta. Però un projecte d'aquesta envergadura necessitava més emoció: eren les 7 del matí quan la furgoneta es va avariar a uns 80 quilòmetres de Barcelona... Sagrat Cor de Jesús, en Vós confiem! Efectivament, en Santi (l'antic pla B), va aparèixer i van continuar el viatge amb dos cotxes. Aquesta avaria tan providencial va canviar les

«Pastes de te, pastissets de cabell d'àngel, pa de pessic, panellets... Tot això i més és el que elaboren les clarisses de Santa Maria de Jerusalem»

previsions del Santi i el Duco que, al llarg del camí van conèixer el projecte de les germanes i immediatament s'hi van enredar.

Molt difícil, però no impossible

Tant es van implicar que en poques setmanes en Santi, en Duco i un tercer amic, en Sergio —tots tres a l'atur i un xic avorrits—, cercaven per tot Espanya maquinària de segona mà per fer possible l'obrador: batidora, pastadora, laminadora, retractiladora, forn... La tasca era exigent, tot i que no pas impossible! «Estava força desanimada perquè ho veia tot molt complicat», confessa la mare abadessa «i em confiava a la Divina Providència i a la Mare de Déu de l'Estrella».

La compra del forn va ser especial-

ment... providencial. De Barcelona a Los Palacios i Villafranca (Sevilla) mil quilòmetres d'anada i mil més de tornada. Els benefactors incombustibles van carregar un garbuix de ferralla de 2.000 kg i de la mida d'un ascensor dalt d'un remolc, que no va passar desapercebut a la Guàrdia Civil. «Exces de pes, permís de conduir inadequat i a més caducat», sentencien els agents, «hauríem d'immobilitzar el vehicle... De tota manera és impossible que arribeu a Barcelona en aquest estat i una altra patrulla us aturarà. Poden continuar». I van continuar... sense problemes fins a Barcelona, tot i que a 80 km/h. Comptat i debatut, 16 hores de viatge amb confiança indestructible. Les pregàries de les monges enderroquen qualsevol obstacle, benemèrita inclosa. Sevilla, Ciudad Real, Burgos, Salamanca, Mataró, Sant Quirze... més de 10.500 quilòmetres recorreguts!

I quan finalment es va poder col·locar tot al monestir el panorama era desolador: tubs, cables, cadenes, politges trencades i brutes. Un jerglífic incompreensible... Som-hi, doncs! Cadascú hi posa el que sap: mecànica, electrònica, hidràulica, enginy, força bruta. Però no hi manca el bon humor i l'alegria a cabassos. Més de 10 persones s'hi escarrassen desinteressadament. Passen els dies i les setmanes, això va prenent forma. Soldar, polir, netejar, pintar... Realment queda bé! Fins que el 3 d'octubre, tocat l'Àngelus, surt la primera fornada per llepar-se'n els dits. Sor Ana Maria ha vingut des de Cantalapiedra per supervisar-ho tot. Ara que tot ha sortit bé cadascun dels implicats ho confessa: «Jo ho veia molt difícil però no gosava dir res!»

El 12 de novembre passat es va inaugurar, en la festivitat de la Mare de Déu de l'Estrella, solemnement. Hi ha molt per agrair! Més de 150 persones van assistir a l'acte i es van contagiar de l'alegria de les clarisses. *Nevaditos* de llimona, pastes de te, pastissets de cabell d'àngel, pa de pessic, panellets... Tot això i més és el que elaboren les clarisses de Santa Maria de Jerusalem. Si per produir aquests dolços ha estat necessari tant d'enginy, tants quilòmetres, tanta confiança... han de ser bons per força! Encara queden deutes per pagar, alguna màquina per comprar i obres per dur a terme, però les religioses saben de qui fiar-se i confien que els donatius arribaran. Al final les monges i benefactors saben que si tot això ha estat possible, i el millor encara ha d'arribar, és perquè ara i adés hi han insistit: Sagrat Cor de Jesús, en Vós confiem!

COMANDES:

Tel. 932 055 430

c/e: convento.jerusalen@hotmail.com
Pasaje Mare de Déu de l'Estrella s/n
- 08017 Barcelona

Barcelona

El laïcat associat, compromès amb la nova evangelització

La Delegació d’Apostolat Seglar organitza unes sessions formatives a càrrec de Mn. Xavier Morlans

Carme Munté
Barcelona

L’arquebisbat de Barcelona, en línia amb l’Església universal, té en la nova evangelització un compromís ineludible a l’hora de cercar nous camins per presentar d’una manera sempre nova l’Evangeli de Jesucrist.

Tota la diòcesi treballa en aquesta mateixa orientació d’acord amb el Pla Pastoral 2011-2015, com ho fa la Delegació diocesana d’Apostolat Seglar, que al llarg d’aquest curs s’ha marcat l’objectiu d’anunciar Jesucrist als qui no el coneixen des del compromís laïcal associat.

«La responsabilitat i la tasca laïcal en aquest tema és essencial», explica la delegada d’Apostolat Seglar de Barcelona, Anna Almuni, «els laics estan immersos en la realitat social com els primers cristians, cosa que els situa en el lloc oportú per ser portadors i agents del primer anunci als homes i dones amb qui comparteixen la vida familiar, professional i social».

És per això que la Delegació d’Apostolat Seglar ha organitzat unes sessions de formació sobre *La nova evangelització* a càrrec de Mn. Xavier Morlans, nomenat recentment consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització.

La primera d’aquestes sessions va tenir

La nova web afavoreix el treball en xarxa.

«Els laics estan immersos en la realitat social com els primers cristians, cosa que els situa en el lloc oportú per ser portadors i agents del primer anunci»

lloc el 28 de setembre passat; la segona serà el dimecres 25 de gener al Centre d’Estudis Pastorals (c/ Rivadeneyra, 6, 3r) de les 19 a les 21 h, mentre que la tercera i darrera serà el dissabte 12 de maig coincidint amb la Jornada General d’Apostolat Seglar, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Aquestes sessions tenen un doble objectiu: d’una banda, iniciar la reflexió sobre la necessitat d’una nova evangelització i, de l’altra, conèixer mitjans pedagògics per esdevenir animadors i acompanyants en aquest servei eclesial de primer anunci.

«Hem demanat als responsables dels diversos grups, associacions, moviments i centres de la Delegació d’Apostolat Seglar», explica Anna Almuni, «que animin algunes persones de cada grup per formar-se per aquesta tasca i ser motors del compromís de promoure una nova evangelització, el primer anunci».

A causa de la història i la llibertat associativa de l’Església, els moviments i associacions són molts i tendeixen a multiplicar-se i organitzar-se en tota mena d’àmbits, això comporta una gran riquesa però també la necessitat de concretar l’acció pastoral diocesana. En el moment social i eclesial actual, és més necessari que mai treballar en xarxa per tal que el laïcat assumeixi el repte «de fer créixer la vida, les comunitats i la vida eclesial». Per això, com diu Anna Almuni, la Delegació d’Apostolat Seglar s’ha marcat l’objectiu «de fer xarxa, de construir una trama laïcal diocesana des dels carismes dels diferents grups laïcals, un repte que cal construir i visibilitzar».

Per impulsar aquest treball en xarxa un altre mitjà iniciat és la posada en marxa d’una pàgina web «que ens ajudarà a donar a conèixer el que tots fem i el que fem plegats», diu Almuni. L’adreça de la nova pàgina web és www.apostolatseglarbcn.cat

Els missioners reben la felicitació de Nadal del president Mas

Redacció / Barcelona

«Que el vostre exemple sigui font d’inspiració per a tots nosaltres en la voluntat de treballar pel bé comú i per un futur de major esperança.» Amb aquest desig el president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, ha felicitat el Nadal als missioners catalans. «Les dates nadalenques», diu en la missiva, «són habitualment un moment de retrobament familiar, de joia, de celebració i, per als creients, de transcendència recordant com Déu es féu home entre nosaltres a través del seu fill Jesús». El president

Artur Mas no amaga les dificultats que viu Catalunya, on moltes persones es troben sense feina i la difícil situació econòmica colpeja especialment els més desfavorits, però, malgrat els moments difícils, «Catalunya és i ha estat sempre un país solidari». «Vosaltres», diu el president adreçant-se als missioners, «sou el viu exemple d’aquesta imatge de solidaritat i del que significa donar-se als altres. Heu fet del servei als més desfavorits la vostra opció de vida i com a president us ho vull agrair i reconèixer».

Manifest interreligiós sobre el trànsit a Catalunya

Redacció / Barcelona

La Pastoral del Trànsit, amb el suport del Grup de Treball Estable de Religions, ha fet públic un *Manifest interreligiós sobre el trànsit a Catalunya. Convivència, moderació i civisme, punts clau d’una seguretat vial universal*.

En aquest manifest, la Pastoral del Trànsit fa avinents els canvis polítics, tecnològics, socials, econòmics i educacionals que ha experimentat Catalunya en les darreres dècades. És en aquest sentit que «Catalunya ha estat un país històricament de trobades i de relacions culturals i comercials caracteritzada pel seu to acollidor amb el nouvingut o amb el diferent».

En aquest marc «l’escenari públic que compartim, l’espai del carrer, demana

configurar una àgora fonamentada per la humanitat i la cultura de pau, espais d’entesa, d’assertivitat i de relació amb l’altre».

«Com que en el trànsit tots som iguals —prosegueix el manifest—, la via pública esdevé un àmbit de primer ordre on es fa palesa la igualtat entre tots els que la fem servir, ja siguem conductors o vianants (a peu o amb cadira de rodes). No només tenim els mateixos drets i obligacions ja que les normes i els senyals són d’obligat compliment, sinó que viure en societat comporta fer un pas més enllà, estar atents i comprendre de forma fraternal l’altre.»

En aquest sentit, «la solidaritat entre les persones a la via pública ha de ser el paradigma de l’educació vial entenent que la conducció és una forma de conviure, que el trànsit és un sistema de transport i que la via pública és un àmbit on ha de prevaler el dret de les persones i de defugir riscos mitjançant l’acceptació d’uns deures d’igualtat i de respecte entre tots. Amb aquesta acceptació i sensibilització es pot aconseguir prioritzar la conducció moderada sobre la descontrolada, la defensiva sobre l’arriscada, la conducció intel·ligent sobre la realitzada en condicions físiques i psíquiques deficientes, i la conducció tranquil·la sobre la competitiva».

ALBA Residència d’Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Girona

De la JMJ a Roma

Mig centenar de joves peregrinen a Roma amb el bisbe

Víctor Gay

Girona

Mig centenar de joves de la diòcesi de Girona van celebrar el seu particular cap d'any amb el bisbe Francesc Pardo a Roma. Un pelegrinatge singular amb la participació del delegat de la Pastoral amb Joves, Mn. Jordi Callejón. Tots havien servit com a voluntaris en les jornades d'acollida del darrer mes d'agost i la majoria també eren a Madrid els dies de la JMJ. D'aquella sarment, n'han brollat un seguit d'iniciatives com ara aquesta.

El programa era intens. Per donar sentit al pelegrinatge calia resar a les quatre basíliques majors: Sant Joan del Laterà, Santa Maria la Major, Sant Pau Extramurs i, naturalment el Vaticà, sense oblidar altres indrets romans vinculats als orígens de l'Església, com ara el Colosseu o l'església de Santa Maria in Aracoeli.

En la darrera audiència general de l'any 2011, el papa Benet XVI va esmentar dues vegades aquesta presència dels joves de Girona i va acollir especialment el bisbe Francesc, a qui va agrair la feina feta en l'acollida dels gairebé tres mil participants en la JMJ de Madrid.

Les paraules del Pontífex feien referència també al paper de la família en el procés de transmissió de la fe, tot

Una part del joves de la diòcesi que han peregrinat a Roma amb el bisbe Francesc.

«El papa Benet XVI va esmentar dues vegades aquesta presència dels joves de Girona i va acollir especialment el bisbe Francesc»

assenyalant que els joves havien rebut la primera catequesi precisament en el si de les respectives famílies. Aquesta jornada es va cloure en forma de pregària a l'església de Santa Maria in Trastevere.

El pelegrinatge es va acabar de bon matí amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Francesc Pardo davant de la tomba de sant Pere. Una moment especialment emotiu, que va unir joves i celebrants.

Però encara calia completar la jornada amb una trobada amb Mons. Ladaria, secretari de la Congregació per la Doctrina de la Fe. El prelat jesuïta, que fa uns mesos havia estat a la diòcesi de Girona, va acollir durant més d'una hora els joves pelegrins gironins, que havien preparat un seguit de qüestions relacionades amb l'estructura vaticana i la missió d'aquella congregació a les quals va respondre, naturalment en català, l'arquebisbe Ladaria, que va correspondre amb altres preguntes als seus hostes.

Finalment com a testimoni i record de la trobada van lliurar a l'arquebisbe Ladaria una imatge de la Mare de Déu del Carrer, que figura just davant de la parròquia de Sant Jaume de Salt i que en les hores nocturnes cada vianant permet l'encesa de la llum d'aquella imatge. Aquesta parròquia està encomanada a Mn. Jordi Callejón. Mons. Ladaria va agrair l'obsequi i especialment el sentit d'aquesta singular advocació mariana.

En el decurs del viatge de retorn, els joves pelegrins valoraven l'experiència viscuda com un aprofundiment i reflexió a l'entorn de la fe que no sempre està de moda entre els companys i companyes de generació. Una oportunitat per refermar i encoratjar en unes creences per la vida, resumia, encertadament, una de les participants.

El pessebre vivent de Castell d'Aro, reconegut amb la Creu de Sant Jordi

V. G. / Castell d'Aro

Enguany les sis representacions del pessebre vivent de Castell d'Aro (les darreres els dies 6 i 8 de gener) tenen un sentit molt singular. Es tracta del primer de la diòcesi reconegut amb la Creu de Sant Jordi, després de més de mig segle de presència ininterrompuda.

Quan el 1959, el rector de la parròquia, inspirat per les representacions d'un pessebre vivent del Principat d'Andorra, engegà aquesta iniciativa, poc podia esperar que el de Castell d'Aro esdevindria un referent no sols en l'àmbit del bisbat, també d'arreu del país, tant pel que fa a la seva continuïtat com pel seu sentit integrador.

La parròquia de la Nativitat de la Mare de Déu de Castell d'Aro té menys de dos milers de feligresos. És el nucli originari del gran municipi turístic. Platja d'Aro voreja les nou mil ànimes. Un dels nuclis catalans sorgits del fenomen social del turisme. Hi ha qui recorda aquella llarga platja sense cap tipus d'edificació. Només era una modesta parada dels cotxes de línia de la costa, mentre que Castell d'Aro mantenia una activitat agrícola important donada la fertilitat i abundor d'aigua de la Vall d'Aro.

El nucli s'aplega a l'entorn del castell

i se situa a menys de cinc quilòmetres del litoral, en una situació estratègica per protegir-se de les amenaces que venien de mar enllà. Aquesta estructura ha permès que mantingui un caràcter «feudal». Sortosament s'ha preservat el nucli antic i el seu entorn, precisament l'escenari del pessebre vivent.

Una altra de les característiques d'aquesta iniciativa nadalenca és l'àmplia participació popular. En les representacions d'enguany la mitjana d'actors ha superat els tres centenars. Són de totes les edats, des d'un Nen Jesús, que sempre que és possible és un nadó, fins als pagesos, que ho són en la seva feina habitual. També cal destacar els participants al mercat, que són els encarregats de l'únic supermercat de la població; així com els altres oficis presents: fusters, ferrers, ramaders... Fins i tot persones amb segona residència a Castell d'Aro també participen en les representacions.

Aquesta participació àmplia inclou els estaments públics i els diferents grups cívics. L'aportació municipal per mitjà de les brigades d'obres i serveis o les entitats que cedeixen equips tècnics i fan que aquest pessebre vivent esdevingui també un element d'atracció de visitants. Com es reconeix per part municipal, són nombroses les persones que passen el dia al municipi i, si el matí

el dediquen a Platja d'Aro (el seu comerç resta obert tots els dies de l'any), al capvespre fan cap a Castell d'Aro, atrets pel seu pessebre vivent.

En cap moment, malgrat el més de mig segle transcorregut d'ençà de la primera representació, el pessebre vivent de Castell d'Aro no ha perdut les seves arrels parroquials, com ho reconeix la mateixa Generalitat en la concessió de la Creu de Sant Jordi.

Aquella modesta iniciativa s'ha

consolidat com un referent de les celebracions populars nadalenques a la diòcesi. Físicament l'església parroquial és la referència del punt de sortida del recorregut, que fàcilment supera una hora, donat el gran nombre de quadres representats. Si una concessió de la Creu de Sant Jordi ha reconegut el paper de tot un poble, aquest seria el cas del pessebre vivent més antic de Catalunya, el de la parròquia i els feligresos de Castell d'Aro.

«Vivim una tirania de les imatges i cal que ens aturem a pensar-les»

Carles Torner és el nou director de «Qüestions de Vida Cristiana»

Eduard Brufau

El 3 de novembre passat la basílica de la Sagrada Família de Barcelona va acollir la presentació dels dos darrers números de *Qüestions de Vida Cristiana*, durant la qual es va donar a conèixer oficialment el nou director de la publicació: Carles Torner. Aquest distingit poeta —membre del PEN Internacional i cap de l'àrea d'Humanitats i Ciència de l'Institut Ramon Llull del 2004 al 2010— té el repte de relançar aquesta revista que des de fa més de cinquanta anys se centra en el diàleg entre cristianisme i societat.

Qüestions de Vida Cristiana inicia una nova etapa?

Estrictament parlant ja fa dos anys que *Qüestions de Vida Cristiana* va iniciar una segona època, fruit de l'aliança entre Publicacions de l'Abadia de Montserrat i la Fundació Joan Maragall, sota la direcció de Ramon Pla. Fa pocs mesos que en sóc el nou director i tinc la sort de comptar amb el mateix Ramon Pla, Jaume Dantí i altres membres del patronat de la Fundació Joan Maragall. A més he d'agrair el suport magnífic de l'abat i de l'abadia de Montserrat.

Aquest mateix mes de gener tindrem enllestit el nou consell de redacció, amb persones d'arreu de Catalunya, del País Valencià i de les Illes, i podrem estar en ple funcionament. Crec que hem de continuar amb la línia editorial que caracteritza *Qüestions de Vida Cristiana*. Des de sempre la nostra publicació ha estat una revista de pensament, amb números monogràfics i articles de fons. Si bé quan tractem un tema no queda exhaurit del tot, intentem treballar-lo prou a fons, i des de diferents perspectives perquè cada número esdevingui un referent sobre aquella qüestió concreta. Volem que els temes

que s'hi tracten interessin a creients i no creients i que sigui útil per a un públic ampli. Per aquest motiu plantejem els temes des d'una perspectiva de diàleg entre religió, art, economia, ciència, pensament...

El seu lloc és situar-se al centre dels grans debats?

Com a revista quadrimestral, el nostre sentit de l'actualitat és relatiu. No ens movem pels debats immediats sinó que intentem estar presents en les grans línies de pensament i reflexió d'avui. Així, en el recent número sobre la conversió vam voler descriure l'experiència de grans conversos contemporanis. Sovint tendim a focalitzar la conversió en un moment molt concret, però el que deixen veure els personatges tractats en aquest número —John Henry Newman, Charles de Foucauld, G. K. Chesterton, Charles Péguy o Edith Stein— és que la conversió és un procés llarg. Certament, la conversió té uns moments clau, punts d'inflexió, però la conversió es fa i es refa al llarg de la vida.

Pel que fa al número de l'art, preteníem reflexionar sobre el lloc de la creació artística en un món en crisi com el nostre. L'article de Josep Maria Lloró sobre Francis Bacon interpreta les seves nombroses representacions de la crucifixió com una reflexió sobre el sentit de l'art després dels grans crims del segle XX. En aquest mateix número la filòsofa francesa Marie José Mondzain afirma que la societat actual viu en la tirania de les imatges, i que cal aturar-se a pensar-les (per exemple amb articles de reflexió com els de la revista). Mondzain defensa que avui més que mai són pertinents els debats de la crisi dels iconoclastes, que es plantejaven què és allò que la imatge no pot representar, perquè les imatges apunten a l'invisible, cap a aquella realitat que no pot ser representada. En l'article es defineix el cristianisme com

Algunes obres

Carles Torner és un escriptor que ha ocupat llocs de responsabilitat en el món cultural català dels darrers anys. Va ser el director del programa acadèmic de la cultura catalana com a convidada d'honor a la fira del llibre de Guadalajara del 2004, i del programa literari presentat a la fira de Frankfurt del 2007. És autor de diversos llibres de poesia, el darrer dels quals és *La núvia d'Europa* (Edicions 62). Potser una de les seves obres més conegudes és *Els indis em van convertir* (Proa Edicions), un llibre d'entrevistes al bisbe de San Cristóbal de las Casas, Mons. Samuel Ruiz, on queda reflectida la defensa dels drets dels indígenes des d'una concepció cristiana de l'ésser humà.

una religió de les imatges, i es descriu la cultura occidental (la pintura, el cinema...) també en aquest aspecte com a filla directa del cristianisme.

Quin és el paper de Qüestions de Vida Cristiana en la societat catalana actual?

Ens sembla que avui dia sentim que hi ha un nou clima de relació entre el món creient i la societat catalana en general. Algunes de les barreres fortes que ens trobàvem fa només deu anys ara no hi són. Un exemple clar va ser la presentació que es va fer l'any passat al Palau de la Música de la Bíblia Cata-

lana Interconfessional il·lustrada per Perico Pastor. S'hi van trobar creients i no creients, persones d'àmbits molt diversos. Creiem que hi ha un interès per l'espiritualitat que depassa l'àmbit estrictament eclesial i *Qüestions de Vida Cristiana* ha de ser en aquest punt d'encreuament.

El seu punt de vista recorda l'esperit de l'atri dels gentils impulsat per Benet XVI.

Coincidim del tot amb aquesta línia. La nostra revista és un lloc de trobada de tots els horitzons al voltant de temes que com a cristians ens són importants, però que també interessin els no creients. Tenim molt clar que hem d'evitar qualsevol plantejament d'enfrontament entre la fe i la cultura, i que hem de crear una relació d'admiració, interpel·lació i diàleg entre una i l'altra.

De fet, quan vam presentar els darrers números a la Sagrada Família, l'abat de Montserrat va vincular l'atri dels gentils i la nova evangelització amb el paper de la Sagrada Família i la missió de la nostra revista. Vaig creure que era una molt bona guia per a *Qüestions de Vida Cristiana*, que al voltant d'uns temes sempre ha convidat gent de tots els horitzons del pensament per parlar-ne. A les nostres pàgines molt sovint hi ha no creients que parlen de temes religiosos.

Com encaixa la seva publicació en l'època actual?

Des de *Qüestions de Vida Cristiana* el nostre plantejament sempre és fer una aposta per un pensament que demana temps. Els articles que publiquem són més aviat llargs i demanen ser llegits amb calma i atenció, capbussar-s'hi. Aquesta mena de textos s'oposen al temps accelerat que vivim. Avui, amb la crisi actual —econòmica però també social i cultural— sentim que com a creients i com a persones conscients del món en què vivim hem d'obrir un espai de temps, de lectura, de reflexió i de debat. *Qüestions de Vida Cristiana*, com altres revistes catalanes de cultura i pensament, aposta per aquest temps preciós i volem oferir al lector un temps de reflexió que és més necessari que mai, perquè és més escàs que mai.

Com encaren el futur més immediat?

Ara mateix estem preparant dos números, un sobre la compassió, que es publicarà d'aquí a ben poc, i un altre sobre l'efervescència del cinema religiós actual.

De cara a un futur no tan immediat ens plantejem, per la qualitat que té la revista, d'arribar a més gent i implicar-hi persones de l'àmbit internacional. Tenim un grup de lectors molt fidels, i amb aquesta bona base creiem que és el moment d'arribar a més gent, d'obrir una mica més el ventall. Creiem que s'ha de fer perquè veiem un interès des d'àmbits diversos per una espiritualitat radical i compromesa. Després d'uns anys en què els referents espirituals semblaven fora de lloc, avui hi ha una necessitat de reespiritualització.

Catalunya
Cristiana

facebook

Busca'ns al
Facebook i
clica «m'agrada»
i també al
twitter

Trobada poètica de la Fràter de Lleida

Va tenir lloc el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat

Redacció
Lleida

La Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat (Fràter) de Lleida va commemorar el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, que se celebra arreu del món el 3 de desembre, amb una trobada poètica. Aquest acte va tenir lloc al paranimf de l'Acadèmia Mariana, inaugurat l'any 1986 i presidit per la imponent pintura de la Immaculada del pintor lleidatà Miquel Murillo, que va ser recuperada pel pintor Antoni Cortada amb ocasió de la restauració de l'Acadèmia el 2006.

La trobada va començar amb la celebració de l'eucaristia, oficiada pel vicari general, Mn. Ramon Prat, i solemnitzada per la Coral de l'Hospitalitat de Lourdes, dirigida per Maria Sánchez. Un nombrós grup de membres de la Fràter, encapçalats per la seva presidenta, Maria Dolors Hidalgo, hi va assistir. A l'eucaristia també hi eren presents el delegat de Benestar i Família, Joan Saura, els regidors Paco Cerdà i Bea Obis, i la diputada al Parlament Marta Alós —que també va participar en la trobada literària per la seva condició d'escriptora— i representants d'altres entitats i institucions.

Acabada la celebració, es va iniciar el recital poètic, dedicat en bona part al poeta Joan Maragall, amb motiu del 150è aniversari del seu naixement i del centenari de la mort. Un bon nombre de rapsodes i poetes lleidatans, com Ferran Leon, Paquita Oto, Joan Bellostas, M. Cruz Nevot, Puri Terrado i Jordi Nicuesa, van recitar davant del públic algunes de les poesies més conegudes del «poeta de la paraula viva», com s'ha definit Joan Maragall. Poesies tan conegudes com *L'Empordà*, *Cant espiritual* o *La vaca cega* van ressonar en el modernista paranimf de l'Acadèmia.

Així mateix, altres poetes com Maria Pijuan, amb la poesia *La filla de*

Foto de grup dels participants en la trobada.

«Poesies tan conegudes com “L'Empordà”, “Cant espiritual” o “La vaca cega” van ressonar en el modernista paranimf de l'Acadèmia»

L'Empordà, que va recitar amb emoció i sentiment, o la coneguda Mari Carme Mor, amb *Fulles de Tardor*, van oferir les seves composicions en un acte solidari

i de germanor amb les persones amb discapacitat i l'entitat cristiana Fràter que els va aplegar. Jaume Roca va recitar la poesia *Amando a Maria*, que l'havia composta la seva germana Maria Teresa per a l'ocasió i que no va poder assistir al recital.

Premis de Narracions Fràter

La trobada va concloure amb una segona part, on es van donar a conèixer alguns dels treballs guardonats amb els premis de Narracions Fràter, que l'entitat convoca tots els anys a l'entorn de la festa de Sant Jordi i que enguany assolía l'edició número trenta. El nen Martí Torres, del col·legi Valeri Serra de Bellpuig, va llegir la seva narració *Una gran oportunitat*, que va obtenir el primer premi de Primària. Per la seva banda, Raquel Herrera, del col·legi Sant Jordi de Puigverd de Lleida, va fer el mateix amb el treball *El nou*

Blai, guardonat amb el segon premi de Primària.

La trobada va acabar amb la interpretació de l'havanera *Ulls verds*, a càrrec de la Coral de l'Hospitalitat de Lourdes, la qual va intercalar alguns temes musicals durant l'acte. Maria Dolors Hidalgo, amb paraules emocionades, va agrair a tothom la seva participació i molt especialment als rapsodes, als poetes i a la coral per haver contribuït al lluíment de la trobada, tot apostant per la seva continuïtat en propers anys.

L'acte va ser conduït per Jordi Curcó, corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Lleida. En les seves paraules de presentació, va dir que la Fràter havia recuperat el paranimf de l'Acadèmia Mariana per al fi per al qual va ser concebut: «Com a espai per a la recitació poètica i la paraula.» A més, va recordar que va ser el marc on es van celebrar els certàmens de l'Acadèmia Mariana des de l'any 1896 i fins al 1936.

Curcó va iniciar ell mateix l'acte poètic amb la recitació d'una petita poesia dedicada a Maria que el capellà i poeta Mn. Cinto Verdager va deixar escrita en el *Llibre d'or* de l'Acadèmia Mariana, amb ocasió de la seva visita a l'esmentada institució el 13 de maig del 1901: «Maria/ al cel guia/ per camins de flors./ Anem-hi/ volem-hi/ cantant sos amors.»

La trobada va continuar posteriorment amb un dinar de germanor. Dos són els actes més emblemàtics, i de caràcter eminentment cultural, que la Fràter organitza al llarg de l'any: el lliurament dels premis de Narracions Fràter, a l'entorn de la diada de Sant Jordi, i aquest recital poètic, que s'organitza tots els anys per commemorar el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat. L'èxit de convocatòria i la complicitat amb tots els que hi col·laboren i li donen suport són un aval per a la seva continuïtat.

Gent nostra

Llorenç Tomàs i Costa, home de fe

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

De la mateixa manera com la passada guerra civil va canviar la vida a tanta gent del país, estroncant carreres brillants o esquinçant famílies, el trasbals de la guerra de Successió també fou molt gran per a molts, i especialment per als alts càrrecs lleials a l'arxiduc, molts dels quals marxaren a l'exili, a Àustria, i no tornaren mai més.

Tal és el cas de Llorenç Tomàs i Costa, contrari a Felip de Borbó, nascut a la Seu d'Urgell cap al 1660 i que durant la guerra de Successió va ser membre de la Junta Eclesiàstica de Catalunya i també canceller de Catalunya.

Ordenat sacerdot, el 1687 ja és doctor en Dret Canònic i Dret Civil i fins al 1705 exerceix de catedràtic

de Filosofia de l'Estudi General de Barcelona. Des del 1696, i durant dos anys, és vicari general del bisbat de Vic. En cessar d'aquest càrrec, és rector de la parròquia de Santa Eulàlia de Riuprimer entre els anys 1698 i 1705; amb aquest càrrec és com habitualment se'l coneix i se l'anomena històricament.

Home de fe i home compromès amb la terra, el 1705 és escollit com a membre de la Junta Eclesiàstica de Carles d'Àustria (Carles III), i tot seguit canceller del principat de Catalunya, càrrec que mantindrà fins al final de la guerra, el 1714. Fou abat electe de Santa Maria d'Ames i de Santa Maria de Roses, prior de Sant Pere del Mont i, a partir del 1706, capellà d'honor del rei.

Ja a les acaballes de la guerra, Llorenç Tomàs ocupa el càrrec de tesorero de la catedral de Barcelona. Rendida Barcelona el 1714, s'exilia i ocupà diversos càrrecs a la cort de Carles d'Àustria, el qual, agraint els seus serveis, l'ennobliarà fent-lo marquès.

Entre els anys 1716 i 1725 el veiem de representant de l'Imperi austríac a Roma; del 1724 al 1734, de regent del Consell de Santa Clara a Nàpols i durant tres anys, entre el 1731 i el 1734, de comissari general del Tribunal de la Santa Croada.

En marxar de Catalunya caminava cap a la seixantena. Temps més tard, ja vell i malalt, i no podent retornar a Catalunya, des de Roma va tornar a Àustria. Va morir el 1738 a Viena,

als vuitanta anys. Seguint la voluntat testamentària, dictada un any abans de morir, les seves despulles foren traslladades cap al 1754 al seu poble, la Seu d'Urgell, i enterrades a la capella del Roser de l'església de Sant Domènec. La Seu d'Urgell també li ha dedicat un carrer.

• Per saber-ne més: *L'epítome de Llorenç Tomàs, canceller del principat de Catalunya (1705-1714). Un document fins ara desconegut sobre els precedents de la guerra de Successió*, de Neus Ballbé i Sans (Manuscrits, UOC, 2006).

Nou curs per a monitors en educació afectiva i sexual

La Fundació Desenvolupament i Persona impartirà tres sessions intensives de cap de setmana

Samuel Gutiérrez
Barcelona

El 21 i 22 de gener s'inicia al Col·legi Loreto-Abat Oliba de Barcelona la quarta edició del curs per a monitors en educació sexual i afectiva que convoca des del 2007 la Fundació Desenvolupament i Persona. Un cop més l'objectiu és donar resposta a la necessitat avui, cada cop més urgent, d'aquesta mena de formació a la llum de l'antropologia cristiana. «L'alternativa a tant nihilisme i consumisme actual —expliquen Giorgio Chevallard i Rosa Navarro, delegats de la Fundació Desenvolupament i Persona a Barcelona— no pot ser ni la repressió ni el cafè per a tothom. El camí és oferir a la llibertat dels joves la Bellesa de l'home i de la dona, sexuats, fets l'un per a l'altre i per donar vida.» I afegeixen: «Cap persona que fa una experiència d'amor autèntic desitja per a ell mateix o per a l'altre la promiscuïtat, al contrari, desitja que el seu amor sigui total, exclusiu, fidel, indissoluble, per sempre... i fecund. És el que ofereix l'Església com a imatge de l'amor humà ple! El gran repte educatiu és fer veure que aquesta proposta correspon a allò que el cor humà desitja molt més que qualsevol altra cosa.»

Amb aquests pressupòsits com a fonament, el curs de monitors en educació afectiva i sexual està pensat sobretot per a pares i educadors, tot i que també està obert a joves, nuvis, catequistes i fins i tot religiosos o capellans. En les tres edicions realitzades fins ara hi han participat membres molt diversos de parròquies i moviments, així com de residències i col·legis de diferents carismes. «Això permet un enriquiment mutu —afirma Chevallard— i una comunió que fa bé a tothom.»

Aprenem a estimar

El curs per a monitors que promou la Fundació Desenvolupament i Persona forma part d'un projecte més ampli anomenat «Aprenem a estimar».

Parteix d'una convicció, que és al seu torn una assignatura pendent: «En el nostre treball educatiu i pastoral amb infants i joves percebem que tenim una bonica tasca per endavant: l'educació per a l'amor.» El principal objectiu del projecte és «capacitar pares, professors i agents de pastoral per abordar la sexualitat des d'una perspectiva nova i veritable que respongui als desitjos més profunds del cor humà». «La cultura moderna —sosté Rosa Navarro— està obsesionada amb una visió distorsionada de la sexualitat, reduïda a la recerca de plaer i a l'afirmació d'un mateix. Es proposa als nostres joves, directament o indirectament, comportaments sexuals precoços de tota mena, que no tenen res a veure amb els sentiments, la maduració personal, la relació amb el tu..., com si tot això els ajudés.» Per això, juntament amb el necessari contingut teòric, el curs ofereix també accés a materials concrets que de forma oberta i flexible aportin activitats per

«En el nostre treball educatiu i pastoral amb infants i joves percebem que tenim una bonica tasca per endavant: l'educació per a l'amor»

treballar amb joves i famílies. «Hi ha una tasca immensa per fer amb tota la nostra joventut —afegeix Navarro—, que viu moltes vegades d'esquenes a la veritat i a la bellesa de l'amor humà, submergida en el brogit del món, de l'hedonisme, de la superficialitat, del relativisme subjectivista, del no-res. Contra la "dictadura dels desitjos", hem d'educar en el desig veritable i profund del cor que només Déu satisfà i del qual l'amor humà és signe.»

Les diverses sessions proposades, que inclouran xerrades-col·loquis, tallers i dinàmiques, es concentren en tres monogràfics intensius de cap de setmana, que abordaran el tema de l'educació afectiva i sexual des de tres perspectives: *Desenvolupament afectiu i sexual, L'art de comunicar-se i L'amor i la sexualitat humana*. El curs, impartit aquest cop per la professora Begoña Ruiz, s'iniciarà el 21 i 22 de gener, i es completarà l'11 i 12 de febrer i l'11 i 12 de març.

Tallers en col·legis i parròquies

La Fundació Desenvolupament i Persona ofereix també enguany un taller de quatre hores de durada adreçat directament als adolescents i joves (de 12 a 18 anys), ja sigui a través dels col·legis o les ma-

teixes parròquies. Els professors, tutors o catequistes són convidats a participar en les sessions, perquè puguin donar continuïtat i seguiment, al mateix temps que es convida els joves a compartir amb els seus pares un diàleg serè en família. Enguany la novetat dels tallers és la possibilitat d'oferir-los amb l'ajuda de beques gràcies a la col·laboració de la Fundació Casa de la Misericòrdia. «L'important en aquests tallers —acaba recordant Giorgio Chevallard— és no caure en l'error d'una educació repressiva ni reduir-los al contingut "científic", perquè si no hi ha una proposta de significat, no hi ha veritable educació; i tampoc caure en un permissivisme acomplexat, que se sotmet a la mentalitat mundana en temes com l'avortament. Si pensem en la felicitat dels nostres fills i alumnes, tindrem el coratge de dir-los la veritat i de respectar-ne la llibertat.»

Per als interessats en el curs o en les activitats de la Fundació: giorgio.chevallard@ati.es – 935 830 088 – 629 521 418.

Preu just per llibres i postals antigues, cartells, segells, soldadets de plom...
Valoració sense compromís i, si vol, retirem els mobles.
Telèfon: 695161272

Certamen de dibuix sobre els àngels

Redacció / Barcelona

Amb l'objectiu de despertar la sensibilitat espiritual i humana d'infants i joves, l'associació Amics dels Àngels ha convocat el I Certamen Escolar de Dibuix amb el lema «Els àngels en el teu entorn familiar». El concurs, que se celebra en col·laboració amb la Llibreria Claret, està obert a tots els alumnes dels col·legis i la seva participació està dividida en tres categories: alumnes d'infantil (P3, P4 i P5), alumnes de 1r, 2n i 3r de primària, i alumnes de 4t, 5è i 6è de primària. Cada alumne pot presentar fins a dos dibuixos, amb llibertat en la tria de l'estil utilitzat. La data límit per lliurar els treballs, que haurà de fer-se

per correu certificat o a mà (C/ València, 216), és el 2 de març del 2012. Més informació sobre el certamen a www.assocangels.entitatsbcn.net o a través del correu electrònic infoamicsdelsangels@gmail.com.

L'associació Amics dels Àngels aplega persones interessades en Angeologia i tots els temes relacionats amb el món espiritual. Tot i que les activitats es van iniciar el 1996, el reconeixement jurídic per part de la Generalitat no va arribar fins al 2009. Amb seu a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels de Barcelona, l'entitat promou activitats molt diverses, com conferències, cinefòrums, certàmens de fotografia i poesia, estudis bíblics, visites culturals...

J. V. Foix als 25 anys de la seva mort

Carmen Sobrevila

Bibliotecària de J. V. Foix

Fou el 29 de gener del 1987 quan Josep Foix i Mas ens va deixar. El seu traspàs va ser completament inesperat. El dia anterior havia complert els 94 anys. La mort, la Desconeguda dels seus versos, se'l va endur a migdia a punt de dinar.

Foix, conegut en el món de la literatura com a J. V. Foix, va néixer i morir en el seu Sarrià, entre les celebracions més importants de Sarrià: la de Sant Vicenç (22 de gener), patró de la parròquia, i Santa Eulàlia (12 de febrer). La nissaga dels Foix provenia de la Catalunya interior, dels Torrents de Lladurs, al Solsonès. Allà, tocant al riu Cardener, hi ha la pairalia de Foix, on al costat de la masia hi ha la capella, amb permís d'enterrament, dedicada a sant Vicenç. El segon nom de fonts de Foix era Vicenç i queda l'enigma de si l'hi van posar per recordar les arrels o perquè sant Vicenç és el patró de la mil·lenària parròquia de la vila de Sarrià.

D'infant fou escolanet a les Serventes de Maria, al convent del carrer Clos de Sant Francesc. El poema *Pepa la lletera*, dins del seu primer llibre *Gertrudis* (1927), ens parla d'aquest convent. El seu llibre més conegut és *Sol i de dol* (1936-1947), que conté 70 sonets. Hi ha un apartat amb 10 sonets religiosos.

També són molt coneguts els poemes del llibre *Onze Nadals i un Cap d'Any* (1960), on d'una manera planera i respectuosa tracta el naixement de Jesús. És potser el seu llibre més entenedor. Alguns dels poemes han estat musicats. Recordem: «També vindrem Infant a l'hora vella...», al primer recull, o bé el que comença «Ho sap tothom i és profecia», on es repeteix a cada estrofa «a cal fuster hi ha novetat».

Personalitat polièdrica

Al polièdric J. V. Foix li agradava autoanomenar-se «investigador en poesia». Era una manera de no ser etiquetat ni enquadrat, ja que a més de poesia va escriure prosa poètica, com el *Diari 1918*, i també va ser un gran comunicador del que passava literàriament, o en les arts des de les pàgines de *La Publicitat*. Tota la seva obra respira catalanitat i transcendència.

Els estoics, els clàssics grecs i llatins juntament amb Lluïl i Àusias March foren les seves lectures predilectes. L'existencialisme i la plàstica van ocupar un temps de la seva vida. Fou seguidor del pensament de Maritain, Gabriel Marcel i Teilhard de Chardin i tenia les seves obres a la biblioteca.

Es va interessar sempre per l'art, sobretot pels artistes catalans. Així, al llarg de la seva vida va passar del modernisme i el noucentisme als no figuratius, com els surrealistes i el grup de Dau al Set (Obiols, Miró i Dalí), que foren bons amics seus tota la vida. Últimament havia prologat catàlegs d'exposicions de joves contemporanis.

Dubtes transcendentals

Pel que fa a la preocupació pel més enllà, Foix va tenir-la durant tota la vida

«Tota la seva obra respira catalanitat i transcendència»

i cercava en les lectures filosòfiques, teològiques i religioses i el diàleg amb alguns amics l'aclariment de dubtes.

En uns versos de *Primera Comunió*, del maig del 1952, manifesta simbòlicament la pau, l'esperança i l'acolliment que ens mostra Déu. Llegim-lo: «Sé un poble lluny de Provença/Blanc de pètals de matí,/ No hi ha torres de defensa/ Ni contrades de remença/ Sense casa ni molí./ Ni enyorança, ni temença,/

Ni l'ocell en roc marí:/ La vinya pertot s'agença/ I en ermots en defallença/ Creix el blat d'etern nodrir./ Tot és llum a l'hora tensa/ Amb frescos de monestir;/ Per una Alta Complaença/ El sol hi lleva semença/ En rostolls de bon seguir./ Tot és do, tot recompensa/ I l'Extrema Coneixença/ Per qui en sap trobar el camí;/ A l'Alba de la Naixença/ Tu i jo hi voldríem morir» (maig del 1952).

En la seva obra poètica, tant en

vers com en prosa, una característica seva és escriure en majúscules els mots que per a ell indiquen el més enllà, la transcendència i el Ser Suprem. Ho vol recalcar.

Els dubtes foixians es van fer més patents en l'última etapa de la seva vida. Mentre va poder llegir, tenia sempre els Evangelis a la tauleta de nit. En aquest moment és quan escriu al P. Maur Boix i Selva, de Montserrat, per tal de poder aclarir dubtes. Van ser les visites al seu pis de Mn. Josep Maria Rovira i Belloso les que el prepararen i l'ajudaren a mirar amb tranquil·litat i esperança el seu traspàs. Abans de la seva partença terrenal, Foix va rebre els sagraments.

La seva obra és rica en tots els aspectes. El seu lèxic és depurat i concís. Coneixia a fons la nostra llengua i s'esmerça a donar-li un to universal. De fet, el seu llegat és important en molts camps i sempre el podem anar coneixent més amb la lectura de la seva obra.

Tancaria el record de J. V. Foix amb les dues últimes estrofes de *Si jo fos marxant a Prades*: «Si fos panicer dels frares,/ Als afores de Riells,/ Couria fogasses cares/ Prou farcides de mels rares/ I pinyonats a garbells./ Vindria a fer ballmanetes,/ I a omplir la post, de puntetes/ De flaons i de crespells./ Però no ho só! Tinc cabana/ I llibrer, pertot, en feu;/ Faig el sord a la campana/ —o bé escric a l'altra plana/ De la Llei que Vós dicteu./ Us duc només l'esperança/ Que, Contrast de la Balança,/ Alceu els ulls i em mireu.» (Prades, del Baix Camp. Nadal del 1958).

Campanars

La Sénia

Amb aquesta població ens trobem al punt més meridional del nostre país. És una població important amb activitat molt centrada en la fabricació de mobles. El seu temple parroquial dedicat a sant Bartomeu és una obra tardana del gòtic, aixecada ja cap als segles XVII i XVIII. Té una nau de cinc trams coberts amb voltes de creueria sobre quatre arcs torals de mig punt units entre si per un nervi central que fa d'eix de tota la volta, però que no segueix ben bé la línia recta; la capçalera té forma poligonal. Des de l'entrada fins al fons, la nau té una llargada de prop de 27 metres.

La façana és barroca amb un mur de carreus ben escairats de pedra marronenca amb panys centrals de pedra blanquinosa; els laterals són de paredat amb carreus a cantoneres i apuntalats en robustos contraforts que engloben les capelles laterals. En una clau de volta del primer tram hi figura la data del 1701, segurament la de l'acabament de l'obra. Té un orgue de qualitat. El campanar és barroc, del 1767, amb un alt primer cos de planta quadrada de prop de sis metres i mig de costat. Trenca la seva verticalitat una fina motllura

arribar al cor continua més estreta i els graons són d'obra. Es tracta d'un robust campanar però que es veu molt esvelt, ja que la proporció de la seva alçada respecte de l'amplada de la base queda propera a sis vegades, és a dir, que multiplica per sis la mesura de la base. Tot plegat, per la senzillesa, l'esveltesa i els detalls ornamentals delicats que té, es tracta d'una construcció significativa entre els campanars del país.

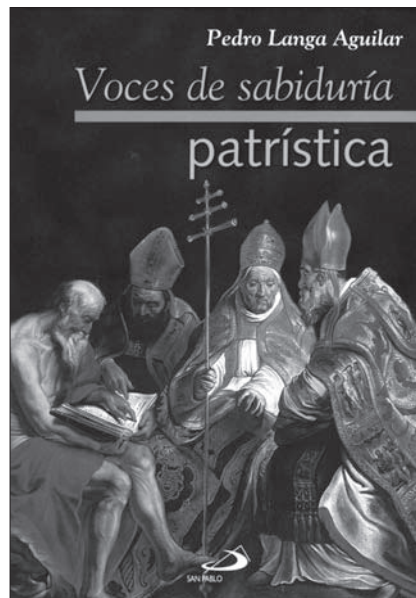
delfidalmu@yahoo.es

Delfí Dalmau i Argemir

a mitja alçada; els seus murs són de paredat amb carreus blanquinosos a les cantoneres. Al capdamunt, per sobre d'una motllura destacada, més aviat cornisa, s'hi troba un cos on s'ubica la cel·la. Té paraments de carreus ben escairats i els seus caires estan arrodonits. Està oberta amb finestres d'arc de mig punt amb bordó sobre fines impostes; queden emmarcades per pilastres toscanes; figura que sostenen un entaulament. Després té una nova cornisa i un terrat amb barana metàl·lica; finalment, un petit edicle cobert per una cúpula cònica.

L'escala que puja per l'interior del campanar és ampla, del tipus català sobre voltes, arrapada als murs. Té uns primers trams de graons de pedra; en

Un missatge actual

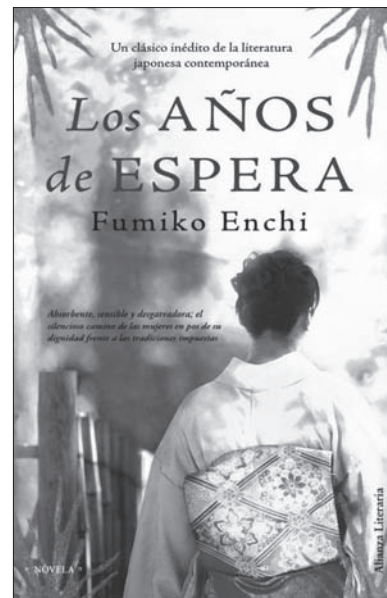
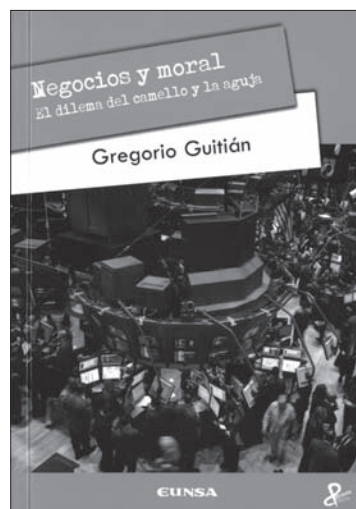
El propòsit d'aquest llibre és fer que el missatge patristic d'èpoques remotes sigui accessible —útil, profitós, actual— a l'home d'avui. És una invitació a descobrir en els Pares de l'Església veritables amics, graó indispensable per acabar considerant-los com el que són: grans mestres. Cada un a la seva manera i amb el seu estil, des de la seva idiosincràsia i possibilitats, ho van ser veritablement en els camps més diversos de la religiositat i del pensament.

Pedro Langa Aguilar, Voces de sabiduría patristica. Editorial San Pablo, Col·lecció Monumenta, 2011, 464 pàg.

L'ètica de l'economia

Negocis i moral: el cercle quadrat? Què diu Jesucrist sobre l'activitat econòmica, el treball, les riqueses...? Com i amb quins criteris valorar moralment l'activitat empresarial, els beneficis i les finances? Com invertir èticament? Com saber si un salari és just? Què pensa l'Església de l'ajuda al desenvolupament o del deute extern dels països pobres? El teòleg i expert en moral social Gregorio Guitián ens dona resposta a aquestes i altres qüestions.

Gregorio Guitián, Negocios y moral. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Persona y Cultura, 2011, 150 pàg.

Enteresa femenina

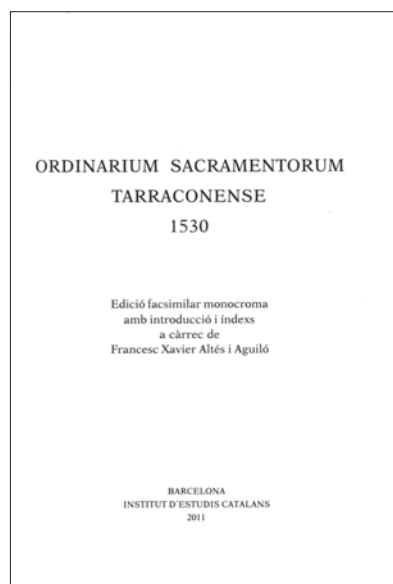
Com en gran part de les seves novel·les, Fumiko Enchi (1905-1986), una de les escriptores japoneses més importants de la segona meitat del segle XX, centra l'eix de la trama d'aquest llibre en les adversitats que pateixen les dones. Plena de subtileses i sentiments continguts, Enchi ens presenta un quadre complex de dones derrotades i afligides, però que mai desperten compassió en el lector, sinó tot el contrari, admiració per la seva enteresa.

Fumiko Enchi, Los años de espera. Alianza Editorial, Col·lecció Alianza Literaria, 2011, 280 pàg.

Com et dius?

Josep M. Albaigès, escriptor i president de la Societat d'Onomàstica, recull en aquestes pàgines una sèrie de noms de persona genuïnament catalans. Cada nom s'acompanya de la seva etimologia, origen, data de la festivitat i d'algunes curiositats. També ofereix resposta a interrogants com aquests: Jordi és un nom de procedència grega? O, és veritat que a l'edat mitjana es podien trobar noms com Barcelona, Catalana o Girona?

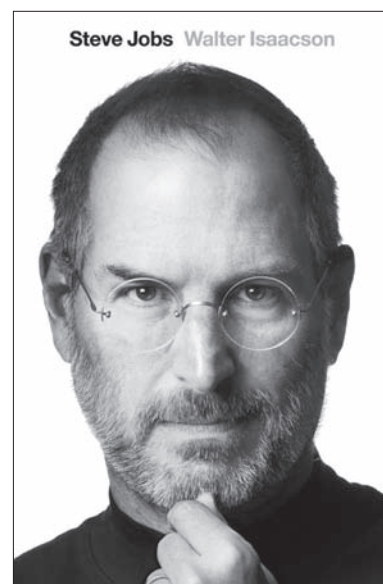
Josep M. Albaigès, Els secrets dels noms catalans. L'Arca, 2011, 320 pàg.

Edició facsímil

Els llibres litúrgics medievals propis de l'arquebisbat de Tarragona es van començar a imprimir per primer cop a finals del segle XV. En aquest volum es presenta l'edició facsímil monocroma de l'*Ordinarium sacramentorum tarraconense*, del 1530, amb introducció i índexs a càrrec de Francesc Xavier Altés i Aguiló, que es feia servir per a la celebració dels sagraments i que era de gran utilitat per als rectors.

Francesc X. Altés i Aguiló (ed.), Ordinarium sacramentorum tarraconense. Societat Catalana d'Estudis Litúrgics, Col·lecció Biblioteca Litúrgica Catalana, 2011, 376 pàg.

Un geni perfeccionista

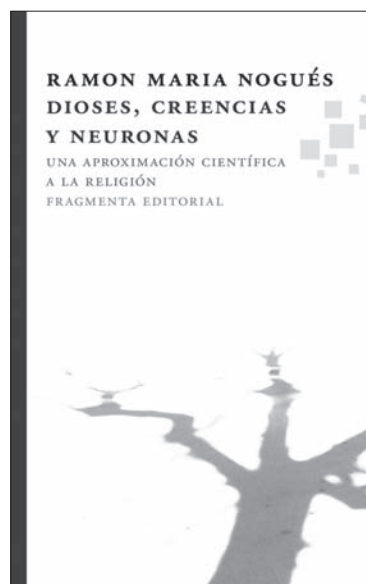
La mort de Steve Jobs el 2011 va commocionar el món. Després d'entrevistar-lo en més de quaranta ocasions, el periodista Walter Isaacson presenta la seva biografia. Es tracta del retrat definitiu d'una de les icones indiscutibles del nostre temps, la crònica de la convulsa vida del geni que amb la seva creativitat, energia i afany de perfeccionisme va revolucionar sis indústries: la informàtica, el cinema d'animació, la música, la telefonia, les tauletes i l'edició digital.

Walter Isaacson, Steve Jobs. La biografia. Editorial Debate, 2011, 742 pàg.

Homenatge a la religió

Aquesta obra, traduïda ara al castellà, vol ser un homenatge a la religió ben constituïda i un antídoto contra la religió degradada. El biòleg i antropòleg Ramon Maria Nogués exposa, amb claredat i saviesa, temes tan variats com el paper del cervell en l'experiència religiosa, les situacions frontereres entre mística i patologia, el valor evolutiu de les creences, les aportacions més recents de la neuroreligió o el desafiament del pluralisme religiós.

Ramon Maria Nogués, Dioses, creencias y neuronas. Fragmenta Editorial, Col·lecció Fragmentos, 2011, 318 pàg.

Beneficis gastronòmics

Que el pa engreixa i que la cuina tradicional no és bona per a la salut són creences sense cap base científica. Pilar Senpau, llicenciada en Medicina i especialitzada en dietètica, s'encarrega de desmentir els tòpics infundats que pesen sobre alguns plats de la gastronomia catalana i els analitza un per un, fins a descobrir-nos els beneficis que aporten a la nostra salut. També orienta sobre quin aliment convé més segons les nostres característiques físiques.

Pilar Senpau, Dieta catalana i salut. Editorial Pòrtic, Col·lecció Visions, 2011, 254 pàg.

Ras i curt: veritats sense embuts

Pere Fàbregues
Llibreter

Sincerament m'ha impressionat la clarividència d'aquesta persona excepcional que depassa els cent anys.

En començar el llibre ja ens fa veure que anirà al gra sense perdre temps quan diu que qualsevol projecte ha de tenir en compte tres normes fonamentals. En primer lloc, s'ha de triar un tema que interessi tothom. En segon lloc, no t'has d'apartar del tema. I en tercer lloc, has d'intentar dir-ho tot amb el mínim de paraules possibles.

Per a mi que ja sóc avi, només aquest començament ja m'ha servit de lliçó, perquè, com molts, m'he sentit dir «avi, o pare, ets un bronques» o sigui que, a partir d'avui, faig propòsit de centrar més i millor les tertúlies i converses que tant m'agraden i que són part de la vida.

Centra les converses en quatre temes bàsics: la crisi, la política, el coneixement i la vida en comú. Com podeu entendre amb aquests enunciats es pot respondre tot el referent a la vida i la convivència.

A la pregunta: «Com a metge, quina creus que és la malaltia de la societat actual?» Respon: «El materialisme. S'ha d'anar cap a una actitud més espiritual.» I fixeuvos que ho diu com a metge! És molt crític amb el materialisme

MOISÈS BROGGI

Sobre el camí de la vida.

Converses amb el meu nét Carles Brasó

Ediciones B, 2011, 85 pàg.

que se'ns menja de viu en viu. Fa gràcia quan qüestiona quines són les necessitats bàsiques on s'ha de trobar el límit, perquè ara tothom vol un telèfon mòbil que faci fotografies i del pa ja no se'n parla gaire.

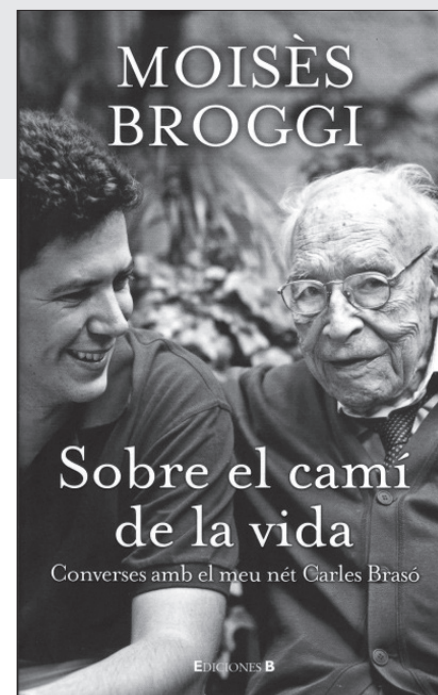
Quan parla de política demana respecte per les minories, perquè la democràcia no vol dir que la majoria tingui la raó, la democràcia és el respecte de totes les opinions. Cita el *Bhagavad Gita* que diu que una acció és bona si la fas a favor dels altres; en canvi, si actues a favor teu, ja no és tan bona. I aquest criteri s'ha de recordar perquè estem en un moment crític, una època favorable al ressorgiment d'un «salvador», un Franco, un Hitler, un Mussolini, i afegeix que en aquella època molta gent pensava que les accions d'aquests dictadors serien bones.

En parlar de l'ajuda mútua, cosa que actualment estem vivint, situa l'acció

que hi havia als barris i també el paper regulador i actiu de l'Església en situacions difícils. Recorda que el cristianisme ha ajudat la gent necessitada i que a Catalunya sempre hi ha hagut l'esperit d'ajuda que ja va descriure Cervantes en el Quixot quan en arribar a Barcelona la distingeix entre altres virtuts com a «hospital dels pobres».

El nét li diu que té gravada una frase seva: «La medicina abans curava poc però consolava molt, i ara cura molt però consola poc.» Respon que la medicina és art i ciència. Abans tot era art; ara és ciència... les màquines curen, però no consolen.

No us dic més coses que trobareu al llibre. Llegiu-lo! Jo us he de dir que l'he rellegit tres vegades i quedarà com un llibre de capçalera i això per a un llibreter és molt. Ha estat un dels meus regals preferits d'aquestes festes nadalenesques.

Crítica teatral

Els esperpèntics avis del Tricicle

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

FOREVER YOUNG,

d'Erik Gedeon.

INTÈRPRETS: Maria Adamuz, Jacobo Dicenta, Dulcinea Juárez, Armando Pita, Edith Salazar i Rubén Yuste.

MÚSIC: Marc García.

DIRECCIÓ: Tricicle.

Teatre Poliorama,
Barcelona.

Fins al 29 de gener.

Som en una residència d'avis i la mitja dotzena d'interns amb qui els espectadors tindran l'oportunitat de compartir la vetllada són tots velles glòries de les arts escèniques i la música. Una infermera amb posat de casernària s'encarrega d'acompanyar els sis personatges a la sala d'estar, que caminen tentinejant i que tenen força dificultats per esquivar un esglaó de la porta d'entrada.

Breu retrat robot: una exindignada i *exokupa* amb el mal geni a flor de pell; un *exhippy* últim exemplar de l'espècie; una exdiva teatral; un exFura dels Baus que de jove es va atipar de rebentar carrosseries; un exactor parella de l'exdiva; i el pianista amb problemes de respiració.

© Tatiana Donoso

La companyia de «Forever Young» ironitza sobre la vellesa sota la direcció del Tricicle.

Tots plegats aguanten els exercicis d'entreteniment amb els quals la infermera intenta mantenir-los a ratlla. I només engegar amb una composició d'escola bressol, la platea en ple ja no deixarà d'esclatar en riallades a tot drap, de les més sonores que s'hagin sentit mai per aquests verals escènics en els últims temps.

La candidesa que aparentment té l'espectacle i el sentiment que provoca la progressiva degradació física camí de la vellesa s'afegeixen al subconscient

de cada espectador que no pot evitar de veure's reflectit en cadascuna de les caricatures dels sis protagonistes.

El trio directiu del Tricicle, Carles Sans, Joan Gràcia i Paco Mir, han posat la seva particular cullerada en una adaptació que aconsegueix un resultat exultant que es transmet en aplaudiments espontanis i una complicitat dels espectadors en segons quines escenes, quan entren en el registre no només del típic humor Tricicle sinó que també toquen el gènere del *clown*.

Només es pot dir que els sis avis exarxistes caracteritzats amb un cert to friqui —cabell blanquinós, arrugues, monyos postissos, mitges espesses, cama ortopèdica...— i la infermera, que té els seus moments de glòria en escenes on es llueix com a cantant, es posen tothom a la butxaca amb una interpretació dels seus papers que els exigeix un domini escènic que fuig del realisme i un domini vocal per fer que les cançons que van encadenant la trama —la banda sonora d'un temps i d'una generació— creïn el clima de rigor i efectivitat que demana el musical.

Una hora i tres quarts d'un espectacle en català, castellà i anglès, que al llarg de les diferents escenes ofereix un *collage* de petits trossos de peces com *Paraules d'amor* i *Ara que tinc vint anys*, de Serrat, o *Qualsevol nit pot sortir el sol*, de Sisa, al costat de *I got you Babe*, de Bono; o *Buonasera signorina*, de Sigman/De Rose, entre algunes altres, com les de composició original del mateix autor, Erik Gedeon (Berna, Suïssa, 1963), ja sigui com a popurri o en interpretacions solistes, sense que hi falti, esclar, la que dona títol a l'espectacle, *Forever Young*, d'Andreas Budee i Wolfgang Loos. En conjunt, una festa teatral de bon humor sense precedents aquí, amb un Tricicle a l'ombra, disposat a ajudar a superar d'una manera més suau els efectes devastadors de la crisi.

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Hi havia dues llunes a l'entorn de la Terra en un principi?

L'astronomia propera, la del nostre sistema solar, no té encara resolts tots els interrogants que s'hi plantegen. I un d'ells és el de la constitució de la Lluna, l'astre que tenim més pròxim. Des de les fotografies de la cara oculta obtingudes per les sondes que s'hi han enviat i l'anàlisi feta posteriorment de la seva constitució interna amb mesures de la gravetat (de la *missió Lunar Prospector*), se sap que hi ha diferències notables entre la cara visible des del nostre planeta i la cara invisible. La que veiem té grans «mars», o sigui planures molt extenses, i poques muntanyes en comparació de la cara oculta molt muntanyosa i arrugada, i el magma lunar s'ha acumulat majorment cap a la part més plana que té la capa superficial més prima que la que es detecta que té la part oposada. Aquesta falta de simetria a què serà deguda? És un interrogant que fins ara no tenia cap resposta.

Però uns astrònoms de la Universitat de Califòrnia, a Santa Cruz (Estats Units), han publicat un article a la prestigiosa revista *Nature* que exposa una teoria que donaria explicació del fet. A partir de la hipòtesi que

un planeta de la mida de Mart va estavellar-se contra la Terra als inicis de la formació del sistema planetari, diuen que ben bé podria haver-la esqueixat en part tot fent-li desprendre dos grans fragments que després d'un temps d'orbitar al seu entorn, com dues veritables llunes, haurien acabat xocant i formant-se una de sola que, naturalment, no hauria acabat amb la simetria esfèrica que té un astre que hagi nascut tot solet sense cap entrebanc.

Què cal dir d'aquesta explicació tan gratuïta com hipotètica? No som qui per dir-hi res amb autoritat, si bé, sabent que *Nature* no admet articles que no tinguin un bon fonament científic, ens caldrà afirmar que una certa versemblança la deu tenir. I podem citar, per exemple, el que hi diu Maria Zuber, de l'Institut de Tecnologia de Massachusetts. Creu que aquesta investigació «aporta una hipòtesi plausible més que una prova». És el que també creiem nosaltres, bo i afegint-hi que és una qüestió que no ens preocupa gaire; sigui quina sigui la resposta a l'interrogant plantejat no veiem que tingui gaire importància per a la ciència... i tampoc per a la nostra vida.

Certes científiques i fe cristiana

3. Ciència i filosofia de la ciència no són el mateix

La veritat o validesa dels raonaments científics depèn, com vam dir, de la seguretat (o evidència) que tingui la base observacional o experimental i que, per això, no tots els enuncisats de la ciència tenen el mateix grau de certesa. Ara bé, no tan sols la base empírica intervé en la construcció de l'enunciat; hi ha, a més, el raonament que es faci a partir d'ella. Hem de dir que només es pot arribar a la certesa si el raonament que hi fa l'enteniment és també correcte, i això planteja una qüestió que ja és d'un altre ordre: és que podem assegurar que el judici que la ciència fa dels resultats obtinguts és una afirmació sempre segura? Quins criteris cal seguir per tenir certesa de no haver-se equivocat? Aquesta pregunta ja no pertany a la ciència pura sinó a aquella part de la filosofia que anomenem teoria del coneixement o criteriologia, i el que s'hi tracta aplicat a la ciència rep el nom de filosofia de la ciència, que es pot definir com una reflexió sobre quin és el valor de veritat del coneixement científic que tenim de la natura. I què ens diu, doncs, aquesta reflexió?

Una mica d'història

Els filòsofs de l'antiga Grècia ja es plantejaven aquesta qüestió. Distingien entre coneixement ordinari o opinió (*doxa*) i coneixement cert o ciència (*episteme*), però va ser Aristòtil (384-322 aC) qui va fer, per primera vegada, una anàlisi força completa del que és ciència. Ens diu que es construeix fent un doble procés: inductiu, de fets singulars cap a una proposició general, i deductiu, traient totes les conseqüències del principi general obtingut i comprovant-les en la pràctica. Això, ens diu, porta a un coneixement veritable per les seves causes, que són quatre: material, formal, eficient i final. Per a Aristòtil les lleis científiques són veritats necessàries que mostren les relacions causals que hi ha en la naturalesa. Posa, doncs,

gairebé com a criteri de veritat el fet de trobar-hi aquestes quatre causes en els enuncisats que es facin de fenòmens naturals.

Cal dir, però, també que, abans d'Aristòtil, ja hi hagué qui posà un fonament del coneixement científic d'un altre valor: l'harmonia matemàtica. Així ho expressà l'escola pitagòrica del segle VI aC. Hem de veure, deien, en tot el que es digui de la natura, un ordre numèric que constitueix l'essència mateixa de les coses. Idea, en part, recollida per Plató (429-347 aC) que concebé la ciència com una contemplació de les formes pures que es troben en el món de les idees, del qual el món visible és tan sols un reflex, i per això la ciència és el descobriment en aquest món sensible de les relacions matemàtiques que l'han configurat. Però ni els pitagòrics ni Plató ens donen cap criteri per jutjar sobre la veritat de les proposicions científiques.

A l'època del Renaixement, quan s'inicia la ciència moderna, podem dir que s'hi veu encara un rerefons platònic perquè el que es busca sobretot és l'expressió matemàtica de les lleis de la natura, o sigui l'harmonia numèrica. Galileu (1564-1642) dirà que el llibre de la natura està escrit en llenguatge matemàtic.

I és, també, a continuació quan sorgeixen distintes visions filosòfiques del coneixement científic, dues principalment: racionalisme i empirisme. René Descartes (1596-1650) encapçala el racionalisme, afirmant la primacia de la raó i declarant que només les idees que es presentin a la ment de manera clara i distinta poden ser veritables. I dient, també, que totes les propietats del món material poden ser expressades matemàticament. Mentre que, a Anglaterra, Francis Bacon (1561-1626) inaugura l'empirisme, afirmant que, com que tota la ciència es basa en els coneixements obtinguts per l'observació, el que cal dir-hi és que el científic només ens pot donar correlacions i generalitzacions

dels resultats observats. Més tard David Hume (1711-1776) desenvoluparia més aquestes idees empiristes fins a l'extrem de negar tot valor a la metafísica i afirmant que, com que la ciència només pot proporcionar-nos enuncisats construïts a partir de les impressions sensibles, ja no té sentit parlar de metafísica o de causalitat en les successions d'esdeveniments. Textualment: «Quan recorrem biblioteques... si prenem en mà, per exemple, un llibre qualsevol de teologia o metafísica escolàstica ens hem de preguntar: conté algun tipus de raonament sobre la quantitat o els nombres? No. Conté algun tipus de raonament experimental sobre els fets i la seva existència? No. Llenceu-lo tot seguit a les flames, que no pot contenir res més que sofismes i il·lusions».

I és en aquest moment de la història dels segles XVII-XVIII quan les ciències de la natura floreixen amb gran esclat, des de la física d'Isaac Newton (1642-1736) fins a la química d'Antoine Lavoisier (1743-94), passant per les troballes de molts altres investigadors de la natura que acabaren provocant la revolució científica i fins i tot industrial del segle XIX. I és que no hi ha tan sols la curiositat científica sinó la possibilitat de millorar la vida per les aplicacions pràctiques dels nous coneixements.

Sobre el valor de veritat dels enuncisats científics

El valor d'utilitat de les descobertes de la ciència es feia cada vegada més pal·lès a tota la humanitat al llarg de l'edat moderna. Pel que fa a la seva veritat, a part del que hem dit del racionalisme i empirisme, els dedicats a la ciència no en feien qüestió. Un filòsof que volgué dir-hi la seva, ja al segle XVIII, va ser Immanuel Kant (1724-1804). Admirador de Newton, com a descobridor de lleis de la natura, no podia estar d'acord amb Hume que negava el valor de la metafísica i deixava la ciència en un ni-

vell de veritat força baix, en dir que només contenia relacions entre resultats de les impressions sensibles i no lleis ben estructurades i veritables. Kant, doncs, intentà fonamentar la veritat essencial dels enuncisats proporcionats per la ciència. Veia en l'obra de Newton una síntesi de gran valor objectiu, i afirmà que hi ha d'haver un fonament necessari per a les lleis que havia establert. Va començar reconeixent la diferència que hi ha entre la cosa en ella mateixa i el seu fenomen, però hi afegí que el savi no tan sols descriu el que ha percebut sinó que estructura els fenòmens gràcies a les formes innates que tenim de l'espai i el temps, i la raó humana passa a fer-ne una ordenació gràcies a les categories de l'enteniment (unitat, causalitat...) i tots els judicis s'obtenen i s'organitzen aplicant els «principis reguladors de la raó», que desemboquen en un coneixement sistemàtic que correspon en veritat a una realitat objectiva, perquè no podem dubtar de la força de la ment humana. Així Kant fa notar que té importància el subjecte en el procés del coneixement.

Què hi direm nosaltres? No som qui per dir-hi l'última paraula. És clar que el racionalistes tenen la seva part de raó en afirmar que és l'enteniment el que elabora el coneixement, però també hem d'estar d'acord en el que diuen els empiristes que tot es deriva de les percepcions sensibles, si bé és clar que cal afegir-hi que no tot el que fa el nostre enteniment és simplement descriure-les. Pel que fa a l'esquema kantianista de com es formen els enuncisats científics, no es pot negar que descriu el procés amb competència, però no estableix encara un fonament inqüestionable per a la fiabilitat de la ciència, i és això el que més interessa per jutjar sobre el seu valor. Però la història no s'acabà aquí. Al segle XIX entrava amb força el positivisme que tornà a posar en dubte el valor de certesa de les lleis científiques. Això ens ocuparà el pròxim capítol.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

LA DAMA DE HIERRO ***

Directora: Phyllida Lloyd.

Guió: Abi Morgan.

Intèrprets: Meryl Streep, Jim Broadbent, Anthony Head, Richard E. Grant, Roger Allam.

Gènere: drama biogràfic.

Regne Unit, color, 2011. 105 minuts. / Majors de 16 anys.

Els records assalten la rutina d'un octogenària Margaret Thatcher. Correcte encara que una mica desapropiat *biopic* d'una figura fonamental en la història recent del Regne Unit. Lloyd arrenca d'una mirada íntima, propera i personal a la vellesa de Thatcher per recuperar a partir d'ella els moments més rellevants de la seva vida com a política, dona, esposa i mare. D'aquesta manera, *La dama de hierro* combina la narració històrico-política amb un relat dramàtic quotidià i universalitzat que inclou una càrrega emotiva ben continguda al voltant d'aspectes essencials de la condició humana com ara la família, la mort, el passat o la maduresa.

És en aquest darrer sentit on, sense aconseguir una gran excel·lència, la pel·lícula funciona millor. Com a document històric, el film es dilueix en el seu intent d'abraçar massa en el seu escàs metratge.

Com a apunt final, és obligatori aturar-se davant de l'extraordinària interpretació de Meryl Streep i la seva caracterització en un d'aquells papers que acostumen a venir acompanyats per una pluja de premis. Sens dubte, la gran virtut de la pel·lícula, sobretot si se'n gaudeix en versió original.

Humor: 1; acció: 0; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

MILLENNIUM: LOS HOMBRES QUE NO AMABAN A LAS MUJERES ****

Director: David Fincher.

Guió: Steven Zaillian.

Intèrprets: Daniel Craig, Rooney Mara, Christopher Plummer, Stellan Skarsgård, Robin Wright Penn.

Gènere: thriller.

Estats Units, color, 2011. 158 minuts.

Majors de 18 anys.

Fa molt de temps, Harriet, una adolescent del clan dels Vanger, va desaparèixer misteriosament a l'illa on vivia amb la seva família. Tot i que no van trobar mai el cadàver, el seu oncle està convençut que va ser assassinat per algú de la seva família. Quaranta anys més tard, decideix contractar un periodista i una hacker per investigar el cas.

Encara que ja hi ha una altra versió sueca de fa un parell d'anys, aquesta brutal posada en pantalla del best-seller de Stieg Larsson és una adaptació del director de pel·lícules com ara *Seven* o *El club de la lucha*.

Ja en els crèdits inicials la pel·lícula submergeix l'espectador en una aventura esgarriosa i dura que atrapa fins al final. És explícita en excés fins arribar a incomodar en algunes escenes, però tan atractiva que el que és sòrdid passa a un segon pla. A part del guió exquisit, fan una gran feina els protagonistes, sobretot el personatge de Lisbeth, perfectament perfilat: una jove solitària, intel·ligent i freda que sembla voler venjar-se del seu passat. La seva actuació enlluerna encara que a l'espectador li resulti difícil identificar-s'hi.

Un relat obscur en el qual endinsar-se per seguir indagacions i destapar actuacions criminals dels homes que no estimen les dones.

Humor: 0; acció: 3; violència: 3; sexe: 3; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

EL ÁRBOL DE LA VIDA ****

Director i guió: Terrence Malick.

Intèrprets: Brad Pitt, Jessica Chastain, Sean Penn, Fiona Shaw, Brayden Whisenhunt, Cole Cockburn.

Gènere: drama.

Estats Units, color, 2011. 139 minuts. / Majors de 12 anys.

La relació entre pares i fills i entre germans en el si de la família O'Brien podria ser la de moltes altres famílies. Un pare que estima, però les seves pors i complexos el fan ser rígid amb els qui més estima. Un fill que aprèn a créixer i a conèixer-se. Una mare afectuosa que contínuament aprèn a patir. Tots ells emmarcats al cosmos, la terra i el cel; el que és orgànic i el que és espiritual.

Des del 2005, Terrence Malick no estrenava res a la gran pantalla. Si en tots els seus treballs es detecta una inquietud per la vida en la seva essència i amplitud, en aquesta ocasió aquesta preocupació ha adoptat la forma de cosmovisió. És que *El árbol de la vida* recorre les angoixes més íntimes de l'existència en un camí que relaciona l'univers, la seva gènesi i la seva bellesa amb el que és personal, més humà i concret.

Malick construeix aquesta baula a partir de la relació dels protagonistes (pare, mare i fill gran) amb Déu; un Déu personal —s'intueix que són catòlics— amb el qual dialoguen en un to de sinceritat i senzillesa. Sembla que el conegut panteisme del director es dilueix aquí lleugerament per donar pas a una imatge més individual de la divinitat. Amb tot, no pot negar-se la força i profunditat de la proposta d'aquest cineasta nord-americà. Aconsegueix capturar moments de la infància de molts espectadors.

Són ràfegues de desigs, decisions i compromisos que bateguen en gairebé totes les vides. Gràcies a aquesta connexió, el recorregut que fa Malick és una manera diferent d'explicar el que és pròxim des del que sembla llunyà i no ho està tant: l'univers i Déu.

Humor: 0; acció: 1; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Valors cinefòrum: família, dolor, mort, perdó, relació entre germans, culpa, Déu.

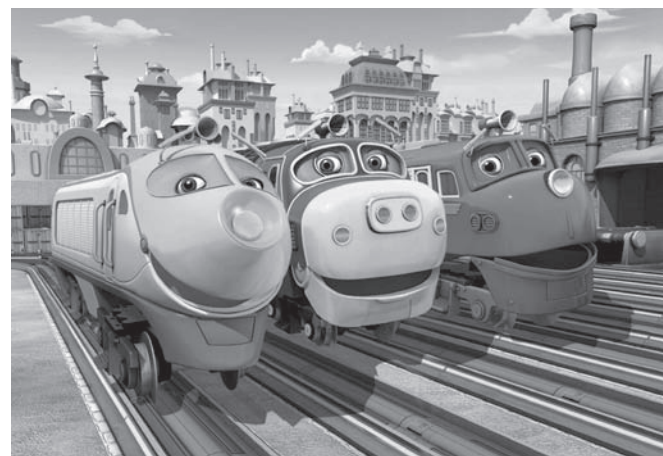
El món de la televisió

CHUGGINGTON ***

De dilluns a divendres – 16.50 h – Clan / Públic: infantil

Chuggington és un llogaret dels Estats Units on viuen Wilson, Brewster i Koko, tres joves locomotores que també són conegudes com a *chuggers*. Les tres viatgen per ajudar els habitants de la seva localitat, però en el camí coneixeran nous trens amb els quals iniciaran una bona amistat. Les tres protagonistes són locomotores dels anys seixanta.

Aquesta sèrie animada en 3D explica històries curulles d'imaginació. Resulta molt original el fet de dotar de personalitat unes locomotores i combinar les seves peculiars activitats en un poble ple de rails pels quals han de circular, aprendre i treballar. A aquests personatges singulars s'uneixen alguns humans que, de la mateixa manera que arreglen i netegen els trens, també es beneficien dels seus serveis. Color, enginy i trames creatives per a un producte que compta amb personatges encisadors i un univers fantàstic que transmet alegria i il·lusió.

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Aquesta setmana destaquem

L'any nou ens ha portat alguns canvis

La situació de crisi que pateix tot-hom d'alguna manera ha estat i és especialment dura per als mitjans de comunicació, ningú no se n'escapa: ni la premsa escrita, ni la ràdio, ni la televisió ni l'emergent món digital. A Ràdio Estel també ha calgut fer algunes reformes en la seva estructura interna que afecten alguns segments de la programació que es va començar a emetre el setembre del 2011.

La franja on han incidit més aquests retocs ha estat la de la nit, que des del dia 1 de gener presenta una estructura diferent de la que hi havia fins ara.

De dilluns a divendres, després del programa informatiu 2 de 8, que presenta i dirigeix Mercè Raga, s'emeten els programes *Punt ORG*, amb Joan Ortiz (dilluns); *Amb llum pròpia*, amb Joan Armengol (dimarts); *De cap i de nou*, amb Oriol Casals (dimecres); *Plusvàlua*, amb Carla Gràcia (dijous); *Catalunya sense barreres*, amb Ana Hernández (divendres), i *De matinada*, amb Esther Nosàs (dissabte). Programes que es repeteixen tres hores

JOAN ORTIZ («Punt ORG»)
JOAN ARMENGOL («Amb llum pròpia»)
ORIOL CASALS («De cap i de nou»)
CARLA GRÀCIA («Plusvàlua»)
ANA HERNÁNDEZ («Catalunya sense barreres»)
ESTHER NOSÀS («De matinada»)

més tard, a mitjanit. Es tracta d'espais ben reconeguts per la nostra audiència, que afronten sempre temes i personatges molt interessants, i que amb aquesta redifusió poden guanyar nous adeptes. La ràdio de nit no pertany al *prime time* de la ràdio, però té una audiència prou important, i per damunt de tot, molt fidel.

Entre les 21.00 i les 23.00 hores, dues hores de radiofórmula amb una característica que trobem també entre les 15.00 i les 17.00 hores: la música que hi sona és una selecció feta a partir de les sol·licituds i propostes

que ens arriben dels nostres oients a través de la nostra pàgina web.

A partir de les 23.00 hores la música continua sent la protagonista de la

nostra programació, però amb audicions temàtiques: *Kosmos* (dilluns); *El club del country* (dimarts); *Amb lletra i música* (dimecres); *Escolta'm* (dijous); *Gent Jazz* (divendres) i les novetats de Ràdio Estel, durant el cap de setmana. A continuació arriben les completes, des del monestir de Solius, que avancen 30 minuts la seva emissió, i el programa *Missatge en una ampolla*, que en un nou format diari ocupa els últims minuts del dia amb reflexions i música d'inspiració cristiana.

També durant el cap de setmana s'han produït alguns canvis, dels quals ja parlarem en un pròxim número de *Catalunya Cristiana*.

Torna «El campanar»

Després d'algunes setmanes d'absència per causes alienes a la voluntat de Ràdio Estel i de l'arquebisbat de Tarragona, ben aviat tornarà a emetre's el programa setmanal *El campanar*, produït per la Delegació de Mitjans de Comunicació Social de Tarragona, una de les sis diòcesis catalanes que tenen programa setmanal propi a la nostra emissora.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

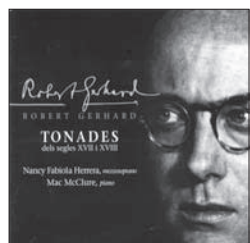
Música coral

★ **Bernat Vivancos, Blanc. Choral works.**
Neu Música Contemporània

La contemplació i la transcendència són dues qualitats que sempre són presents en la música de Bernat Vivancos, director musical de l'Escolania de Montserrat i professor de Composició i d'Orquestració a l'Escola Superior de Música de Catalunya. En aquest doble CD, que compta amb la col·laboració del Cor de la Ràdio Letona, s'inclouen temes com *Obriu-me els llavis*, *Senyor, El cant dels ocells* o *Nigra sum*.

Folklore hispànic

★ **Robert Gerhard, Tonades dels segles XVII i XVIII.** Columna Música

Robert Gerhard (1896-1970), un dels més rellevants compositors del segle XX, era un gran defensor de la música folklòrica espanyola. Vanéixer a Valls (Tarragona). Aquesta gravació presenta una selecció dels arranjaments que Gerhard va fer de diverses melodies hispàniques dels segles XVII i XVIII. Són interpretades per la mezzosoprano Nancy Fabiola Herrera, amb Mac McClure al piano.

Pop català

★ **Artistes diversos, El pop d'Antònia Font. Versions halògenes.** Discmedi Blau

Aquest àlbum conté una vintena de cançons originals d'Antònia Font que són reinterpretades per diversos grups i artistes. Tots ells responen amb admiració al repte de versionar la banda mallorquina més admirada de l'actual panorama musical català. Per exemple, Tomeu Penya interpreta *Alegria...*, Mishima canta *Final*, Oliva Trencada versiona *Alpinistes-Samurais* i Gertrudis ho fa amb *Patxanga*.

La reina del soul

★ **Aretha Franklin, The best of Aretha Franklin (1980-1998).** Arista

Un dels períodes professionals més reeixits de la cantant de soul nord-americana Aretha Franklin va tenir lloc entre els anys 1980 i 1998. Aquest disc recopilatori, que es publicarà el proper 31 de gener, inclourà, a més dels grans èxits de l'artista, els seus duets amb Elton John, Eurythmics, Whitney Houston i George Michael, entre altres. Franklin ha lluitat a favor dels drets racials als Estats Units.

Des del carrer

FERNANDO BUSTAMANTE I MIREIA GIMÉNEZ, COOPERANTS AL CAMERÚN

«Hem exportat al Camerun el model català de centre cívic»

Ignasi Miranda

A través de l'ONG Zerca y Lejos (www.zercaylejos.org), Fernando i Mireia van viatjar el setembre del 2010 fins al Camerun per emprendre un projecte solidari d'ajuda a nens i nenes afectats pel VIH. Els seus primers catorze mesos al país han estat viscuts amb gran intensitat, incloent canvi de plans, i fins i tot de projecte, segons les noves necessitats que han anat sorgint. Després de passar algunes setmanes de vacances a Catalunya i Mèxic, d'on són originaris, ara tornen al Camerun per continuar treballant amb les tribus de bantus i pigmeus. Si algú vol col·laborar amb aquest projecte, pot fer-ho a través del número de compte 2100-0891-56-02-00243469. Més informació: fermiacameroun.blogspot.com.

Com va sorgir la idea d'anar plegats al Camerun?

Ens vam conèixer treballant al centre d'acollida Can Banús de Badalona, per a malalts de VIH, i fruit del contacte amb aquesta realitat vam decidir fer una experiència en un altre país. Ens interessava poder ajudar la gent, que és una cosa que ens motiva molt, i vam optar per canalitzar la nostra energia cap a l'Àfrica. La idea va madurar al llarg d'un any. Inicialment pensàvem anar-hi sols i treballar amb nens infectats pel VIH. Aviat ens vam adonar, però, que la cosa no era fàcil. Teníem una visió massa idíl·lica de voler transformar una realitat que ni tan sols coneixíem. Finalment, després de documentar-nos bé i sospesar les dificultats, van decidir anar amb una ONG que ja estigués sobre el terreny. Es tractava de Zerca y Lejos, amb deu anys d'experiència a la zona sud del Camerun.

Com heu viscut els vostres primers 14 mesos al Camerun?

Ha estat un temps molt intens, com acostuma a ser gairebé tot a l'Àfrica. Teníem la idea d'arribar i aclimatar-nos durant uns mesos per conèixer més la realitat, però el cert és que vam començar a treballar des del minut zero. La di-

òcesi va demanar a l'ONG si ens podíem encarregar de la gestió de l'educació i de la salut de tota una zona molt extensa al voltant de la ciutat de Djoum. L'ONG va acceptar perquè es tractava d'estructures molt abandonades i amb problemes d'organització. Així, tan bon punt vam arribar, ens van encarregar la gestió d'un col·legi que en poc temps passa de 50 alumnes a més de 400. Alhora vam assumir la gestió integral de tres dispensaris, un altre per obrir, a més de valorar tots els casos més urgents en els quals es pogués fer una intervenció més directa. I tot això sumat al dia a dia d'Àfrica, que és ben intens, com ja hem dit.

Què ha quedat del projecte original?

Ha anat quedant a poc a poc apartat. Hem anat descobrint que no era una realitat imperiosa i que les necessitats de l'indret eren unes altres. La que sí que ha estat la nostra aposta més personal en aquest temps ha estat la creació del centre cívic d'Abiang.

Un centre cívic?

Sí, hem pres el model de centre cí-

vic català per oferir un espai de lleure i cultura que les autoritats locals tenien desatès. Podríem dir que hem exportat al Camerun el model català de centre cívic. Té biblioteca, sala d'ordinadors, sala de jocs...

Al Camerun treballem sobretot amb bantus i pigmeus... Què ens podria explicar d'aquestes tribus africanes?

Primer caldria puntualitzar que pigmeus és el nom més genèric i que després hi ha els pigmeus baka, que és la tribu amb la qual treballem nosaltres. És una tribu que fins fa aproximadament deu anys vivien a la selva, com a grans caçadors nòmades. Des del govern es van declarar protegides algunes espècies d'animals, com l'elefant, i això els va obligar a abandonar aquella forma de vida i a traslladar-se a la zona on ja hi havia els pobles bantus. Com que eren minoria es comencen a donar casos de dominació, difícil i tensa en ocasions, tot i que sense arribar a la confrontació directa. El poble baka és un poble al qual li van prendre de cop la identitat i això es nota molt.

Eduard Brufau

Rauxa

La pena de mort, encara

La defensa de la vida com a do sagrat i inviolable porta d'una manera natural a condemnar la pena de mort com el que és: un pecat aberrant contra els homes i contra Déu. L'Església catòlica es mostra obertament contrària a la pena capital, una postura valenta i compromesa que, almenys a Europa, comparteixen la majoria de fidels. Lamentablement, sense sortir del món occidental, hi ha països on la majoria de catòlics justifiquen les execucions com un mètode d'aplicar justícia. És el que passa als Estats Units, on malgrat els documents, els missatges i les homilies dels bisbes nord-americans, el 60% dels catòlics són

favorables a la pena capital. En els darrers anys el suport a la pena de mort ha baixat lleugerament, però continua sent escandalosament majoritari. La situació encara es torna més paradoxal si tenim en compte que molts dels catòlics que defensen les execucions es defineixen, sincerament, com a pro-vida i sí que són contraris, per exemple, a l'avortament. Aquesta contradicció flagrant els allunya de la moral de l'Església catòlica i els acostava a la mentalitat de la majoria de grups evangèlics nord-americans. Als Estats Units els catòlics poden ser molt més practicants que els catòlics europeus, però també a ells els cal una renovació profunda.

Pensant-ho millor

Núria Ferret
i Canale
Orde de les
Verges

Qui és qui?

Jo no he jugat mai al «Qui és qui?», però crec que es tracta de fer preguntes al teu contrincant fins a arribar a esbrinar quin és el personatge que té amagat. Si voleu, hi podem jugar una estona. Començo preguntant jo, d'acord? A veure, el personatge en qüestió... és antic o actual? És pobre o ric? És senyor o servent? Va morir o és viu? Potser que aprofundim el to de les preguntes... És més aviat com l'aigua que sadolla la set més fonda, o com el foc capaç d'abrandar els cors? És com el cep sense el qual les sarments no poden res, o com el raïm trepitjat del qual en surt el vi que alegra els cors? És el gra colgat a terra per donar fruit o el blat madur molt per fer el Pa de Vida? És pastor que dóna la vida o anyell sacrificat a l'altar? Sí, crec que ho vaig entenen; de fet, tot és el mateix. És el Mestre que s'ajup a rentar els peus dels seus deixebles i el Senyor traït i abandonat pels seus i el Rei coronat d'espines i el Déu humiliat fins a prendre condició d'esclau, oi?

Sí, intueixo qui és, però també penso que no podrem respondre la pregunta «qui és Ell?» si abans no contestem, ben sincerament, a una altra pregunta: «Qui sóc jo?, qui ets tu?» I si no podem respondre perquè no ens coneixem prou a nosaltres mateixos, deixem que, com a Simó, el pescador, Jesús ens digui a cadascú: «Tu ets Pere», tu ets... ets aquell que va néixer cec i va rebre de mi la llum de la vida, ets la pecadora que va rentar els meus peus amb les llàgrimes del penediment i de l'agraïment, ets l'adúltera a qui vaig salvar quan era a punt de ser lapidada o l'amic mort i enterrat a qui vaig retornar la vida, ets el leproso a qui vaig purificar de la seva repel·lent malaltia o el deixeble covard a qui una mirada meua va retornar la dignitat perduda, o potser el lladre que va saber suplicar-me des de la creu i va trobar obertes les portes del Paradís.

Pensant-ho millor, aquest joc està resultant molt complicat. Sabeu què? Em quedo amb les paraules que santa Caterina posa en boca del Senyor en el seu *Diàleg*: «Jo sóc el que sóc; tu que no ets, ets!»